EDWINA MARLOW

Dacă asta e dragoste

Traducerea si adaptarea în limba română de
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

în ianuarie, plaja de la Starmouth abia putea fi recunoscută drept locul zgomotos si aglomerat care era pe timpul verii, din cauza sutelor de turişti ce treceau pe la hotelul Golden Mile. Acesta era mereu garnisit cu tot felul de plăcuţe cu diferite mesaje şi cu ghirlande şi baloane menite să facă oaspeţilor o primire originală.

Acum, însă, toate hotelurile şi vilele de închiriat, restaurantele şi barurile, erau închise pentru că era iarnă. Ţărmul lung şi drept, acum neumblat de nimeni, dădea orăşelului un aspect fantomatic. Autobuzele mai făceau curse spre Pleasure Beach, dar cu foarte puţini călători şi la celălalt capăt al ţărmului mai era încă deschis un cinematograf. Singurii oameni care mai puteau fi văzuţi pe plajă pe timpul ăsta erau marinarii gârboviţi de bătrâneţe care făceau parte din

azilul Pensionarilor Navali, câţiva bărbaţi care-şi plimbau câinii si Jane Baron.

Lui Jane îi plăcea marea, iarna. îşi petrecea cam tot timpul liber hoinărind de una singură pe nisip, până la debarcader, de unde urmărea cu privirea vasele comerciale care plecau din port. îi plăceau la nebunie zilele cu vânt, când valurile se spărgeau de stânci, iar pescăruşii zburau neliniştiţi deaspupra apei.

într-o astfel de zi, puţin după Anul Nou, stătea pe o băncuţă lângă debarcader, visând la o viaţă pe care era sigură că nu va avea niciodată norocul s-o trăiască. La un moment dat, s-a speriat de un bărbat care venea hotărât spre ea.

Marea făcea un zgomot prea mare ca Jane să-l fi putut auzi din timp apropiindu-se. Bărbatul a fost la fel de surprins să găsească o fată slăbuţă şi frumoasă, stând de una singură pe bancă. A privit-o uimit şi amuzat.

- Bună! spuse el după un moment. îmi cer scuze dacă te-am făcut să tresari. Pot sta puţin aici?

Jane nu-i răspunse, însă îl privi din cap până-n picioare, întrebându-se dacă n-ar fi mai indicat să fugă la debarcader şi să se ascundă. Odată, anul trecut, s-a întâlnit pe plajă cu un bărbat care a

urmărit-o până-n oraş. Din fericire, acolo putea găsi pe cineva care s-o apere. Azi, nu avea pe nimeni.

Oricum, bărbatul s-a aşezat la celălalt capăt al adăpostului, pe o altă băncuţă. Şi-a scos o ţigară, dar, pentru că n-a servit-o şi pe ea, Jane s-a mai liniştit. Nu arăta deloc ca celălalt individ. Era mai degrabă drăguţ... foarte drăguţ.

Era înalt şi bine făcut, avea părul drept şi închis la culoare, faţa surprinzător de bronzată pentru acea perioadă a anului. Se gândea că trebuie să fi fost plecat în străinătate de curând.

Ca şi Jane, avea pe el o haină veche de ploaie, dar costumul de dedesubt părea scump, iar gulerul şi manşetele erau imaculate. Când îşi duse ţigara la gură, Jane îi văzu mâinile, care erau la fel de îngrijite şi de curate ca ale unui doctor. O dezgustau oamenii cu degete înnegrite de tutun şi unghii netăiate.

Il studia cu coada ochiului de câteva clipe, când el se întoarse spre ea şi-i spuse degajat:

- Imi plac zilele ca asta. Ţie nu? Obişnuiam să vin aici când eram copil şi să-mi imaginez că adăpostul ăsta e o punte peste un transatlantic uriaş al cărui comandant eram eu.

- Locuieşti aici? întrebă Jane, curioasă. Crezuse că e un străin. Nu prea arăta ca un om care să stea în

provincie.

- Am locuit... cu mult timp în urmă. N-am mai venit pe aici de ani întregi. Până ieri, când m-a cuprins nostalgia pentru locurile astea şi m-am decis să vin şi să văd dacă mai recunosc ceva. Nu pare să se fi schimbat mult, în afară de câteva magazine noi şi de câteva restaurante mai moderne.

- Nu, Starmouth nu s-a schimbat mult.

O privi mai atent:

- Nu-ţi place aici? întrebă el.

Jane dădu din cap.

- îmi place iarna. Urăsc vara, când străzile sunt pline de vânzători de ziare şi e zgomot şi agitaţie peste tot. Mă gândesc cu groază că trebuie să-mi petrec restul vieţii aici.

- Aşa că preferi să stai aici, pe chei, să urmăreşti vapoarele care pleacă, sperând să fii şi tu în ele, spuse el încet. Asta făceai acum, când am venit şi te-am deranjat.

- De unde ştii? întrebă ea, surprinsă.

- Şi eu făceam la fel când eram de vârsta ta.

Eram plictisit şi nu-mi găseam nicăieri locul. îmi doream să văd lumea.

Jane se întreba oare câţi ani îi dădea. Nu părea să aibă mai mult de treizeci.

- Şi ai văzut... lumea?

- în mare parte.

- Cred că e minunat să călătoreşti, spuse ea cu invidie în glas. Sunt atâtea locuri pe care-mi doresc să le văd, dar nu cred că le voi vizita vreodată.

- De ce nu? întrebă bărbatul. Se spune că dacă-ţi doreşti ceva cu ardoare, ai toate şansele ca, mai devreme sau mai târziu, să ţi se împlinească.

- E posibil, dar eu nu cred că e adevărat, adăugă Jane zâmbind. Ar fi altfel dacă aş fi băiat. Aş putea să plec de unul singur şi să muncesc pe unde apuc. Dar pentru o fată, singura modalitate de a vedea lumea e să se facă stewardesă, asistentă pe un vas de croazieră, sau ceva de genul ăsta.

- Ei bine, ce te împiedică să devii stewardesă după ce termini şcoala? întrebă el. Dacă faci nişte cursuri şi înveţi bine, e foarte uşor. Şi se opri, pentru că Jane izbucnise în râs.

- Am terminat şcoala de trei ani. Şi trebuie să vorbeşti cel puţin o limbă străină, iar franceza mea n-a excelat niciodată.

- Oh, Doamne!

Am făcut o gafă, spuse el făcând o faţă amuzată. Dar mi s-a părut că porţi o uniformă pe sub haina asta de ploaie. Te-am insultat? întrebă cu ironie în

glas.

Jane dădu din cap în semn că nu. Fără machiaj şi cu părul ciufulit de vânt, ştia că nu-şi arăta cei nouăsprezece ani. Dar asta n-o deranja deloc.

- într-adevăr, asta e uniforma mea de şcoală, recunoscu ea. Abia dacă se mai poate numi o haină. Dar strâng bani pentru o vacanţă în Olanda, anul viitor. Ai fost acolo?

- Da, de mai multe ori. E o ţară minunată. O să-ţi placă. Şi majoritatea oamenilor de acolo vorbesc engleza, aşa că nu vei întâmpina greutăţi de acomodare.

I-a povestit despre casele frumoase cu trepte albe, despre rijstaffel, care se servea în majoritatea restaurantelor indoneziene din oraş. I-a vorbit despre New York, Singapore şi Rio de Janeiro. Se părea că fusese peste tot. Jane îl asculta fascinată.

Şi până când lumina amiezii nu păli, fata nu-şi dădu seama că se apropia ora patru şi că a stat cu necunoscutul acela în adăpost mai bine de două ore.

- Oh, Doamne! Trebuie să plec! exclamă ea speriată.

S-au întors împreună până la barieră.

- Lasă-mă să te duc în oraş, s-a oferit bărbatul. La capătul plajei era parcată o frumoasă maşină sport,

de două locuri, de culoare neagră.

Jane scuturǎ din cap.

- Mulţumesc, dar tocmai vine autobuzul şi mă lasă exact acasă. La revedere, şi mulţumesc pentru tot ce mi-ai povestit.

I-a întins mâna, iar strângerea lui a durut-o puţin. Apoi i-a zâmbit şi a plecat.

- La revedere!

A mers pe marginea străzii şi s-a urcat la timp în autobuzul gol care se îndrepta spre Market Street.

După ce a plătit călătoria şi autobuzul a ieşit de pe faleză, Jane şi-a dat seama că nu-l va mai întâlni vreodată pe bărbatul acela. Şi lucrul ăsta o întrista profund, dar nu ştia de ce.

Tatăl lui Jane fusese în Marina Comercială, aşa că nu se îndoia nimeni că de la el moştenise dragostea de mare şi dorul de ducă. Fotografiile vechi ale părinţlor ei, pe care le ţinea la capătul patului, îl înfăţişau pe Michael Baron, la douăzeci de ani, un bărbat cu trăsături frumoase şi privire sinceră. Nava lui s-a scufundat, iar el a dispărut o dată cu ea.

Mama murise când ea avea şase luni.

Michael Baron nu mai avea fraţi sau surori, aşa că, după moartea părinţilor, Jane a fost luată în îngrijire de bunica sa. Cele două au trăit liniştite într-

o căsuţă mică şi sărăcăcioasă pe lângă Norfolk Broad, unde Jane era fericită şi se simţea liberă.

Dar, la scurt timp după ce a împlinit doisprezece ani, bunica Brewster a murit, iar Jane a trebuit să accepte oferta făcută de sora mai mică a mamei sale şi de soţul acesteia, de a se muta cu ei. Aveau un hotel în centrul Starmouthului şi o fată, pe nume Sylvia, care era cu doi ani mai mică decât Jane şi complet diferită de ea.

Era aproape seară când Jane sosi acasă de la debarcader. O găsi pe Sylvia lăcuindu-şi unghiile în camera pe care o împărţeau amândouă.

- Nu pricep cum de poţi umbla pe afară în uniforma asta veche şi ruptă. Nici moartă n-aş îmbrăca o astfel de zdreanţă! spuse Sylvia, aruncându-i lui Jane o privire critică.

Verişoara ei scoase pelerina veche de pe ea, lăsând la vedere un pulover negru şi o fustă crem, care o făceau să arate mai palidă decât era în realitate. Se abţinu să spună că, în timp ce Sylvia lucra într-un magazin de haine,unde îşi cheltuia tot salariul pe cele mai scumpe obiecte vestimentare, ea trebuia să lucreze în hotel, unde nu câştiga mare lucru, iar ceea ce i se cuvenea din banii pe care-i împărţea cu rudele ei, rareori îi ajungeau să-şi

cumpere ceva nou.

- N-ai să ghiceşti cine s-a cazat după plecarea ta, spuse Sylvia cu ochi strălucitori de încântare.

Jane ridică din sprâncene, întrebător. Spre deosebire de celelalte hoteluri de pe ţărm, Crown rămânea deschis şi în extrasezon, dar atunci se cazau doar agenţii de vânzări care se întâmpla să mai aibă drum prin zonă. Ocazional, mai apărea şi câte un muzician cunoscut sau vreun violonist care concerta în oraş, pe timp de iarnă, şi mai petreceau câte o noapte în hotelul lor. Dar Sylviei îi plăcea doar muzica pop şi era cam greu de crezut că venise Tom Jones sau Lulu.

- Cine? întrebă Jane în timp ce luă peria de păr.

Sylvia verifică dacă i se uscaseră unghiile, se dădu jos din pat şi încălţă nişte pantofi foarte eleganţi. Purta o rochie albastră care se potrivea de minune cu ochii ei, şi o centură lată, din piele neagră, legată în jurul taliei subţiri. Rochia se mula pe corpul ei suplu şi frumos.

- David Ransome! anunţă ea.

Numele nu însemna nimic pentru Jane, şi-i spuse verişoarei sale lucrul ăsta.

- Oh, Jane, Chiar nu citeşti nimic altceva decât cărţile alea vechi de călătorii? spuse Sylvia,

impacientată. David Ransome este celebru. Trebuie să fi auzit de el!

- Probabil. Cu ce se ocupă?

Sylvia oftă exasperată, apoi căută în teancul de reviste de modă care era aşezat la marginea patului, şi alese una.

- O să-ţi arăt! spuse răsfoind nişte pagini. Uite! Cu asta se ocupă. Vezi? "Fotografii făcute de Ransome", indică ea cu arătătorul proaspăt lăcuit, în josul unei fotografii colorate.

Pozele erau făcute la un bal, unor modele de rochii extravagante, purtate de nişte fete frumuşele şi înalte, care scoteau în evidenţă eleganţa croielilor.

- Ce rochie minunată! spuse Jane extaziată, uitându-se la una din mătase albă, cu tiv brodat în cristale.

- Nu ţi s-ar potrivi. Eşti prea slabă, spuse Sylvia cu răutate.

Jane se întoarse şi-şi dădu cu ruj pe buze.

- Tot nu înţeleg de ce te înnebuneşte atât de mult faptul că acest Ransome a venit aici, spuse ea blând. Eşti sigură că e acelaşi? Ce-ar căuta un fotograf de modă în Starmouth, în ianuarie?

Verişoara ei dădu din umeri.

- N-am nici cea mai vagă idee. Dar e cu siguranţă

acel David Ransome, pentru că l-am văzut odată la televizor. Ştiu sigur că asta e şansa mea.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Jane perplexă.

- Oh, Doamne, cât de bleagă poţi să fii? Uite, David Ransome este cel mai bun fotograf de la noi, aşa cum e, de exemplu, Richard Avedon în America, dar bănuiesc că n-ai auzit nici de el. Iar dacă Ransome place o fată, ca model, aceasta ajunge cu siguranţă pe cele mai înalte podiumuri. El le-a descoperit pe Margot Chase şi Polly Lake şi uite ce s-a întâmplat cu ele. Margot s-a căsătorit cu un milionar, iar Polly face acum filme.

Jane îşi prinse părul într-o coadă neglijentă şi o ascultă nepăsătoare.

- Vrei să spui că speri să te descopere.

- Exact. Şi de ce nu? spuse Sylvia încrezătoare. Sunt foarte atrăgătoare, am măsurile cerute şi am un chip extrem de fotogenic. Dacă tata n-ar fi fost atât de demodat încât să nu mă lase să plec singură la Londra înainte să împlinesc optsprezece ani, acum aş fi fost cu siguranţă un model recunoscut. Dar, dacă dau lovitura cu Ransome, sigur el l-ar putea convinge pe tata să mă lase să plec. Sylvia îşi flutură buclele de culoarea untului şi-şi umezi buzele colorate provocator. Cred că i-am lăsat o impresie plăcută

când am trecut pe lângă el, în după-amiaza asta, spuse cu mândrie în glas.

Jane o privi un moment. N-a fost niciodată geloasă pe frumuseţea verişoarei sale, dar nu putea să nu simtă că Sylvia devenise deosebit de îngâmfată de când a câşigat concursul de frumseţe Miss Starmouth.

- Trebuie să plec, spuse Jane repede.

Şi, lăsând-o pe Sylvia să se admire în continuare, Jane coborî în biroul unchiul său, din spatele recepţiei.

îşi găsi mătuşa completând nişte formulare de impozit. Cu douăzeci de ani în urmă, probabil Connie Brewster fusese la fel de drăguţă ca Sylvia, azi.

Dar acum era durdulie, robustă şi îmbrăcată neglijent.

- Ai întârziat cinci minute, spuse rece. Presupun c-ai stat toată după-amiaza la debarcader. Aveam nevoie de tine aici. Elsie a plecat acasă pentru c-a avut o criză de rinichi, aşa că n-am avut personal. Dădu la o parte formularele şi plecă în bucătărie.

Tabloul de comandă bâzâi şi o voce de la numărul şaisprezece ceru o convorbire intrerurbană. Jane a făcut legătura, apoi a notat costul şi l-a trecut pe nota de plată. După asta, un băiat a adus ziarele

locale, iar fata a dus două la bar, două în sufrageria privată a familiei Brewster şi două în sala de mese. Când s-a întors, s-a uitat în registru. Semnătura clară a lui David Ransome ieşea în evidenţă. Se întrebă oare cum arăta şi a vizualizat un bărbat drăguţ, dar îngâmfat, îmbrăcat în haine scumpe.

Apăru Sylvia.

- Rămân eu aici. Mama vrea să te duci să aranjezi camera douăzeci şi patru pentru un agent care va veni diseară. Oricum, domnul Ransome trebuie să sosească şi vreau să mă găsească pe mine la recepţie.

Sylvia se strecură în spatele calculatorului. Mirosea puternic a parfum, şi părea ca o bomboană fondantă.

Jane a rămas sus, cu treabă, până la ora cinei. Apoi, pentru că una dintre chelneriţe era acasă, din cauza gripei, şi-a pus un şorţ şi a ajutat la servit cina. în mod oficial, era secretara şi cea care se ocupa de recepţia hotelului, dar mai degrabă "omul bun la toate" ar fi fost denumirea slujbei sale.

Sylvia veni în bucătărie şi-i prinse mâna.

- Am vorbit cu domnul Ransome, spuse triumfătoare. A stat la taclale mult timp, dar acum a intrat în sala de mese. Nu ştiu la care, dar nu se

poate să-ţi scape. Şi, dându-şi ochii peste cap, zise: ce ireal e!

Sala de mese era împărţită în două, dar lui Jane nu i se păru că era vreun bărbat "ireal" pe acolo. însă, când privi mai atent, văzu un tip stând cu faţa la geam şi răsfoind un ziar londonez. Acesta trebuia să fie faimosul David Ransome.

- Aţi dori să serviţi cina la masa de onoare, domnule? întrebă ea politicos.

Bărbatul şi-a împăturit ziarul. Era străinul cu care vorbise la debarcader. Tresări şi inima începu să-i bată mai repede.

- Ei, bine, bună din nou, spuse el, zâmbitor. E o surpriză foarte plăcută. Speram să ne mai întâlnim, dar am uitat să ne prezentăm.

Numele meu e Ransome, David Ransome.

- Al meu e Jane Baron, spuse ea timid.

Şi-a împins scaunul şi s-a ridicat.

- încântat de cunoştinţă, domnişoară Baron, spuse el formal, dar cu o sclipire în ochii lui verzi. încă o dată, mâna lui Jane fu strânsă cu putere într-a lui.

Dintr-o dată, conştientă că ceilalţi meseni îi priveau curioşi, şi amintindu-şi cât de degajată

vorbise cu el în după-amiaza aceea, Jane se înroşi de stânjenealã.

- Pot să vă iau comanda, domnule Ransome? întrebă ea înţepată.

Crown avea un bucătar excelent şi o pivniţă pe măsură. Serile dansante de sâmbătă umpleau hotelul cu oameni veniţi din toate părţile ţării.

Din meniu, David Ransome a comandat pateul de peşte, o friptură la grătar cu garnitură de mazăre şi cartofi copţi şi un vin din 1947 - Clos de Vougeot.

Celelalte mese s-au umplut repede, iar Ransome n-a mai încercat să-i vorbească atunci când aceasta i-a adus grătarul şi vinul. Dar, o dată sau de două ori, când a privit la masa lui întâmplător, l-a văzut urmărind-o cu privirea şi, conştientă că era privită, se mişca mai încet şi era mai puţin îndemânatică decât de obicei.

Spusese c-o să-şi bea cafeaua în camera de zi, dar nu părăsise încă sala de mese. Când i-a curăţat masa, a văzut că nu-i lăsase nici un bacşiş şi se simţi uşurată.

Pe când familia Brewster lua cina sus, Jane rămase să mănânce în bucătărie, alături de personal. Apoi se întoarse la recepţie şi stătu acolo până ce hotelul se închise, la miezul nopţii.

Sylvia se plimba de colo-colo, sperând să dea peste David Ransome. Dar, spre dezamăgirea ei, şi spre uşurarea lui Jane, nu l-au mai văzut. Probabil că urcase în cameră imediat după ce şi-a băut cafeaua.

în dimineaţa următoare, Sylvia a sunat la magazinul unde lucra şi a spus că nu poate veni, pentru că are o răceală puternică. Fireşte, îi împărtăşise mamei speranţele, aşa că, de dimineaţă, aceasta îi spuse lui Jane că Sylvia va sta la recepţie, în timp ce ea trebuia să facă munca lui Elsie.

întorcându-se în dormitor să-şi pună o salopetă, se gândi că i-ar fi fost mult mai bine dacă, după moartea bunicii, ar fi fost dată la un orfelinat. Acum ar fi fost liberă să-şi trăiască propia viaţă. în loc de asta, era obligată să le fie veşnic recunoscătoare rudelor ei c-au acceptat s-o crească.

Faptul că era de datoria ei să le plătească totul într-un fel sau altul, îi fusese făcut cunoscut foarte clar în timpul ultimului an de liceu. Lui Jane i-ar fi plăcut să ajungă asistentă, dar soţii Brewster au respins ideea şi au forţat-o să lucreze pentru ei, la hotel. Ar fi fost bucuroasă să-i ajute dacă i-ar fi arătat vreodată puţină afecţiune. Dar Connie nu s-a înţeles niciodată bine cu mama lui Jane şi nu-şi agreea nici nepoata orfană. Fata a ştiut de la început că încercau

s-o tolereze şi că aveau să-i ceară până la ultimul bănuţ cheltuit cu ea. în adolescenţă, s-a simţit foarte singură şi neajutorată. Dar acum era obişnuită şi, mai mult sau mai puţin, resemnată cu atitudinea lor.

După ce a băut repede o ceaşcă de cafea pe la ora zece, a luat aspiratorul şi a plecat să facă curat în camera lui David Ransome. Ştia că nu plecase, pentru că Sylvia se grăbise să-i spună că mai stătea o noapte.

- Poate mă va întreba în seara asta, adăugă verişoara ei veselă.

Ieşise în oraş şi lăsase camera foarte ordonată. Când făcea patul, Jane găsi o pereche de pijamale din mătase verde, sub pernă. Papucii erau sub pat, iar halatul stătea, frumos aşezat, în şifonier.

Chiştocul de la o ţigară era aruncat la coşul de gunoi, dar pe covor nu era nici un pic de cenuşă, iar pe faţa de pernă nu era nici un fir de păr. Până şi chiuveta din baie părea că nu fusese folosită.

Cosmeticele lui erau aranjate la capătul suportului de la oglindă, iar prosoapele erau atârnate la uscat.

Jane a aspirat şi a şters praful şi se uita la câteva din cărţile puse pe măsuţa de noapte, când auzi paşi pe coridor. Un moment mai târziu, David Ransome intra în dormitor.

- Bună dimineaţa, spuse el, încântat c-o vedea. Am venit doar să las pachetele astea aici. N-o să te reţin.

- Oh, oricum am terminat, spuse ea repede.

- Ai puţin praf aici. Ridică mâna şi o şterse uşor, pe frunte, apoi se întoarse să-şi pună pachetele în valiză.

Jane se şterse şi ea cu dosul palmei, apoi se întoarse să ridice aspiratorul.

- Se pare că te ţin foarte ocupată aici, spuse el peste umăr.

- Nu prea e personal, în momentul ăsta. Eu sunt angajată de fapt ca secretară şi la recepţie, explică ea.

Se întoarse din nou către ea.

- înţeleg. Atunci, cine e blonda aia vorbăreaţă care stă în locul tău la recepţie?

- E Sylvia Brewster. Părinţii ei sunt propietarii hotelului. Scuzaţi-mă, domnule Ransome. Mai am câteva camere unde trebuie să fac curat, în dimineaţa asta. Jane se grăbi să iasă şi închise uşa în urma ei.

Se întrebă oare cum s-ar simţi Sylvia dac-ar şti că i s-a spus "blonda aia vorbăreaţă". Nu prea era o descriere care să flateze.

Seara, când urcă în cameră, îl găsi pe Ransome citind. Din fericire, bătu în uşă, înainte să folosească cheia de rezervă. Când vocea lui gravă spuse "Intră!", se simţi agitată.

- Sunt un fugar, spuse el zâmbind, în timp ce se ridica în picioare. De câte ori cobor la bar sau în sala de mese, sunt încolţit de domnişoara Brewster. E oare deviza ei de viaţă să fie prietenă cu toţi călătorii singuri?

- încercăm să facem oaspeţii să se simtă ca la ei acasă, spuse Jane, crispată.

Sylvia este verişoara mea, adăugă ea cu subînţeles.

Informaţia păru să-l surprindă.

- Ei, bine, nu voiam să par nepoliticos, spuse el. E bună pentru decor, dar parcă exagerează cu tratamentul de primire.

Jane nu zise nimic. Dădu la o parte cuvertura şi o împături, apoi începu să scoată lenjeria de pat din şifonier.

Dar, înainte să părăsească camera, Ransome zise:

- Am vrut să vorbesc ceva cu tine, domnişoară Baron. Mă întreb, oare eşti liberă mâine? Aş vrea să mă ajuţi.

- Să vă ajut? întrebă ea nedumerită.

- Sunt fotograf, spuse el. E şi slujba, şi hobbyul meu. Dacă nu plouă mâine, vreau să fac nişte fotografii la dunele de nisip de pe ţărm. Şi am nevoie de cineva care să-mi pozeze. Mă întrebam dacă ai putea face tu asta, pentru mine.

- Oh, întotdeauna ies îngrozitor în fotografii, spuse Jane cu regret. De ce nu-i cereţi Sylviei să vină? Sunt sigură că ar fi încântată să vă ajute.

- E cam sumbru peisajul de la dune, acum. Şi nu cred că Sylviei i-ar plăcea să i se strice pieptănătura. Aş prefera să te folosesc pe tine. Dacă până acum n-ai ieşit bine în fotografii, e doar vina fotografului. Dar, în cazul ăsta, vei fi doar o figură în depărtare.

Nici un cadru apropiat, promit.

- îmi pare rău, domnule Ransome, n-am deloc timp liber mâine. V-aş ajuta, dac-aş putea, dar nu sunt liberă.

- în cazul ăsta, o să uit de asta, spuse el scuturând din cap. Nu te-ai supărat că te-am întrebat, nu-i aşa?

- Bineînţeles că nu, spuse ea repede. De ce nu vorbiţi cu Sylvia? Nu cred că ar deranja-o vântul. E... şi ea e foarte interesată de fotografie. Probabil că va fi extrem de încântată.

El aprinse o ţigară, apoi spuse:

- în afară de fotografii, speram să mai petrec puţin

timp cu tine.

Jane se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Apoi, se îmbujoră.

Neştiind ce să spună, mai bâjbâi o scuză şi se strecură afară din cameră.

După câteva minute, singură în camera ei, se gândi dacă David Ransome vorbise într-adevăr serios. Bineînţeles, era imposibil ca un bărbat ca el - atrăgător, faimos şi umblat prin lume - să fie interesat de o fată atât de obişnuită cum era ea. Dar, dacă era aşa, de ce să spună că ar vrea să mai petreacă timpul în compania ei?

Capitolul 2

în dimineaţa următoare, după o noapte albă, Jane îşi întrebă mătuşa dacă n-ar putea să-şi ia după-amiaza liberă. Era sâmbătă şi trebuia făcute multe pregătiri pentru seara dansantă.

Doamna Brewster păru îngrozită.

- Nu fi ridicolă! Bineînţeles că nu poţi pleca în după-amiaza asta. Sunt prea multe de făcut, răspunse ea indignată.

- Dacă Sylvia nu se duce la muncă, de ce nu te poate ajuta ea? întrebă Jane cu curaj.

- Sylvia nu ştie ce trebuie făcut şi se poate să aibă deja planuri. Mă surprinde c-ai sugerat un asemenea lucru, Jane.

- Să aranjezi florile şi să umfli câteva baloane nu cere prea mare îndemânare, spuse fata. Vreau neapărat să ies o oră sau două. Mă voi întoarce până la ora cinci, cel târziu. Şi dacă-ţi aminteşti, săptămâna trecută n-am putut beneficia de jumătate din ziua mea liberă.

Mătuşa o privi încruntată. Nu era obişnuită să se certe cu nepoata, şi văzu cât era de hotărâtă.

- De ce trebuie să ieşi neapărat azi? întrebă ea suspicioasă.

-A fost o săptămână grea. Vreau să mă relaxez

puţin înainte de zăpăceala care va fi în seara asta.

- Oh, bine, bănuiesc că poţi pleca puţin, dacă insişti atât. Dar mi se pare un gest de mare egoism din partea ta. Nu eşti singura persoană care a avut multe lucruri de făcut săptămâna asta. Voi, fetele tinere, credeţi că viaţa e un pat de trandafiri. Ar trebui să te consideri norocoasă că ai o astfel de slujbă.

Jane se strâmbă puţin. Spuse doar:

- Mulţumesc, mătuşă Connie. Nu voi ajunge târziu, promit.

La prânz, l-a întâlnit pe David Ransome în drum spre
camera lui.

- Domnule Ransome, dacă mai vreţi să mergeţi la dune în această după-amiază, aş avea puţin timp la dispoziţie, spuse ea timid.

- Serios? Oh, e perfect. La ce oră eşti gata de plecare?

Jane ezită.

- Ei, bine, trebuie să fac nişte cumpărături, înainte. Credeţi că ne-am putea întâlni în faţă, la Woolworth, la ora două?

Dacă ghicise cumva adevărul - că Jane nu dorea să fie văzută părăsind hotelul în compania lui - nu

dăduse nici un semn.

- Sigur că da. Voi fi acolo, promise el zâmbind.

Mergând prin oraş în maşina luxoasă şi puternică a lui David Ransome, Jane se întreba dacă era oare atât de greşit să fie cu el într-o după-amiază rece, dar însorită. Ştia că şi Sylvia şi mătuşa ei ar fi tare furioase dac-ar afla de întâlnirile astea secrete, dar motivul pentru care venise nu era în întregime egoist.

Spera să poată afla părerea lui Ransome în legătură cu perspectivele pe care le avea verişoara ei în cariera de model, şi poate să-l şi convingă s-o ajute pe Sylvia.

- Ti-e destul de cald cu jacheta aia? Vrei un pulover? o întrebă Ransome când au ieşit de pe şoseaua principală şi au intrat pe plajă.

- Oh, nu, mulţumesc. îmi e destul de bine. Jane nu mai călătorise niciodată într-o maşină atât de bine încălzită şi spaţioasă.

Astăzi purta câteva din puţinele ei lucruri bune, dar, chiar şi aşa, nu erau deloc noi. îşi luase fusta din stofă de la o vânzare cu preţ redus. Puloverul bej şi l-a putut cumpăra doar din nişte bacşişuri generoase primite servind la masa de Crăciun, doi ani la rând. Iar jacheta îi aparţinuse cândva Sylviei, care, la un

moment dat, se plictisise de ea.

- Spune-mi, dacă nu-ţi place slujba de la hotel, de ce nu ţi-o schimbi? întrebă dintr-o dată bărbatul de lângă ea, în timp ce urca pe o dună mai înaltă.

- N-am spus că nu-mi place, domnule Ransome.

- Spune-mi David. Nici eu nu te pot numi la nesfârşit domnişoară Baron. Pari mult prea tânără pentru o asemenea formalitate. A oprit maşina şi-a întrebat-o. Dar nu-ţi place slujba, nu-i aşa?

- Nu prea, recunoscu ea. Dar sunt milioane de oameni cărora nu le place munca pe care o prestează.

- Da, dar mulţi dintre ei n-au de ales. Tu ai. Eşti tânără, liberă şi inteligentă. Sunt o mulţime de lucruri pe care le-ai putea face.

- Nu înţelegi. Eu nu sunt liberă, spuse Jane, oftând. Şi se trezi povestindu-i despre împrejurările care au adus-o să locuiască în Starmouth, şi cum ajunsese să datoreze atâtea familiei Brewster.

David o privi încruntat.

- Vrei să spui că ai de gând să-ţi petreci toată viaţa lucrând pentru ei fiindcă te-au găzduit şi te-au îmbrăcat un an sau doi?

- Ei bine, presupun că mă voi căsători într-o zi, spuse ea neîncrezătoare.

El scoase echipamentul dintr-o husă de piele neagră.

- Ai vreun prieten? întrebă el din senin.

Jane se îmbujoră.

- Nu, momentan. Apoi, părându-i-se că vede milă în ochii lui, îşi ridică bărbia şi spuse aspru: dar n-am de gând să mă mărit acum.

Se aştepta ca el să zâmbească şi dacă avea s-o facă, tot ce-i plăcuse până atunci la el, avea să dispară.

Dar el doar a dat din cap, în semn de aprobare şi cu o figură destul de serioasă.

- Nu, sigur că nu, eşti mult prea tânără, încuviinţă el. Câţi ani ai, mai exact?

- Am împlnit nouăsprezece în octombrie trecut.

- Nouăsprezece, spuse el gânditor. E o vârstă nepotrivită ca să fii o bligată să faci lucruri care nu-ţi plac. Apoi, înainte ca ea să poată răspunde, spuse: haide, mai bine ne-am grăbi, pentru că se va însera curând.

Timp de aproape o oră, a pus-o să se plimbe pe plajă, printre dune, sau să se urce pe una din ele şi să privească spre mare.

Vântul începuse să bată dinspre uscat, aşa că, după ce David a făcut pozele, s-au adăpostit într-o

baracă de pe ţărm. Bărbatul i-a dat lui Jane un baton de ciocolată, iar el a fumat una din ţigaretele lui maronii.

- Pentru ce sunt pozele astea? a întrebat curioasă. Am crezut că fotografiezi doar haine.

- Ai văzut ceva din lucrările mele?

Jane rupse ciocolata în două.

- Mă tem că te va supăra ce-ţi voi spune, dar până alaltăieri, nici n-am ştiut cine eşti, spuse ea blând. Dar Sylvia te cunoştea. Citeşte toate revistele de modă şi e foarte interesată de munca ta.

- Dar pe tine nu prea te interesează hainele, nu?

- Oh, ba da, îmi place foarte mult îmbrăcămintea drăguţă. Dar dacă nu-mi permit s-o cumpăr, prefer să nu mă amăgesc gândindu-mă la ea.

- Hainele drăguţe nu ţi s-ar potrivi ţie, spuse el senin. Verişoara ta e genul de fată drăguţă. Stilul tău e mai mult elegant şi serios.

- Vrei să spui că în stilul meu se încadrează o pelerină veche de şcoală, spuse Jane râzând. Aşa că eşti de acord că Sylvia arată destul de bine, nu? întrebă ea, devenind din nou serioasă.

- Cine te-ar contrazice? spuse el dând din umeri.

- Ei bine, problema ei e că vrea cu ardoare să devină model profesionist, îi explică Jane sincer. Vrea

să facă nişte cursuri la o şcoală faimoasă din Londra, dar unchiul meu n-o lasă să plece de acasă până când nu împlineşte optsprezece ani. Cred că vrea să-l convingi c-ar avea şanse să reuşească în acest domeniu. Ai vrea să vorbeşti cu el, David? înseamnă foarte mult pentru Sylvia. Visează la asta de ani de zile.

- Aşa cum visezi tu să vezi lumea cândva? întrebă el, vrând să-i abată gândurile în altă direcţie.

- Da, dar pentru Sylvia e altfel. Adică, ea are ce-i trebuie ca să ajungă model. Ambiţiile ei sunt posibile, dar ale mele nu.

- Poate că da, poate că nu. David se lăsă pe coate, cu ochii la marea agitată de vânt. Vrei să fiu sincer şi să uit pentru un moment faptul că Sylvia e verişoara ta? întrebă el.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să nu te enervezi când îţi voi spune care ar fi şansele Sylviei în lumea modei.

- Bine, promit. Aşa o să fac, spuse ea, curioasă.

- Sylvia e o fată foarte drăguţă. Familia ei crede lucrul ăsta, ea crede asta şi presupun că şi majoritatea băieţilor care o cunosc gândesc la fel. Dar în Londra sunt sute de fete drăguţe şi marea majoritate dintre ele vor să se apuce de modă.

Sincer, blondele cu ten alb nu valorează mai nimic. Ca să devii un model de succes, trebuie să ai mai mult decât o faţă drăguţă. Trebuie să ai o calitate care să te scoată în evidenţă. Sylvia nu are nici una. îţi trebuie o rezistenţă de fier şi sunt sigur că ea n-are nici asta.

După părerea mea, se încăpăţânează să devină ceva ce nu va putea ajunge niciodată. Şi cred că cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla Sylviei ar fi să rămână frumoasa casei şi a oraşului, până când unul din prietenii ei, care o consideră foarte drăguţă, se va încumeta s-o ia de soţie.

Jane nu zise nimic timp de câteva minute. Apoi îl privi în ochi şi-i spuse:

- Eşti sigur că n-ar reuşi? Nu spui asta pentru că e posibil ca faţa ei să nu-ţi spună nimic ţie, personal?

El îi luă mâna într-a lui.

- Spun asta pentru că am văzut atâtea fete care se luptau să ajungă sus şi n-aveau nici o speranţă. Viaţa unui model nu e doar strălucire şi faimă, aşa cum s-ar părea. O să fii surprinsă dacă-ţi spun că e plină de muncă grea.

- Dacă ai dreptate, oare ce se va întâmpla cu ea? Dacă n-o ajuţi, ea tot va pleca la Londra, imediat ce va împlini optsprezece ani. Sunt sigură că nimic n-o

va putea influenţa, spuse ea nervoasă.

- Eu nu mi-aş face griji în privinţa ei, zise David senin. Primul lucru care i s-ar putea întâmpla ar fi să se îndrăgoastească de vreun băiat. Apoi va uita de carieră şi va fi preocupată de casă şi de copii. Aşa se întâmplă mai mereu. N-ai băgat de seamă?

- Dar Sylvia are abia şaptesprezece ani şi ai spus acum câteva minute că până şi eu sunt prea tânără să mă gândesc la măritiş, îi reaminti Jane.

- Pentru că tu nu semeni cu verişoara ta. Pe Sylvia aş putea-o citi în nici cinci minute, dar tu ai un caracter complex.

- Ei, bine, dacă e aşa, nu prea ştiu ce ascunde, spuse Jane caustic. După părerea mea, sunt o persoană foarte simplă. Oh, cât e ceasul? Mi-am uitat ceasul acasă şi trebuie să mă întorc să ajut la pregătiri pentru petrecerea de diseară.

- încă nu e patru, nu te nelinişti. David îngrop' chiştocul de ţigară în nisip şi se ridică în picioare. îi întinse mâna s-o ajute să se ridice şi o ţinu de mână cât se plimbară pe plajă.

- Crezi c-ar fi împotriva regulilor dac-ai fi partenera mea în seara asta? întrebă el.

- Oh, mulţumesc, dar nu pot, spuse Jane, şocată.

- De ce nu? Parcă era politica hotelului să-i faceţi

pe oaspeţi să se simtă ca acasă. Nu pot dansa fără o fată. Nu-ţi place să dansezi?

- Ba da, la nebunie, dar nu pot în seara asta. E foarte drăguţ din partea ta că m-ai întrebat lucrul ăsta, dar trebuie să muncesc. Nici n-ar fi trebuit să lipsesec în după-amiaza asta.

- în cazul ăsta, diseară va trebui să mă duc devreme la culcare, sau Sylvia mă va vâna din nou, spuse el amuzat.

Degetele lui le-au strâns mai tare pe ale lui Jane şi fata simţi o senzaţie ciudată, ca un şoc electric blând, urcând de la mână până la umăr. S-au plimbat pe ţărm până ce s-a făcut timpul să se întoarcă la maşină. Nişte nori negri, de furtună, se adunau la orizont, dar soarele încă mai strălucea în locul în care erau ei, iar pescăruşii ţipau deasupra capetelor lor.

Jane simţea că parcă merge spre Paradis. Starmouth şi hotelul păreau la mile depărtare. Şi i se părea greu de crezut că doar cu o zi înainte îl cunoscuse pe bărbatul înalt şi brunet de lângă ea. Simţea că parcă-l cunoaşte de-o viaţă, sau că ştia dintotdeauna că avea să-l întâlnească într-o zi.

Era fericită cu adevărat, într-un mod pe care nu şi-l putea explica.

în maşină, David spuse:

- Trebuie să mă întorc la Londra, mâine.

- Aşa curând? exclamă Jane, dezamăgită.

- Am lucruri de făcut, termene de respectat. Nu pot absenta la nesfârşit.

- Nu, sigur că nu, admise ea, pe un ton şoptit. Ei bine, sper ca pozele să iasă aşa cum doreai. Dar presupun că mereu ies aşa când te pricepi. La ce oră pleci mâine dimineaţă?

- Nu prea devreme. Ne vom întâlni înainte să plec.

Dar când vei ajunge la Londra vei uita de existenţa mea, gândi Jane dezamăgită.

Cu acordul ei, David a lăsat-o să coboare la câţiva metri de hotel.

- Mulţumesc că ai venit cu mine, Jane, spuse el, înainte ca ea să se strecoare afară din maşină. Mi-a plăcut după-amiaza asta. Eşti o prezenţă agreabilă. în zilele noastre, multe fete de nouăsprezece ani se poartă de parcă ar fi nişte femei sofisticate de treizeci.

Ea zâmbi şi şopti încet:

- Mulţumesc că m-ai luat, David. Noapte bună.

Sylvia îşi invitase actualul prieten la balul de sâmbătă seara, dar Jane ghicise că nu pentru Roy Stephens, ci pentru David Ransome, purta rochia cea nouă şi elegantă de un roz pal.

Văzând-o pe Sylvia dansând, cu buclele ei aurii strălucind în lumina discretă a sălii, lui Jane nu-i prea venea să creadă că fata n-ar avea şanse în cariera de model. Dar David probabil ştia ce vorbea. Chiar Sylvia zisese că era cel mai bun fotograf din Londra.

La douăsprezece şi jumătate, Jane fu liberă să meargă la culcare. O găsi pe Sylvia în lenjerie de corp, periindu-şi părul în faţa oglinzii din camera lor.

- Ce bărbat interesant e David Ransome! izbucni Sylvia, imediat cum Jane închise uşa în urma ei. Credeam că va fi prezent la dansul din seara asta, dar George mi-a spus că a preferat să bea ceva la bar, după cină, apoi să meargă direct la culcare. Abia de l-am văzut toată ziua. De ce s-a mai deranjat să vină până aici dacă tot a stat închis în cameră tot timpul?

- Nu cred că balurile noastre de sâmbătă seara ar părea interesante pentru cineva care trăieşte la Londra, spuse Jane, uşor enervată văzând camera, din nou, într-o deplină dezordine ,deşi o aranjase cu câteva ore înainte. Rochia roz a Sylviei era aruncată neglijent pe patul ei, pantofii erau împrăştiaţi pe podea, iar măsuţa de la oglindă era plină de şerveţele umede folosite şi agrafe de păr. Jane îşi dorise dintotdeauna să aibă o cameră doar a ei, care

să fie mereu ordonată şi curată şi în seara asta, ar fi dat orice ca să fie singură. Voia să se urce în pat şi să plângă.

- Mi s-a părut c-a fost o dovadă de egoism din partea ta să pleci în după-amiaza asta şi să laşi toată munca pe seama mea, se plânse Sylvia. Unde-ai fost, îmbrăcată cu hainele tale cele mai bune?

- Asta e treaba mea, răspunse scurt fata.

Multă vreme după ce verişoara ei adormise, Jane stătu trează, pe întuneric, ascultând ticăitul ceasului şi ploaia care bătea în geam.

îşi dădea seama că se îndrăgostise de David Ransome. Dar de mâine, probabil că nu-l va mai vedea niciodată.

în dimineaţa următoare, Jane verifica lista cu lenjeia care trebuia să ajungă la spălătorie, când una din cameriste o căută.

- Sunteţi aşteptată în birou, domnişoară, Jane.

- Cine mă cheamă, Lily? întrebă fata, surprinsă.

Doar după ora trei dimineaţa putuse să adoarmă un pic. Şi, înainte de asta, se decisese să evite să-şi ia la revedere de la David. Asta nu era dragoste, îşi spusese ea rece, era doar un capriciu, care în curând îi va trece.

- Mătuşa dumneavoastră, domnişoară. Dar era şi

un domn cu ea, când mi-a spus să vă caut. Bărbatul ăla înalt, care a stat la şaptesprezece. Pleacă în dimineaţa asta, nu-i aşa? Poate că e ceva în neregulă cu nota lui de plată. Doamna Brewster n-a zis nimic.

Jane se duse în birou, încercând să se încurajeze singură. Nu se uită la David când intră. Mătuşa îi zâmbea, dar fata ştia că era furioasă şi supărată.

Spuse, cu un glas mieros:

- Domnul Ransome ne părăseşte, Jane, dar a vrut să vorbească ceva personal cu tine.

Apoi a plecat şi i-a lăsat singuri.

- îmi pare rău că n-am fost prin preajmă ca să-mi pot lua la revedere de la tine, spuse Jane încet, evitând să-l privească în ochi pe David.

Doamna Brewster se aşezase la recepţie, cu un ziar în faţă, şi-i vedea pe cei doi prin uşa lăsată întredeschisă. înainte să spună ceva, David se duse s-o închidă.

- Jane, vreau să-ţi propun ceva, spuse el încet. Din moment ce nu te încântă deloc slujba pe care o ai aici, cum ţi-ar suna să vii la Londra şi să lucrezi pentru mine?

- Pentru tine? Dar nu înţeleg, spuse, simţind că n-are aer.

- Am nevoie de o secretară. Nu chiar de o fată

care să ştie să bată la maşină şi să scrie repede, ci de o persoană care să se poarte drăguţ cu oamenii şi să ştie să se descurce de una singură în unele probleme. Nu ştiu cât câştigi tu aici, dar eu îţi voi oferi un salariu cu care să te poţi întreţine lejer. La început ai putea sta într-o căsuţă închiriată, pentru ca mai târziu să-ţi poţi căuta ceva permanent. Munca va fi obositoare, însă nu ca aici, şi te asigur că va fi mult mai interesantă. Ce zici?

Jane se uită la el, stupefiată.

- Nu ştiu ce să spun, zise, într-un sfârşit. Sună minunat, David, dar nu mi-aş putea lăsa rudele aşa, dintr-o dată. Ei au nevoie de mine aici. N-ar fi corect să-i las când au făcut atâtea pentru mine.

- Cu cât te plătesc aici? întrebă David, serios.

Jane îi spuse.

- Dar ăştia sunt doar bani de buzunar, bineînţeles, adăugă ea, văzându-l surprins. N-am alte cheltuieli.

- Draga mea copilă, nu le mai datorezi nimic, acum. N-am auzit niciodată de o asemenea exploatare, spuse el furios. Ar trebui să fii conştientă de faptul că n-ar putea angaja pe nimeni pe banii pe care ţi-i dau ţie. Trezeşte-te la realitate! Ce sens are să te sacrifici, din moment ce lor nici nu le pasă de tine? N-ai nici un pic de mândrie? Sunt sigur că nu te

vei umple de glorie dacă faci gesturi caritabile pentru nişte oameni ca ei. I-a luat mâinile într-ale lui. Ştiu că sună cam dur, dar ăsta e crudul adevăr, Jane. Uite ce e, nu zic să vii neapărat acum, cu mine. Dă-le rudelor tale preavizul obişnuit, apoi împachetează şi vino la Londra să începi o nouă viaţă - o viaţă pe cont propriu.

- Dar ce te face să crezi c-aş putea lucra pentru tine? Cine mă alege? întrebă, încă nevenindu-i să creadă propunerea neaşteptată care i se făcuse.

- Pentru că te plac, de asta. Uite, ai aici adresa mea din oraş. Dac-o pierzi, mă poţi găsi în cartea de telefon. Te aştept la Londra la începutul săptămânii viitoare. Dacă nu apari, înseamnă că nu vrei să profiţi de şansa ta. La revedere, Jane. Pe curând!

Şi până să-i spună că toate astea trebuie discutate în amănunt ca să poată lua o decizie, el i-a zâmbit şi-a ieşit din birou. înainte ca fata să poată înţelege ce tocmai i s-a întâmplat, încercă să zâmbească şi ieşi în hol, vrând totuşi, să-l oprească. însă văzu maşina sport care pleca deja din faţa hotelului.

Mătuşa dispăruse de la recepţie, dar George, barmanul, i-a spus că era aşteptată la o reuniune de familie.

Toţi membrii familiei Brewster o aşteptau impacienţi. Când le-a văzut expresia feţei, Jane se simţi ca un criminal în serie care urma să fie judecat şi condamnat.

- Ce-a fost toată chestia asta - dacă ne poţi spune? întrebă doamnă Brewster pe un ton potolit, privind-o cu ochi suspicioşi.

Jane se aştepta să fie luată tare.

- Domnul Ransome mi-a oferit o slujbă la Londra, răspunse ea încet.

- Ce-a făcut? izbucni Connie Brewster, ca electrocutată.

- Nu pot să cred. Inventezi, exclamă Sylvia, furioasă.

- Nu inventez nimic. Mi-a oferit un salariu bun şi mi-a sugerat să vă dau o săptămână de preaviz, după care să plec la Londra.

- Un salariu bun? O săptămână de preaviz? Harold Brewster arăta de parc-ar face un atac. Doamne Sfinte! în viaţa mea n-am auzit o minciună mai mare ca asta, strigă el enervat. Ce naiba vrea să faci pentru el?

Până în acel moment, Jane dorise să-i şocheze pe toţi, dar apoi să le spună că un astfel de lucru era imposibil să i se întâmple ei. însă când unchiul începu

să sforăie ca un taur gata de luptă, iar mătuşa şi Sylvia se holbau cu răutate la ea, îşi schimbă gândurile.

- Vrea să fac ceea ce face o secretară, unchiule Harold. De ce să fie o minciună? întoarse ea vorba.

Furtuna a durat cam o oră. I-au spus că e vicleană, nerecunoscătoare şi proastă. I-au spus că David o păcălea, că nu era pregătită pentru o astfel de slujbă, iar dacă va pleca la Londra, va regreta curând decizia luată. I-au mai spus că, în nici un caz nu va putea părăsi hotelul fără consimţământul lor, iar ei nu aveau nici o intenţie să i-l dea, iar dacă se încăpăţâna să plece, n-o vor mai primi niciodată înapoi şi vor uita că există.

Când Jane a putut să spună ceva, se hotărâse deja. David avea dreptate. Lor nu le păsa deloc de ea. Lor le părea rău doar că vor pierde un om folositor, pe care-l plăteau cu bani puţini.

- Dacă aţi terminat să vă tot daţi cu părerea, mai bine mă întorc la recepţie, spuse calm. Plec duminica viitoare. Asta e clar. Am nouăsprezece ani şi mă aşteaptă o slujbă excelentă; nu aveţi cum să mă opriţi. îmi pare rău că trebuie să ne despărţim în relaţii nu tocmai bune, dar nu m-aţi dorit niciodată în familia asta. Sunt sigură că veţi găsi în curând pe

cineva care să-mi ia locul. Va trebui s-o plătiţi mai bine şi să n-o verificaţi în orele ei libere, aşa cum aţi făcut cu mine.

Capitolul 3

Duminică, Jane luă trenul spre Londra. Simţea că visează. Parcă abia acum începea să trăiască şi i se părea că traversează o prăpastie imensă la capătul căreia începea o nouă lume, de unde nu mai exista cale de întoarcere. Nu prea ştia ce va găsi acolo, tot ce era clar pentru ea era că abia aştepta să ajungă şi că nu avea regrete pentru ceea ce lăsa în urmă.

în ultima săptămână petrecută la hotel, familia Brewster abia mai vorbise cu ea. După cearta aceea, n-au mai încercat s-o facă să se răzgândească, ci doar au tratat-o cu ostilitate. O dată sau de două ori, mătuşa a avertizat-o de motivele care s-ar putea ascunde în spatele propunerii lui David. Şi Sylvia a mai avut câteva izbucniri furioase, acuzând-o că din vina ei, David nu i-a putut oferi un viitor glorios. Dar, într-un fel, Jane se bucură de animozitatea aceasta.

Altfel, îndrăzneala de a pleca n-ar mai fi fost atât de întemeiată.

Trenul a oprit în gara aglomerată puţin după ora patru, iar Jane a găsit un taxi şi i-a dat şoferului cartea de vizită cu adresa lui David.

Nu mai fusese niciodată la Londra, aşa că, pe parcursul drumului, privi curioasă pe fereastră. Nu prea era trafic, iar maşina s-a strecurat repede prin oraş.

Dar a fost un drum lung de la gară la casa lui

David, iar fata a avut timp destul să se panicheze. Ce s-ar întâmpla dacă David se răzgândise sau nici măcar nu se aştepta ca ea să dea curs ofertei lui? începu să se simtă rău.

într-un final, taxiul parcă în faţa unei clădiri moderne de apartamente, cu intrarea îngrădită de plante verzi. Jane plăti costul drumului şi luă valiza din portbagaj.

Se îndreptă spre uşă şi un portar în uniformă o conduse la lift. Intrarea şi scările erau acoperite cu carpete scumpe, iar pereţii erau împodobiţi cu picturi selecte. Portarul i-a dus valiza în faţa uneia dintre cele patru uşi din hol, a sunat în locul ei, după care s-a întors la lift. Jane respiră adânc.

Nu David a fost cel care i-a deschis uşa după un moment, ci o doamnă scundă şi simpatică, îmbrăcată în uniformă.

- Oh, bună ziua! spuse Jane nedumerită. Am venit să-l văd pe domnul Ransome. Aici locuieşte, nu-i aşa?

Femeia i-a zâmbit.

- Tu trebuie să fii domnişoara Baron din Starmouth. Intră, draga mea. Eu sunt doamna MacDonald, menajera domnului David. Din păcate, nu-i acasă acum, dar se va întoarce la cină. Mi-a spus că vei veni zilele astea.

A condus-o într-un hol care dădea într-o cameră frumos aranjată. Nu arăta deloc aşa cum îşi închipuia

Jane casa unui burlac. Pereţii erau zugrăviţi în culori calde, iar focul din cămin şi cărţile de pe raft te invitau să te bucuri de o seară liniştită.

- Trebuie să fii obosită după călătoria pe care-ai făcut-o. Hai să-ţi arăt unde e baia - trenurile ne fac întotdeauna să ne simţim murdari.

După ce faci o baie, poţi veni să bei un ceai şi să mănânci din biscuiţii pe care abia i-am scos de la cuptor, spuse menajera în timp ce se mişca lejer prin cameră, trăgând draperiile de catifea şi lăsând să pătrundă lumina amiezii prin geamurile mari care dădeau într-un balcon plin de flori.

După ce s-a spălat în cea mai luxoasă baie pe care o văzuse vreodată, Jane se întoarse în camera de zi şi o găsi pe doamna MacDonald aşezând o tavă pe una din măsuţele de lângă cele patru canapele mari.

- Acum, stai aici lângă foc şi bea un ceai cald, îi spuse femeia cu blândeţe. Spar că nu te superi dacă te las singură, am nişte pateuri în cuptor pe care trebuie să le supraveghez.

Atmosfera încântătoare din camera luminată delicat de foc, biscuiţii delicioşi şi pateurile în număr destul de mare, cât să hrănească trei oameni înfometaţi, o liniştiră repede pe Jane şi-i alungară temerile.

Vru doar să se relaxeze câteva minute, dar

adormi. Când deschise ochii, tava fusese luată şi câteva din lumini fuseseră aprinse, iar David stătea în faţa ei, citind un ziar şi fumând.

- Deci ai venit, spuse el zâmbind când se dezmetici şi-şi veni în fire. îmi pare rău că n-am fost aici când ai ajuns. Ai călătorit bine?

- Da, spuse ea, într-un târziu.

Văzându-l din nou, uită de toate ameninţările rudelor ei şi nu se gândi decât la cât de plăcut va fi când va începe să lucreze pentru omul pe care-l iubea.

David îi spuse că aranjase să petreacă noaptea cu o fată pe nume Hather Stuart, care rămăsese fără colegă de apartament.

- Dacă vă înţelegeţi bine, puteţi sta împreună în continuare.

Apoi, doamna MacDonald intră şi spuse că cina va fi gata
curând, iar Jane îşi dădu seama că dormise mai mult de două ore.

Au mâncat în faţa focului şi un pahar de vin a făcut-o pe Jane să se simtă din nou somnoroasă. După ce menajera curăţă masa şi închise uşa în urma ei, David lăsă doar o lumină aprinsă şi puse muzică. Apoi se aşeză lângă ea, pe canapea.

- Vrei să bei ceva? întrebă el.

- Oh, nu, mulţumesc. Nu sunt obişnuită cu

alcoolul, spuse ea timid.

- Foarte bine. Alcoolul şi ţigările ţi-ar strica aspectul ăsta de şcolăriţă. Uite ce e, Jane, trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

- Ce anume?

Se aşeză confortabil pe canapea, cu o mână aşezată pe spătarul din spatele ei.

- Adevărul e că te-am minţit când te-am adus la Londra, spuse încet, încercând să-şi aleagă cu grijă cuvintele, pentru a putea continua.

Jane simţi că un fior îi străbate şira spinării. Dintr-o dată, îşi aminti de predicţiile mătuşii sale.

- Nu înţeleg, spuse ea, neliniştită.

Un zâmbet slab juca pe gura frumoasă a lui David.

- N-am nevoie de o secretară. Am una destul de eficientă, spuse. Dar am un plan excelent pentru viitorul tău. Ideea s-ar putea să te şocheze la început, de aceea am vrut să te aduc aici, înainte de a ţi-o spune.

- Ce fel de plan?

în mod involuntar, se lăsă pe spatele canapelei, simţindu-şi trupul ţeapăn de încordare.

Ochii lui David se îngustară, iar faţa căpătă o expresie pe care n-o mai văzuse înainte la nimeni. Se ridică repede de pe canapea, se duse la măsuţa pe care era o cutie cu ţigări, luă una, după care se

întoarse spre ea.

- Nu pot citi gândurile oamenilor, dar am văzut clar ce-ţi trece prin minte acum, spuse el caustic. Oricum, nu era nevoie să devii melodramatică. Am o mulţime de vicii, dar nu să ademenesc fete de la ţară. îşi aprinse ţigara.

Jane se făcu stacojie. Niciodată nu se simţise mai umilită ca acum.

După o clipă, David veni din nou spre ea. îi luă bărbia în mâini şi-i privi ochii tulburaţi.

- Nu vei mai arăta deloc ca o fată din provincie când voi termina eu cu tine, spuse blând. Vei deveni ceea ce dorea verişoara ta să ajungă. Vei fi model.

Câteva momente, Jane îl privi neîncrezătoare.

- Nu poate fi adevărat. Eu nu sunt drăguţă, protestă ea.

- Aşa e, nu eşti, recunoscu el. Te-am văzut mai bine în după-amiaza aceea, la dune. Dar, crede-mă, Jane, ştiu ce fac. Tu doar trebuie să asculţi ce ţi se spune. Nu vrei să câştigi bani mulţi şi să-ţi împlineşti visul de a vedea lumea?

- Da, bineînţeles. Dar asta e o nebunie, spuse Jane. îţi baţi joc de mine. Asta e. N-aş putea ajunge model nici într-o mie de ani.

- Aşa crezi? spuse David calm. Personal, îţi garantez că peste şase luni, nu doar vei ajunge model, ci vei fi şi cel mai bun. Şi am dreptate, nu

crezi? Oricum, nu ne vom certa pe subiectul ăsta acum. E timpul să dormi. Haide, te voi duce la apartamentul lui Heather.

Apropo, ea e secretara eficientă de care ţi-am povestit. Unde ţi-a pus doamna MacDonald bagajul?

Apartamentul era doar la cinci minute distanţă. Uşa fu deschisă de o fată micuţă şi drăguţă, cu păr roşcat, îmbrăcată comod.

- Heather, ea e Jane Baron. Te rog să ai grijă să ajungă în pat repede, da? A avut o zi extenuantă. Noapte bună. O să vin mâine dimineaţă pe la opt.

După ce-i dădu lui Jane valiza, plecă.

- Intră şi fă-te comodă, spuse Heather zâmbind. Apartamentul ăsta nu e la fel de luxos ca cel al lui David, dar sunt sigură că te vei simţi confortabil aici. Tocmai făceam cacao fierbinte. Vrei şi tu o cană?

- Da, te rog. Jane o urmă într-o bucătărie mică, dar decorată cu gust şi puse valiza pe podea.

- Vrei să mănânci ceva? Mie mi-e cam foame.

- Abia am mâncat, mulţumesc. Doar cacao pentru mine. Jane se aşeză pe un scaun. Mi se pare foarte drăguţ din partea ta că m-ai primit astfel. Sper că nu ţi-am creat probleme.

- Stai liniştită. Am schimbat doar lenjeria din camera fostei colege de apartament şi am mai cumpărat nişte mâncare, o asigură Heather.

Fata se purta prietenos cu Jane, iar lucrul ăsta o

mai linişti pe tânără şi prinse curaj s-o întrebe dacă ştia despre proiectul pe care-l avea în cap David.

- Crezi că am vreo înclinaţie spre lumea modei? întrebă ea cu sinceritate în timp ce lua înghiţituri mici de cacao fierbinte.

Heather o privi gânditoare şi spuse:

- Să fiu sinceră, nu prea cred, admise candid. Dar eu n-am flerul lui David. Dacă el crede că ai ceva, atunci înseamnă că aşa e. Nu s-a înşelat niciodată.

Oricum, în locul tău nu mi-aş face griji în privinţa asta, lasă-l pe el să-şi facă treaba.

După ce Heather i-a arătat dormitorul micuţ, dar plăcut, şi-au spus noapte bună şi, după plecarea fetei, Jane începu să despacheteze. Se simţea extenuată, atât fizic, cât şi psihic. însă, deşi aşternuturile noi de pe pat o invitau să se înfăşoare în ele, înainte să se ducă la culcare, petrecu câteva momente bune privindu-se în oglindă.

Şi cu cât se uita mai atent, cu atât i se părea imposibil ca David, cu tot flerul lui, să reuşească s-o transforme într-un model de succes.

Avea păr castaniu de lungime medie, drept, o gură puţin cam mare, era slăbuţă, şi nimic altceva. Cum se putea oare ca toate astea să se transforme în ceva frumos? Singurele trăsături cu care se putea mândri erau dinţii şi tenul. Dar chiar şi farmecul acestora era diminuat de pistruii de pe nas şi de

bărbia ascuţită.

Oricum, din moment ce nu se putea întoarce la Starmouth şi la familia Brewster, singura scăpare de la a deveni cobaiul lui David era să-i spună că nu va face ce dorea el şi s-o lase să se descurce de una singură. Era o variantă care n-o prea ajuta, din moment ce mai avea foarte puţini bani de buzunar şi aproape nici o şansă să-şi găsească o slujbă din care să se întreţină.

Se părea că indiferent de voia ei, trebuia să-i facă pe plac lui David.

Ea şi Heather abia terminaseră de spălat vasele folosite la micul dejun, când David apăru în dimineaţa următoare.

- Bună dimineaţa, Jane. Ei bine, te-ai hotărât? o întrebă imediat ce Heather îi lăsă singuri.

- O să fac ceea ce-mi spui, zise.

- Ce fată bună. N-o să-ţi pară rău, promit. Se întoarse la secretara lui. Heather, înainte să vii la birou, du-o, te rog, pe Jane pe Bond Street. Am aranjat deja să iei cursuri timp de trei săptămâni la o şcoală foarte bună de manechine, îi explică lui Jane.

Un curs nou începe azi.

Heather părăsi camera, aşa că Jane zise:

- David, e un singur lucru pe care nu-l înţeleg. De unde voi face rost de bani pentru a plăti cursul ăsta şi cheltuielile pe care le voi avea dacă Heather mă lasă

să stau aici? Nu ştiu dacă-ţi dai seama, dar mai am foarte puţini bani. Poate că atunci când ţi-am vorbit de vacanţa pe care aş dori s-o petrec în Olanda, credeai că am mai mult de-atât.

- Nu-ţi bate capul în legătură cu banii. O să plătesc pentru tot până te pui pe picioare, şi nici nu trebuie să te gândeşti că faţă de mine vei avea vreo obligaţie, aşa cum ţi-au impus rudele tale. Nu vreau să profit de tine. Mă crezi, nu? Cred că ideile care ţi-au trecut prin minte aseară ţi-au fost sugerate de mătuşa ta. Te asigur că n-am planuri ascunse în privinţa ta. Nu mă interesează decât să scot din tine un manechin de primă mână. Când vei începe să câştigi, îmi vei plăti fiecare bănuţ pe care-l cheltuiesc acum pe tine. Chiar am să-i spun lui Heather să ţină o socoteală strictă a banilor pe care i-i datorezi.

- Dar ce se întâmplă dacă nu voi câştiga bani? Dacă sunt un dezastru? insistă ea. Ai putea să te înşeli în privinţa mea, nu?

- Aşa e, dar sunt foarte sigur pe mine. Oricum, sunt pregătit să-mi asum riscul ăsta. Se uită la ceas. Trebuie să plec, acum. Nu ştiu când ne vom revedea, între timp vei fi ocupată cu şcoala, iar Heather te va supraveghea în restul timpului. Vreau să fii în pat, în fiecare seară, la ora zece fix. Orele de nesomn se resimt a doua zi. Un model trebuie să aibă grijă de corpul său, ca un atlet. Cred că e mai bine să-ţi spun de pe acum că în următoarele săptămâni va trebui să

munceşti din greu şi vei avea foarte puţin timp lber. Nu te gândi că totul va fi uşor, pentru că nu e deloc aşa.

După ce spuse asta, îşi luă la revedere de la fete şi plecă.

Capitolul 4

Prima zi la şcoala de modele a fost, pentru Jane, mai grea decât şi-o închipuise. Cele mai multe dntre fetele de acolo erau mult mai frumoase decât ea, mult mai bine îmbrăcate şi mai încrezătoare în forţele proprii. De câte ori zâmbeau în direcţia ei, era sigură că se gândeau cum de a trecut de examenul iniţial. Heather îi spusese că doar una din opt candidate era acceptată să urmeze cursurile şi, chiar şi după admitere, multe dintre ele erau sfătuite să renunţe dacă se considera că nu progresau.

Fiecare zi începea cu mişcare în sala de spectacole unde se ţinea show-ul de sfârşit de curs. Un fotograf profesionist studia fiecare fată şi crea un set de exerciţii menite să-i înfrumuseţeze figura şi prestanţa.

Cursurile de machiaj erau ţinute de consultanţi de la cele mai mari firme de cosmetice, care le explicau şi le demonstrau diferite tehnici. Spre surprinderea lui Janet, multe dintre fetele pe care le considerase drăguţe, au fost aspru criticate pentru că ascundeau imperfecţiunile sub tone de fard.

- Petele şi punctele negre sunt rezultatul faptului că sunteţi leneşe, le-a spus sever chiar şeful echipei de consultanţi. Indiferent de cât de obosite sunteţi seara, trebuie să vă demachiaţi întotdeauna.

La şedinţele de manichiură şi pedichiură, fetele

care aveau unghii frumoase erau certate pentru că nu-şi îngrijeau şi pielea picioarelor.

La primul curs de îngrijire a părului, un medic dermatolog a controlat părul fiecărei eleve şi i-a prescris tratament. Şi aici, din nou, multe dintre fetele cu un păr aranjat impecabil au fost avertizate să nu mai folosească produse de înfrumuseţare în locul celor de îngrijire.

Aşa că până la sfârşitul primei săptămâni, fetele care aveau mare încredere în forţele proprii, se mai potoliseră şi n-o mai tratau pe Jane cu superioritate.

Dar tânăra tot mai simţea că locul ei nu e acolo. Mergea cu metroul în fiecare zi la cursuri şi hoinărea pe Bond Street în pauza de prânz, îmbrăcată cu vechea ei pelerină de şcoală, pe sub care purta nişte haine decolorate, aşa că era conştientă că nu avansase cu mult.

La început, din lipsă de experienţă, lui Jane i se părea că toate fetele pe care le vedea erau mult mai drăguţe decât ea şi toate aveau şanse să devină modele. După câteva zile, îşi dădu seama că nu aveau altceva în plus faţă de ea decât produse bune de machiaj şi haine scumpe. Dar acelea care erau într-adevăr modele, erau foarte şic şi aveau o încredere de sine neştirbită, ceea ce o făcea pe tânără să creadă în continuare că David făcuse o alegere greşită.

Era la Londra de zece zile şi nu-l mai văzuse din prima zi de curs. Dar în seara aceea, Heather îi spusese că era invitată la el. Fetele au cinat împreună, după care Heather a plecat să se vadă cu prietenul ei, iar Jane a plecat spre casa fotografului.

- Ce mai faci, domnişoară Baron? Lasă-mă să-ţi iau haina, spuse doamna MacDonald când o poftea înăuntru. Domnul David te aşteaptă în sufragerie.

- Bună, Jane.

Cum te-ai descurcat până acum? întrebă David ridicându-se de pe scaun când o văzu intrând.

- Oh, bine, cred. îl văzu obosit şi se gândi că nu respectă orele de odihnă pe care i le prescrisese ei.

- Hai să mă uit puţin la tine, spuse el luând-o de umeri şi întorcând-o cu faţa la lumină. Mm, da, o îmbunătăţire vizibilă. Nu arăţi deloc la fel de obosită ca atunci când ai ajuns aici. Te înţelegi bine cu Heather?

- Da, îmi place mult de ea. Şi cred că şi ea mă place.

- Aşa e. Ultima colegă de apartament pe care-a avut-o o înnebunise cu dezordinea. Ti-am cerut să vii aici pentru că voiam să-ţi mai spun câte ceva. Când te vom lansa, te vei trezi părtaşă la nişte situaţii necunoascute ţie până acum. Ar fi mai uşor pentru tine şi pentru cei din jurul tău dacă ai şti cum să te porţi.

De exemplu, dacă mergi la un restaurant de lux, trebuie să ştii ce înseamnă denumirile din meniu, cum să mănânci unele mâncăruri şi aşa mai departe. Nu spun că lucrurile astea sunt esenţiale în carieră - şi să nu crezi că vei prânzi într-un astfel de restaurant în fiecare zi - dar trebuie să ne ocupăm şi de aspectele astea.

La nouă şi jumătate, după lecţia în care a învăţat cum să se poarte într-un restaurant, David o conduse în apartamentul lui Heather.

- Vino miercuri din nou, ca să văd cât ai reţinut, spuse, după ce îi ură noapte bună.

Jane îl privi îndepărtându-se, apoi urcă în apartament şi luă "tema" în pat - un dicţionar cu specialităţi culinare franţuzeşti şi o carte despre vinuri şi brânzeturi.

Miercuri, a fost încântat să vadă că studiase ambele cărţi şi reţinuse mai mult decât se aştepta el. Lauda lui o făcu pe Jane să se simtă bine şi, pentru prima dată se gândi că poate, dacă făcea exact ceea ce i se spunea, era posibil să devină ceea ce dorea el.

David mai fixă o lecţie pentru săptămâna următoare, dar când Jane veni luni acasă la el, era plecat.

- E în oraş, domnişoară Baron, îi spuse doamna MacDonald. Cred că i-a scăpat că ţi-a spus să vii în seara asta. Nu e aşa de obicei. De fapt, nu cred că

există un bărbat mai atent ca domnul David. Fără îndoială, a intervenit ceva important şi n-a avut timp să-ţi telefoneze. Vrei să intri şi să bei un ceai cu mine, draga mea?

- Mulţumesc, doamnă MacDonald, dar cred că mai bine mă duc acasă, să mai citesc ceva. Noapte bună.

Jane plecă supărată spre apartamentul lui Heather.

Când i-a povestit colegei sale ce se întâmplase, aceasta îi spuse:

- Ce nebunie să ieşi pe o astfel de ploaie fără folos. Dar o să vezi, David are ciudăţeniile lui. O noapte se plimbă prin oraş cu o fată superbă, iar dimineaţa pleacă de unul singur la ţară, sau citeşte o carte ciudată...Ori are întâlnire, ori a ieşit la vânat în maşina lui scumpă. Una din pasiunile lui e să conducă noaptea.

- Are multe prietene frumoase? întrebă Jane pe ton indiferent.

- Are câteva, dar nu se implică niciodată într-o relaţie. Cucereşte multe fete, dar îşi pierde repede interesul.

Jane se întrebă dacă Heather făcuse cumva o pasiune pentru şeful ei, iar fata, ca şi cum îi citise gândurile, zise:

- Cel mai ciudat lucru e că, deşi suntem împreună atât de mult timp, nu m-am simţit niciodată atrasă de

el. Il plac, dar nu ca pe un bărbat. Oricum, după părerea mea, munca şi dragostea nu trebuie amestecate.

Devreme, dimineaţa următoare, David o sună.

- Imi pare rău pentru aseară. Am uitat de tine. Ce zici, ţi-ar plăcea să ieşi în seara asta? Am putea merge la film şi apoi la cină.

- Oh, David, mi-ar plăcea la nebunie, spuse entuziasmată.

- Bine, atunci trec să te iau la şapte.

Au văzut un western, apoi David a dus-o într-un restaurant italian unde erau singurii clienţi pentru că afară plouase toată ziua şi străzile erau pustii. Chelnerul le luă comanda, după care David întrebă:

- Ti-ar plăcea să ascultăm muzică?

- Da, te rog. Jane îl urmări ducându-se până la tonomat, în care vârî o fisă şi alese o melodie. Poate că din întâmplare, alesese una care fusese la modă cu ceva timp în urmă şi care se numea "Dacă asta e dragoste". Jane, ascultând acordurile romantice, nu îndrăznea să-l privească. Se temea că va ghici că versurile cântecului exprimau ceea ce simţea.

- Mâine plec în Irlanda cu treabă, spuse David când îşi beau vinul. Mă întorc peste cinci zile. Când voi reveni, ar trebui să fii gata de transformarea finală.

Jane îşi sprijini bărbia în palmă.

- Am văzut-o pe Pat Knight azi, pe Bond Street. E atât de drăguţă, David! Sunt sigură că nu voi arăta niciodată ca ea.

- Da, Pat e o fată foarte frumoasă, recunoscu el. Şi aşa sunt toate fetele care ajung pe podium. Dar modelele nu sunt făcute după un tipar, Jane. Fiecare e diferită. După câteva luni, vei merge şi tu pe Bond Street şi vor exista alte fete care să te invidieze şi să-ţi copieze stilul.

- Sper să fie aşa. Deja îţi datorez o grămadă de bani, spuse ea îngrijorată.

- Vei putea să te descurci cu datoriile imediat ce vei începe să câştigi bani cu ora. Făcu semn chelnerului să aducă nota. Ai grijă de tine cât timp sunt plecat. Nu vreau să păţească ceva investiţia mea.

La ora unsprezece, o lăsă la uşa apartamentului. David nu-i acceptă invitaţia de a o însoţi la o ceaşcă de cafea.

- Trebuie să mă trezesc devreme, mâine dimineaţă, explică el. Noapte bună, Jane.

- Noapte bună, David. Drum bun.

întinse mâna şi, spre surprinderea ei, în loc să dea mâna cu ea, i-o sărută. Apoi plecă.

In seara dinaintea ultimei zile la şcoala de modele - care se întâmpla să fie şi ziua când David se întorcea din Irlanda - Jane se cercetă atent în oglinda

din camera ei, aşa cum făcuse şi în prima zi a venirii sale la Londra. Realiză cu satisfacţie că ultimele trei săptămâni o schimbaseră vizibil.

Nopţile dormite bine şi viaţa lipsită de griji îi luminaseră privirea şi-i dăduseră un sentiment de bine. O dietă plină de proteine şi un set de exerciţii îi subţiaseră cu aproape doi centimetri talia şi o făcuseră să arate mai zveltă decât înainte. Părul era strălucitor, iar mâinile, de care înainte nu avea timp să se îngrijească, acum erau albe şi fine, cu unghii lungi şi îngrijite.

Deşi David o sfătuise să păstreze machiajul de zi pe care-l folosea de obicei, adică doar pudră şi ruj, acum Jane învăţase cum să se machieze în aşa fel încât să ascundă eventualele imperfecţiuni ale feţei.

Poziţia corpului era mai bună şi reuşise să scape de nişte ticuri pe care le avea când se enerva, şi anume să se încrunte şi să-şi muşte buzele.

Dimineaţa următoare, puţin înainte de ora nouă, David veni s-o ia la cumpărături. Aceasta era ziua în care va avea loc, aşa cum spunea el, "transformarea finală".

O duse la câteva magazine de lux de unde îi alese o întreagă garderobă. După cumpărături, rămase îmbrăcată într-un costum din mătase verde.

Lucrurile cu care venise la Londra fuseseră deja aruncate.

Apoi, au mers la un magazin de pantofi, iar David a ales opt perechi, după care au făcut o scurtă pauză de cafea. Au intrat într-un bar micuţ şi s-au aşezat la o masă de lângă fereastră.

Era o zi de început de februarie, dar soarele strălucea şi în aer pacă se simţea apropierea primăverii.

- Ce urmează acum? întrebă Jane, admirându-şi noii pantofi cu toc ce-i înlocuiseră pe cei cu talpă joasă în care venise.

- îţi trebuie nişte genţi, iar apoi vom merge să căutăm şi câteva bijuterii. David se uită la ceas. Nu vom avea timp de prânz decât după programarea la coafor, dar poţi mânca o salată cât stai acolo. O să vin să te iau pe la trei.

îl privi în timp ce se uita în carneţelul lui cu programări. Şi el arăta destul de bine azi, gândi ea. Purta un costum bine croit, o cămaşă verde şi o cravată neagră.

- Mi se pare ciudat ca un bărbat să ştie atâtea lucruri despre îmbrăcămintea de femeie, spuse gânditoare.

- Ţi se pare efeminat? întrebă rece.

- Oh, nu, nu m-am gândit la asta, adăugă repede Jane, îngrozită că l-ar fi putut supăra. Oh, Doamne, tu nu pari deloc efeminat.

- Mulţumesc, spuse David serios. Apoi izbucni în

râs şi o ciupi de obraz. Văd că nu te-ai dezobişnuit să te îmbujorezi.

- îmi cer scuze. Uneori nu mă pot stăpâni, adăugă fata, şi mai stânjenită.

- Nu te scuza. E un lucru atrăgător. Planul meu nu prevede să schimb totul la tine, să ştii, adăugă cu o voce atât de senzuală, încât simţi că îi răscoleşte tot corpul.

In taxi, când se îndreptau spre un magazin de genţi de pe Bond Street, Jane întinse picioarele ca să-şi mai privească o dată pantofii. Purtase întotdeauna încălţăminte fără toc, pentru că era deja înaltă şi i se părea că arată ca o girafă dacă mai purta şi tocuri. In pantofii pe care-i purta acum era mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, dar pe lângă David se simţea bine, pentru că el era mult mai înalt ca ea.

- Drăguţ, spuse el dintr-o dată, privindu-i picioarele.

- Da, şi mie îmi plac pantofii, recunoscu ea.

- Eu m-am referit la picioarele tale, spuse el, tachinând-o.

Jane rezistă impulsului de a-şi retrage imediat picioarele, şi
pentru prima dată, nu se îmbujoră.

- Oh, mulţumesc, spuse încurcată.

Bărbatul se întoarse să privească pe fereastră. Bineînţeles, habar n-avea ce efect avusese

complimentul lui asupra ei.

Amintindu-şi conversaţia din restaurant, Jane zâmbi, gândindu-se în sinea ei că n-ar putea spune nimeni că David ar fi efeminat.

Nu mai întâlnise nici un bărbat care să emane atâta masculinitate.

Cu o geantă nouă şi o centură aurie asortată la costumul ei verde, Jane a fost dusă la coafor, unde un stilist faimos, bun prieten cu David, a primit de la acesta instrucţiuni precise în legătură cu ceea ce trebuie să-i facă la păr.

Jane n-a auzit toate astea, pentru că fusese condusă într-o cameră unde îşi lăsă costumul. După trei ore, se privi în oglindă şi... văzu o străină care nu era Jane, dar semăna cu ea.

Părul, acum de culoarea mierii, fusese coafat cu bucle şi se revărsa pe umeri. Sprâncenele au primit o formă care se potrivea mult mai bine cu faţa ei, buzele şi unghiile aveau culoarea coralului, iar machiajul de la ochi era de un vernil discret, cu gene false aplicate perfect. Culoarea nouă a părului nu doar îi mărea ochii, ci îi şi dădea pielii un aspect de porţelan.

- Vă place, domnişoară Baron? întrebă stilistul zâmbind.

- Oh, da! E... incredibil, spuse Jane, uimită.

- Nu e incredibil. Aveţi trăsături frumoase pe care

noi doar le-am scos în evidenţă.

Jane aştepta la recepţie când David se întoarse s-o ia. Se ridică de pe canapea, cu un zâmbet tremurător pe buze şi cu inima vibrând de emoţie. După câteva momente , timp în care o privi din cap până-n picioare, întrebă brusc:

- Ei, bine, eşti mulţumită? Au urmat exact instrucţiunile pe care le-am dat. Culoarea asta arată excelent pe părul tău.

Jane se simţi ca lovită de fulger. Era fericită în pielea ei şi credea c-o să vadă şi David lucrul ăsta, dar el nici măcar nu-i dădea atenţie. Lacrimi fierbinţi îi umplură ochii.

David vorbea ceva cu recepţionera si n-o văzu când si le şterse.

- Cred că te vei bucura că ne vom odihni, în sfârşit. Vom merge la Claridge şi vom lua ceaiul, spuse David. Apoi se uită la nişte parfumuri franţuzeşti expuse într-o vitrină. îmi puteţi da, vă rog, o sticluţă de Arpège? N-o mai împachetaţi. Domnişoara Baron o va pune în geantă. Apoi, către Jane: Arpège este unul din parfumurile clasice. Ţi se va potrivi cu siguranţă.

- Mulţumesc, spuse Jane serioasă. Ştia că nu-l cumpărase ca să-i facă o plăcere. Era legat de noua ei înfăţişare. Ea nu era o fată pentru el. Era o creaţie, o investiţie.

- Când ieşim afară, vreau să mergi puţin în faţa mea, spuse David. O să te prind din urmă până ajungem la Claridge, dar vreau să văd ce impact ai asupra oamenilor de pe stradă.

îi deschise uşa de la salon, iar Jane, fără să-l privească, trecu uşor pe lângă el şi coborî pe trotuar.

Era teribil de furioasă.

Ochii îi scăpărau şi grăbi pasul. în momentul acela, îl ura pe David Ransome.

Doar când auzi fluieratul admirativ al unui om de pe bicicletă, uită de bărbatul care mergea în spatele ei. încetini puţin şi văzu că oamenii o privesc admirativ. Dar, deşi era un lucru nou pentru ea ca fetele să se uite după ea şi bărbaţii s-o soarbă din priviri, nu simţi o satisfacţie prea mare.

Când ajunse pe Brook Street, un bărbat veni alergând de după colţ, ca să se urce într-un taxi. înainte ca Jane să se ferească, se izbi de ea. Din fericire, o prinse repede de braţ şi o ajută să-şi menţină echilibrul. Dar geanta cea nouă îi zbură din mână şi tot conţinutul se împrăştie pe jos.

- îmi pare rău. Te-am lovit? Te rog să-mi ierţi neîndemânarea, domnişoară. Eram cu ochii la taxi şi nu mă uitam pe unde merg. Sper că nu s-a spart nimic.

înainte ca Jane să-şi revină din şocul coliziunii, bărbatul strânsese toate lucrurile şi le pusese la loc,

în geantă.

- Trebuie să verifici toate obiectele, dacă e ceva stricat o să... Vocea i se stinse şi se holbă la ea.

în graba de a-i strânge lucrurile, n-o privise nici o clipă. Acum, se uita la ea aşa cum sperase ca David s-o privească. Era privirea unui bărbat care văzuse o fată de-o frumuseţe răpitoare.

- Te rog, nu-ţi face probleme din cauza mea. Nu m-ai lovit şi nu e nimic spart în geantă.

- Eşti sigură? Poate vrei să intrăm undeva să te aşezi, ca să-ţi revii.

- Oh, nicidecum. N-a fost nimic. Te asigur că sunt bine, spuse ea.

- Eşti prea bună, domnişoară. Sunt sigur că te-ai lovit. Cum aş putea începe să-mi cer scuze? Ar trebui să fiu împuşcat pentru lipsa mea de îndemânare. Apoi, expresia lui îngrijorată se schimbă într-una nemulţumită. Nu, poate că sunt prea sever cu mine. E nemilos să împuşti un bărbat, în clipa când viaţa lui a devenit mai frumoasă.

Bărbatul cu ochi albaştri îi zâmbea, iar Jane izbucni în râs.

- Taxiul aşteaptă şi sunt sigură că te grăbeşti, domnule. Te rog, nu mă lăsa să-ţi stau în cale, spuse ea, rezervată.

- Am şi uitat unde mergeam. Sunt sigur că nu era important. Lasă-mă să te însoţesc oriunde mergi,

domnişoară. E singurul lucru bun pe care-l pot face în situaţia de faţă.

Jane se întrebă cum ar reacţiona David dacă ar vedea-o urcând în taxi cu un străin, şi era tentată să accepte oferta bărbatului. Avea un accent uşor franţuzesc şi din câte îşi putea da seama, era cam de vârsta lui David şi, deşi nu era deloc frumos, majoritatea afemeilor l-ar fi considerat atrăgător cu părul lui blond şi ochii albaştri.

Oricum, înainte să se decidă dacă să-i accepte propunerea, David veni şi o luă de braţ.

- Ransome! Ce mai faci, bătrâne? Ce noroc pe tine să însoţeşti o domnişoară atât de frumoasă. Nu vrei să ne faci cunoştinţă? spuse francezul, încântat.

David era încordat, iar prezentările au fost făcute pe un ton cordial.

- Acesta e domnul St. Cyr, Jane, spuse el rece. Yves, domnişoara Baron.

-încântat, domnişoară Baron. Francezul făcu o plecăciune.

Acum sunt sigur că ai nevoie de ceva care să te învioreze după sperietura asta. Hotelul meu e doar la câţiva paşi distanţă de strada asta. Ce-ar fi să mergem toţi trei şi să luăm ceaiul acolo?

- Nu putem, ne pare rău, Yves. Eu şi Jane avem o întâlnire peste cincisprezece minute. Acum, scuză-ne, te rog.

Luând-o pe Jane de cot, o ajută să se urce în taxiul după care alergase Yves, iar apoi urcă şi el. Dar nu-i spuse şoferului să-i ducă la Claridges - care era, evident, hotelul unde stătea francezul - ci dădu adresa lui Heather.

Jane îi zâmbi lui St. Cyr de la fereastra taxiului. El întinse mâinile într-un gest de regret profund, apoi îi făcu cu ochiul.

- De ce-ai fost atât de nepoliticos cu el? îl întrebă pe David când taxiul mergea spre Grosvenor Square.

N-o privea, dar îl vedea cât era de nervos.

- Pentru că nu e o persoană potrivită pentru tine, spuse scurt.

Au mers în continuare în linişte şi când a lăsat-o la apartament, David spuse că următoarea zi va fi liberă. Peste două zile trebuia să meargă la studioul lui, să i se facă fotografii.

Capitolul 5

După ce Heather a plecat la serviciu în dimineaţa următoare, Jane se gândea ce să facă în ziua ei liberă. Se hotărî să viziteze National Gallery.

După ce se îmbrăcă şi se machie, ieşi în stradă şi încercă să se hotărască dacă să meargă cu autobuzul sau cu metroul. Dar până să ia o decizie, o Alpha-Romeo albă opri lângă ea, pe trotuar.

- Bună dimineaţa, domnişoară Baron. Unde mergi? Pot să te duc eu cu maşina? întrebă Yves St. Cyr zâmbitor.

- Domnule St. Cyr! Ce faci aici? întrebă ea, uimită.

- Pândesc uşa de la intrare de la ora nouă. Mi-era teamă să nu fi plecat fără să te văd. Nu-mi spune te rog, că nu trebuie să-mi răsplăteşti vigilenţa. Cel puţin, permite-mi să te conduc la destinaţie.

Jane ezită. Habar n-avea de ce David considera că Yves era o persoană nepotrivită pentru ea, dar în momentul de faţă nu se prea gândea la părerea lui. Se decise să acţionze impulsiv, asta însemnând să se urce în maşină şi să vadă ce urmează.

- Mulţumesc.Mi-ar face plăcere să mă conduci, spuse ea încântată.

- Unde vrei să te conduc, domnişoară? întrebă Yves, după ce-o ajută să urce şi reveni la volan.

- Ei bine, azi e ziua mea liberă, aşa că m-am gândit să merg la National Gallery şi să admir

tablourile, spuse fata. Sunt la Londra doar de câteva săptămâni şi până acum n-am avut prilejul să văd împrejurimile.

- în cazul ăsta, cred că prima ta vizită ar trebui să fie la faimosul Hyde Park. E o dimineaţă prea frumoasă ca s-o petreci într-o galerie de artă. Hai să ne plimbăm prin parc şi să studiem frumuseţile naturii.

- Nu cred că natura e foarte frumoasă în februarie, spuse Jane zâmbind.

- Poate că ai dreptate, dar vom respira aer proaspăt şi ne vom putea cunoaşte mai bine.

Ea râse.

- Foarte bine, atunci spre Hyde Park. Ştii drumul, domnule?

- Oh, da, cunosc Londra la fel de bine ca Parisul. Vin aici destul de des.

- Cum mi-ai aflat adresa? întrebă ea, curioasă.

- V-am urmărit ieri. Din fericire, mai era un taxi liber şi am rugat şoferul să nu vă piardă din ochi.

Aşa că-l văzuse pe David când o dusese acasă şi-şi dăduse seama că întâlnirea invocată de el era un pretext ca să-l evite, gândi Jane.

- Din felul în care arăţi şi din legătura pe care o ai cu Ransome, presupun că eşti manechin, continuă Yves. Aşa că dacă nu te puteam urmări atunci, te-aş fi găsit cumva.

- Mă îndoiesc, domnule. Cum am mai spus, sunt nou-venită la Londra, nu sunt încă model, mă pregătesc să devin unul.

- Atunci, înseamnă că sunt norocos că sunt un om cu iniţiativă, nu? Ar fi fost îngrozitor ca, după ce destinul ne-a adus împreună, tot el să ne despartă din nou. Crezi în destin, domnişoară Baron?

- Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta, spuse Jane senină.

- Eu da, spuse Yves, serios. Sunt convins că soarta ne-a făcut să ne întâlnim astfel. Din momentul în care m-am uitat în ochii tăi atât de frumoşi, mi-am dat seama imediat că ne era scris să ne întâlnim într-o zi.

Jane izbucni în râs, iar Yves luă o expresie supărată.

- Nu crezi asta? întâlnirea noastră n-a avut nici o importanţă pentru tine? N-ai simţit nimic?

N-ai simţit că era un moment decisiv în viaţa ta?

- Am simţit ceva, recunoscu Jane.

-Ah, vezi, acum recunoşti. Eram sigur că şi tu ai simţit asta, exclamă el triumfător.

- Am simţit că mi s-a tăiat respiraţia, continuă ea. Dar asta înainte să te privesc în ochi, domnule.

- Oh, acum râzi din nou de mine, spuse el pe un ton stins. Eşti frumoasă, dar eşti crudă.

S-au oprit la semafor, iar Yves se întoarse spre ea.

- Eşti atât de frumoasă, domnişoară Baron, încât sunt sigur că e loc de dragoste în viaţa ta. Acum, spune-mi, unde ai locuit înainte să vii la Londra?

- E verde, spuse Jane cu ochii la semafor.

După câteva minute, au ajuns la Hyde Park. Yves găsi un loc de parcare şi opri motorul.

- Ei bine, acum putem vorbi fără să fim deranjaţi, spuse bărbatul oferindu-i o cutie cu ţigarete.

- Nu, mulţumesc, nu fumez, spuse Jane.

- E bine. Nu e un obicei care să stea bine femeilor. Dar mănânci şi bei, nu? Vreau să te duc la un restaurant sofisticat, unde se serveşte mâncare franţuzească delicioasă. Şi te rog, spune-mi că silueta ta n-are nevoie de salată ca să se menţină, sau că nu faci parte dintre acei oameni care se abţin de la mâncare.

- Nu, am un apetit bun şi îmi place să mănânc mâncare sănătoasă, spuse Jane zâmbind.

- Perfect. în cazul ăsta vom sta aici puţin şi vom încerca să ne cunoaştem, apoi vom merge să mâncăm. După prânz, sper că vei fi drăguţă şi mă vei ajuta să aleg cadouri potrivite pentru sora mea şi copiii ei, după care te voi duce acasă ca să te schimbi pentru seară. Cred că vom merge la La Ronde, asta dacă nu preferi un alt loc.

- Nu crezi că faci cam multe planuri, domnule? întrebă Jane serioasă. Poate că am deja întâlnire în

seara asta.

- Dar o poţi amâna, nu-i aşa? De data asta, sunt aici doar pentru câteva zile. Trebuie să ne cunoaştem repede. Fireşte, mă voi întoarce cât mai repede posibil, dar dacă nu ne prea vedem, risc să mă uiţi imediat cum plec.

- La ce te referi mai exact, când spui că trebuie să ne cunoaştem repede? întrebă Jane, prudentă. îl plăcea pe francez şi vorbele lui galante o amuzau. Dar era conştientă de faptul că nu avea experienţă cu bărbaţii şi că era posibil să nu fie un om pe care să se poată baza.

- Dragă domnişoară Baron, după cum bine ştii, nu există decât un fel de relaţie care poate lua naştere între un bărbat şi o fată frumoasă. Fireşte, scopul meu este să-ţi îmblânzesc inima, ce altceva aş putea face?

- Dar e posibil ca inima să-mi fi fost deja îmblânzită de către altcineva, spuse Jane, liniştită, mascând ceea ce simţea.

- Vrei să spui că ai deja o relaţie serioasă? întrebă el, încruntat.

- Cred că ne referim la două lucruri diferite când vorbim despre "relaţie". Dar, în prezent, nu sunt cu nimeni.

- M-am gândit eu. N-ai privirea aia de fată îndrăgostită.

- Ce privire? întrebă ea, curioasă.

Yves zâmbi.

- Sunt două priviri, dacă te interesează să ştii. Când o femeie e îndrăgostită şi lucrurile merg bine, arată lucrul ăsta într-o mie de feluri. Zâmbeşte tot timpul, e veselă şi are încredere în ea. Străluceşte. Nici o încercare de-a o cuceri n-are sorţi de izbândă, pentru că e prea preocupată de bărbatul pe care-l iubeşte şi nu-i vede pe cei din jurul ei.

- Şi cealaltă privire? întrebă Jane.

- Ah, aceea e când sentimentele femeii nu sunt reciproce, când bărbatul este indiferent, sau are o rivală. E o cută aici - şi atinse cu degetul fruntea lui Jane, şi o undă de tristeţe aici. Ii atinse unul din colţurile gurii. Pretinde că e foarte fericită, dar asta e doar de faţadă. N-are nici o sclipire în ochi. Răspunde celorlalţi bărbaţi doar ca să-şi facă iubitul gelos, sau ca să-l facă să creadă că nu dă un ban pe el.

- Se pare că eşti expert în ceea ce priveşte femeile, domnule, spuse Jane.

- Oh, te rog, numele meu e Yves. Mă laşi şi pe mine să-ţi spun Jane?

- Foarte bine, Yves. Acum, spune-mi, eşti sau nu expert? insistă ea zâmbind.

- Nu m-aş numi chiar expert - nici un bărbat nu se poate lăuda că ar cunoaşte toate misterele feminine - dar sunt obişnuit cu femeile, spuse el făcând cu

ochiul.

Jane întrebă brusc:

- Eşti căsătorit?

- Nu, sigur că nu! spuse el repede. Probabil că voi face şi pasul ăsta, într-o zi. Vreau să am copii şi moştenitori. Dar acum, vreau să mă bucur de libertate. Cred că nici tu, dragă Jane, nu te gândeşti să faci un lucru atât de important, nu? Sau poate că vrei să te aşezi la casa ta şi să devii mamă. Câţi ani ai?

- Nouăsprezece. Nu, nu mă gândesc încă la măritiş. Abia mi-am câştigat libertatea, spuse ea.

Sau poate nu, din moment ce acum trebuia să facă tot ce spunea David, gândi ea.

- Oh, da, presupun că abia acum ai scăpat de regulile stricte ale liceului, o compătimi Yves.

Jane îl privi, stupefiată.

- Oh, Doamne, Yves, nu sunt fată de părinţi milionari. Sunt nouă în lumea modei, dar muncesc de trei ani. Părinţii mei au murit, dar chiar dacă ar fi trăit, tot ar fi trebuit să-mi câştig singură existenţa.

- Dar nu înţeleg. Ai spus că abia acum ţi-ai câştigat libertatea.

- Pentru că slujba pe care am avut-o înainte să vin la Londra nu mi-a plăcut niciodată, locuiam cu nişte rude cu care nu m-am înţeles deloc. Acum împart apartamentul cu o altă fată şi viaţa e, în general, mai

bună. Dar tu? Cu ce te ocupi?

- Eu mă bucur de viaţă, spuse el zâmbind. Ti-e foame? Mergem să mâncăm? Am rezervat o masă în caz că doreai să iei masa cu mine. Restaurantul ăsta are o reputaţie bună şi nu se poate ajunge la el decât cu rezervare.

- Dar trebuie să faci şi altceva în afară de a te bucura de viaţă, spuse, când acesta porni maşina. Adică, ce lucrezi?

- Nu muncesc.

Am un venit destul de mare care să-mi permită să duc o viaţă lipsită de griji şi să fiu mereu în căutarea plăcerilor, spuse cu blândeţe.

- Dar nu te plictiseşti?

- Cum te pot plictisi lucrurile care-ţi fac plăcere? întrebă el uimit.

- Cred că până şi plăcerile ajung să te plictisească, la un moment dat. Trebuie să ai o ocupaţie în viaţă.

- Dar am multe interese, spuse el repede. Caii şi iahtul meu sunt principalele mele ocupaţii.

După prânz, au mers la câteva magazine, unde Yves a rugat-o pe Jane să aleagă un pulover pentru sora lui şi un serviciu de ceai, de jucărie, pentru cele două nepoţele ale sale.

Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor englezi, lui Yves îi plăcea să se plimbe prin magazine şi să

vadă noutăţile. Chiar au avut şi o mică discuţie în faţa unuia, de unde bărbatul dorea să-i cumpere o pălărie, iar Jane se opunea categoric.

Era trecut de ora patru când o aduse acasă.

La câteva minute după plecarea lui Yves, veni un mesager cu hainele alese de David cu o zi înainte. Jane dorea s-o roage pe Heather să-i împrumute ceva de îmbrăcat, dar acum avea de unde alege o rochie pentru cina cu St. Cyr.

Heather a venit mai târziu de la serviciu în seara aceea, aşa că a găsit-o pe Jane deja îmbrăcată.

- Arăţi extraordinar, spuse Heather. Dar stai, am ceva care să ţi se asorteze. Se duse la cutia ei de bijuterii şi veni cu un lănţişor auriu. E Dior. L-am primit de Căciun. Poartă-l în seara asta. Se potriveşte cu rochia ta neagră.

- E minunat! Eşti sigură?

- Bineînţeles. Unde te duce David?

- Mă duc la La Ronde. Heather, cunoşti vreun francez pe nume Yves St. Cyr? întrebă Jane.

- Cine nu-l cunoaşte?

- Eu nu-l cunoşteam. Ce ştii despre el?

- Doar ce am citit prin ziare. E un playboy internaţional, care-şi petrece iernile la St. Moritz şi verile în insule. Când se plictiseşte, face naveta între Roma, Paris şi New York. De ce te interesează?

- L-am cunoscut când eram cu David, ieri.

- Oh, da, David a pozat modele în castelul lui din Franţa, primăvara trecută. Yves s-a purtat fără scrupule. Le-a făcut avansuri modelelor. Lor probabil că le-a făcut plăcere, dar nu şi lui David. Ştii cum sunt englezii. Chiar şi cei mai îndrăzneţi cuceritori mârâie dacă se apropie cineva de conaţionalele lor.

- Iau cina cu Yves în seara asta, spuse Jane repede.

- Ce faci? Glumeşti! Heather era înspăimântată.

Jane se uită la ceas.

- Trebuie să sosească în zece minute.

- Dar, Jane, nu poţi face asta, se opuse Heather vehement.

- De ce nu?

- Pentru că David se va înfuria îngrozitor.

- Eu nu sunt proprietatea lui David. N-are nici o legătură cu el. Am şi prânzit cu Yves. îl plac.

Heather nu spuse nimic.

- Ei bine, cred că nu te pot opri, spuse în cele din urmă. Dar tot cred că e o nebunie ceea ce faci. Dacă află David, va înnebuni de furie şi, în afară de asta, crezi c-o să-l poţi stăpâni pe Yves când va începe să-ţi facă avansuri?

- Va trebui să-mi asum riscul ăsta, nu? Nu te supăra, Heather, nu sunt chiar atât de naivă. Şi oricum, nu cred că Yves e genul ăla de bărbat. E mult prea civilizat. Cred că el e, spuse când auzi un

zgomot. Jane se duse la fereatră şi văzu maşina parcată în faţa blocului. Da, el e. O să ne întâlnim jos. La revedere, Heather. Nu-ţi face griji, o să vin întreagă acasă. îşi luă haina şi poşeta şi coborî în grabă.

Două ore mai târziu, Yves stătea aproape de ea şi-i şoptea:

- Ştii că eşti cea mai frumoasă fată de aici?

Toţi bărbaţii te privesc şi ar da orice să-mi ia locul.

- Mă îndoiesc, spuse ea sec. Poate că fetele îşi doresc să fie în locul meu, adăugă ea dezgustată. în timpul cinei, văzuse că toate celelalte fete erau însoţite de bărbaţi atât de bătrâni că le puteau fi bunici.

Traversând sala la braţul lui Yves, constată că pe ringul de dans nu era suficient loc, aşa că-şi dori să nu fi venit cu el în seara aceea.

Credea că-i va face plăcere să iasă cu el, dar se simţise mai mult deprimată şi deziluzionată. Nu-i prea plăcuse mâncarea şi nici şampania comandată de Yves. Toţi bărbaţii din jur fumau ţigară după ţigară şi se agăţau de braţul tinerelor cu care veniseră.

S-a bucurat când, puţin înainte de miezul nopţii, Yves i-a sugerat să plece.

- Oh, ce bine e să respiri din nou aer curat, spuse când ieşiră în stradă. Putem merge pe jos puţin?

- Sigur, dacă aşa vrei - dar nu crezi c-o să-ţi strici

pantofii ăştia frumoşi? A plouat.

- Da, cred că da, fu Jane de acord. Şi oricum, nu trebuie să întârzii mult, pentru că altfel voi arăta ca o epavă mâine.

Portarul a chemat un taxi şi cei doi s-au urcat.

- Mă tem că seara asta nu ţi-a plăcut prea mult, spuse el luând-o de mână.

Fata îşi controlă un impuls de a se îndepărta de el.

- îmi cer scuze dacă n-am fost o însoţitoare prea veselă, Yves. Nu prea agreez ieşirile seara târzu, spuse.

- Eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze. Ar fi trebuit să te duc într-un loc mai vesel. Data viitoare voi fi mai pregătit. Spre surprinderea ei, îi lăsă mâna şi scoase o ţigară. Când a aprins bricheta, l-a văzut zâmbind.

Când taxiul a oprit, a ieşit repede ca s-o ajute să coboare. N-a plătit taxiul, doar a condus-o până la uşă, spunându-i:

- Mâine am câte ceva de făcut , aşa că nu ne vom putea vedea, dar crezi că te-ar deranja dacă te-aş suna poimâine?

- Sigur că nu. Mulţumesc pentru seara asta, Yves.

întinse mâna, aşteptându-se ca el să i-o sărute, dar în loc de
asta, el o scutură puternic.

Lumina mai era încă aprinsă în sufragerie când a intrat uşor în apartament. Era surprinsă, pentru că Heather îi zisese că se va duce devreme la culcare, aşa că Jane deschise uşa camerei şi întrebă:

- Eşti încă trează? Când am plecat, parcă spuneai că ţi-e somn.

Dar nu Heather se ridică din fotoliul de lângă foc, ci David.

- Oh, ce e cu tine aici? Unde-i Heather? S-a întâmplat ceva? întrebă Jane, nervoasă.

- Heather s-a dus la culcare de mai bine de două ore. Te rog să închizi uşa, altfel o vei trezi, spuse încet.

Nici din ton, dar nici din expresia feţei nu-şi putea da seama dacă era furios, aşa că Jane nu înţelegea de ce simţea că e mai bine să fugă din calea lui.

- Aşază-te. David îi arătă scaunul din faţa fotoliului şi rămase în picioare până se aşeză. Ei bine? începu el blând.

- Ei bine, ce?

- Ce-ai de spus în apărarea ta?

îşi simţi gura uscată.

- Nu înţeleg, spuse ea, nedumerită.

Vocea lui era tot calmă.

- Ieri, ţi-am spus că Yves St. Cyr este o persoană nepotrivită pentru tine. După-amiaza asta te-am văzut cu el pe Curzon Street. Bănuiesc că tot cu el ai

ieşit şi-n seara asta. Asta merită o explicaţie, nu crezi?

Jane încercă să se apere.

- Oare? Nu văd de ce, răspunse ea. Nu mai sunt un copil. Sunt destul de mare ca să pot judeca şi singură oamenii. îmi place Yves. De ce n-aş ieşi cu el? Pentru că aşa spui tu?

O privi furios.

- Exact, pentru că aşa spun eu. Vocea lui era tăioasă ca briciul. E douăsprezece şi un sfert. Până te bagi în pat, se face unu. Vreau să fii în studio la nouă fix... aşa că vei dormi doar şase ore. Cum crezi că vei arăta mâine? Proaspătă? Plină de viaţă?

- O noapte nu mă va nenoroci, spuse ea caustic.

- Nu asta e ideea, spuse el rece. Atâta timp cât eu îţi sponsorizez cariera, vei face exact ceea ce-ţi voi spune, fără să pui întrebări. Dacă nu poţi aşa, înţelegerea cade. Te poţi întoarce la Starmouth, sau poţi încerca să te întreţii singură. Dar te avertizez. Nopţile petrecute în compania unor tipi ca Yves îţi vor distruge cariera înainte s-o începi. Acum, du-te în pat şi gândeşte-te la asta. Ori faci ce-ţi spun... ori ne vedem fiecare de altă treabă. Noapte bună.

La câteva minute după plecarea lui, Heather veni în cameră.

- îmi pare rău, Jane, dar David m-a forţat să-i spun cu cine eşti. S-a supărat rău? întrebă ea, neliniştită.

- Da, spuse ea tristă. Dar n-a fost vina ta, Heather.

- Ei, nu te lăsa doborâtă. Când e furios, spune multe lucruri pe care mai târziu le regretă. Probabil că mâine va fi destul de drăguţ.

Oricum, Jane se simţea ca un leu în cuşcă în dimineaţa următoare când sosi, împreună cu Heather la studio.

- Oh, e deja aici, spuse Heather când găsi uşa de la intrare descuiată. O conduse într-o cameră mică unde era recepţia. Apoi, arătându-i una din cele trei uşi spuse: du-te, nu te va mânca.

Studioul era o cameră mare, cu un podium într-un capăt şi nişte suporturi în celălalt. Cabluri de toate mărimile erau împrăştiate peste tot.

Cât stătea acolo, privind lucrurile din jurul ei, David veni din camera obscură şi închise uşa în urma lui.

- Bună dimineaţa, spuse el aranjând nişte cabluri.

- Bună dimineaţa.

Bărbatul se duse la nişte sertare de unde scoase un dosar. Apoi se aşează pe un scaun şi aprinse o ţigară.

Jane îşi umezi buzele şi se apropie de biroul lui.

- David, îmi pare rău, spuse umilă. M-am purtat urât cu tine aseară. N-o să se mai întâmple. Promit. Dacă-mi vei da o altă şansă, o să fac exact ce-mi spui.

Pentru o clipă crezu c-o să-i ignore scuzele. Dar puse dosarul deoparte, se rezemă cu spatele de scaun şi o privi. După câteva minute, obrajii lui Jane ardeau, dar reuşi să-i susţină privirea.

- Foarte bine, spuse, în cele din urmă. Vom uita ce s-a întâmplat. Acum aşază-te şi relaxează-te şi-ţi voi explica procedura.

Apărură doi băieţi cam de aceeaşi vârstă cu Jane. David i-a prezentat pe Pete şi Sam, asistenţii săi. După ce au salutat-o, Sam s-a dus în cameră, iar Pete a primit câteva indicaţii de la David.

- în dimineaţa asta voi face câteva cadre, după care vom merge să ne întâlnim cu impresarul tău, îi explică el lui Jane. După ce o fată termină cursurile de model, trebuie să meargă pe la mai multe agenţii ca să-şi caute un reprezentant, dar, de multe ori, nimeni nu se încumetă să ajute o începătoare, decât dacă are o frumuseţe izbitoare. Oricum, tu vei trece de toate etapele astea, pentru că pozele care vor ieşi după-amiaza asta vor circula pe la toate agenţiile.

-Adică, nu voi lucra doar pentru tine? întrebă fata.

- Nu, aşa se procedează. De aceea, ai nevoie de un agent care să se ocupe de tine. Gata Pete? începem.

în seara aceea,Yves a sunat-o s-o invite la cină.

-îmi pare rău, Yves, nu pot.

-Atunci poate în seara următoare? Am aflat că nu

trebuie să mă întorc la Paris atât de repede, aşa că voi mai sta trei zile pe aici.

- îmi pare rău, spuse ea. Sunt ocupată toată săptămâna.

El nu zise nimic timp de câteva secunde.

- Vrei să spui că nu mai vrei să ne vedem?

- Ba da, sigur că da, spuse ea repede. Te plac foarte mult. Doar că n-am timp, Yves. Poate când vii la Londra din nou...

- Da, cred că înţeleg. Ei bine, atunci nu ne vom spune adio, ci pe curând.

înainte ca ea să-i răspundă, el deja închisese.

în dimineaţa următoare, devreme, două cutii cu trandafiri albi i-au fost trimişi acasă. Nu aveau nici un bilet, dar nu puteau fi decât de la Yves. Când îi aranjă în vază, Jane era sigură că nu-l va mai vedea pe francez niciodată.

Capitolul 6

Câteva săptămâni mai târziu, Jane a primit prima colaborare care includea două zile petrecute la Amsterdam, pentru un articol numit "Luna de miere la Amsterdam". David era cel care făcea pozele şi mai erau însoţiţi de consultantul de modă al revistei şi de un model masculin care fusese ales să-l interpreteze pe mire.

- Să nu te aştepti să ai vreo seară de bal, drăguţo. Vei fi bucuroasă dacă vei avea timp să-ţi tragi sufletul, o avertiză Heather când Jane îşi făcea valiza cu o seară înainte.

- Da, ştiu că va fi multă muncă, dar cred că-mi va face plăcere. N-am mai călătorit până acum, şi abia aştept să văd câte ceva din Amsterdam.

Jane era foarte emoţionată în dimineaţa următoare, când David veni s-o ia cu maşina.

- Sper că te-ai culcat devreme aseară. Zilele astea vor fi epuizante, zise când urcară în maşină.

- Da, dar n-am dormit foarte bine. Eram prea emoţionată, recunoscu zâmbind. E ciudat că prima mea deplasare e la Amsterdam, nu crezi? Când economiseam banii la hotel, nu mi-a trecut niciodată prin cap că aş putea fi plătită ca să ajung în Olanda.

- Să nu crezi că va fi ca o excursie, spuse David sec. Avem program strict. Nu vom avea timp de odihnă.

- Aşa a zis şi Heather. Dar eu tot sunt nerăbdătoare să ajungem, spuse ea bucuroasă. Cât durează zborul?

- Doar o oră, dar ne vom apuca imediat de lucru. Lena vrea nişte poze făcute în aeroport.

- Cum e Lena? Era prima ei colaborare cu revista Mode, dar David îi cunoştea pe toţi din lumea modei.

- E foarte competentă.

Când au ajuns la aeroport şi i-a cunoscut pe cei doi, i s-a părut că David a salutat-o pe eleganta doamnă Harris cu mai mult decât o simplă prietenie. Şi se vedea clar că sentimentul era reciproc.

"Mirele" lui Jane era un bărbat înalt şi blond, pe nume Neal Evesham, pe care-l cunoştea deja din revistele de modă. După ce li s-a făcut cunoştinţă, Lena a trimis-o pe Jane să se schimbe într-o rochie albă şi o pălărie asortată.

Jane şi Neal îşi zâmbiră la aeroport, apoi se ţinură de mână când predară biletele şi făcură cu mâna unor rude imaginare, înainte să plece spre avion.

Jane avu timp să se schimbe până ce numărul zborului lor fu anunţat.

în avion, a stat lângă Neal, iar David şi Lena s-au aşezat în spatele lor.

- Uite ce e, nu vreau să fiu nepoliticos, dar am fost în oraş aseară şi mi-ar prinde bine să dorm puţin

înainte să ajungem, spuse Neal cu sinceritate, imediat ce au decolat.

- Stai liniştit, nu mă supăr, l-a asigurat Jane. Voia să se uite pe fereastră şi să admire peisajul.

în câteva minute, zburau deasupra mării. în spate, îi auzea pe David şi Lena vorbind şi se întreba dacă aveau cumva şi o relaţie personală în afară de cea profesională.

Neal se trezi cu câteva minute înainte ca avionul să aterizeze.

- îmi cer scuze. Ciudat, aseară am fost la petrecerea burlacilor la un prieten de-al meu care se însoară în după-amiaza asta. Zâmbi. Sper că se simte mai bine ca mine. Mă îndoiesc că o mireasă s-ar purta aşa drăguţ dacă i-ar adormi mirele în luna de miere.

Jane râse.

- Sunt de aceeaşi părere, fu ea de acord cu el. Eşti căsătorit, domnule Evesham?

- Nu, abia mă întreţin pe mine, spuse el serios. Nu mă pot gândi la căsătorie până nu mă calific.

- Să te califici? întrebă Jane, nedumerită.

- Sunt student la medicină veterinară, spuse. Fac asta doar pentru bani de buzunar. Am lucrat şi într-un bar, dar din asta scot mai mulţi bani.

După două ore, după ce au ajuns la hotel şi au prânzit, au început munca. Până la şase, fuseseră

deja la muzeu şi făcuseră poze în faţa unor tablouri ale lui Rembrandt, la o cafenea de pe nişte străduţe aglomerate, şi apoi pe chei. Oamenii se opreau să-i privească pe cei doi, dar Jane se obişnuise deja cu lucrul acesta, aşa că acum n-o mai intimida.

- Bine, acum vom lua o pauză de o oră, după care vom mai face nişte poze la hotel şi în restaurant, spuse David, vârându-şi aparatul în husă.

La hotel, David o invită pe Lena să bea ceva cu el, iar cei doi se duseră să se schimbe.

Când Jane ieşi din baie, găsi pe pat o tavă cu sandvişuri calde şi un ibric de cafea.

Nu ştia dacă Neal sau David avusese inspiraţia să i le trimită, dar decise să se odihnească puţin.

Când coborî la bar, Neal era deja cu ceilalţi, iar ea avea un machiaj proaspăt, părul aranjat şi o rochie de seară turcoaz.

-în clipa asta, aş vrea să fie adevărată toată povestea, spuse Neal zâmbind când o văzu.

Dar David nu făcu nici un comentariu, iar Lena Harris, care-şi schimbase şi ea rochia, îi aruncă o privire de gheaţă.

Au mers mai întâi la restaurant, după care a urmat hotelul Amstel.

Lena îi dădu lui Jane o eşarfă de culoarea ambrei pe care i-o prinse cu o broşă la care asortă o pereche de cercei. Au vorbit despre cum să prindă mai bine

broşa, dar nu era o discuţie ca între femei, iar Jane simţi că femeia era un sloi de gheaţă. Oare David putea fi atras de un astfel de om?

Au schimbat diverse poziţii, dar trecu un timp până când David fu satisfăcut de lumină.

La un moment dat, Lena spuse:

- Cred c-ar fi mai bine dacă ar săruta-o.

- Şi eu cred la fel. Neal se aplecă şi o sărută pe Jane pe buze. Cum a fost? întrebă el curios.

Jane se uită la David şi-l văzu încruntându-se. Dar probabil că i se păruse, pentru că zise:

- E bine. Mai sărut-o o dată, dar mai mult.

- Cu plăcere, dacă Jane n-are nimic împotrivă. De data asta, Neal a sărutat-o cum trebuie.

După asta, Jane era îmbujorată, pentru că fusese un sărut adevărat şi nu unul simulat.

David a mai făcut câteva fotografii, după care ziua de muncă s-a sfârşit.

- Pari obosită, Jane. Mai bine te-ai duce la culcare.

Mai avem şi mâine o zi grea. Du-o înapoi la hotel, da, Neal? spuse Lena când au terminat şi David vorbea ceva cu directorul hotelului.

- Bineînţeles. Ne vedem dimineaţă. Neal luă braţul lui Jane şi traversară împreună holul. Cred că doamna Harris vrea să scape de noi în seara asta, murmură el. Din partea mea, toate bune. Ce zici, după ce ieşim de aici, mergem să mâncăm ceva?

- Oh, Neal, sunt cam obostă. Mai bine m-aş duce la culcare, cum mi-a sugerat doamna Harris.

- Dar n-ai mâncat nimic de la prânz. Cred că eşti la fel de lihnită ca şi mine, protestă el.

Aşa că David comandase sandvişurile pentru ea, se gândi.

- Nu sunt. Sunt doar somnoroasă, îl asigură ea. Neal o urcă într-un taxi şi o trimise la hotel.

- Eşti supărată pe mine că te-am sărutat? întrebă el.

Jane dădu din cap.

- N-are legătură cu asta, sincer. Doar că nu mă simt prea bine în seara asta. Du-te tu în oraş. Poate întâlneşti vreo olandeză drăguţă.

- Deja am cunoscut o englezoaică drăguţă. Oricum, dacă eşti chiar obosită, n-o să insist. Poate vom ieşi mâine seară să ne distrăm.

- Poate.

Jane se gândi dacă David şi Lena cinau în momentul acela în hotel. Dintr-o dată îşi dori să fie din nou la Londra.

Ziua care începuse atât de emoţionant, se termina acum trist.

In cameră, îşi scoase rochia si o puse pe umeraş. Apoi se demachie, îşi perie părul şi îmbrăcă un halat.

A stat lângă fereastră cam o oră şi era pe cale să se dezbrace şi să se urce în pat, când auzi o bătaie în

uşă.

- Pot intra puţin, Jane? Era vocea lui David. Ea se ridică şi se duse să-i deschidă.

Văzând-o îmbrăcată în halat, spuse:

- Te-am scos cumva din pat? Am văzut lumină şi-am crezut că eşti încă trează.

- Stăteam lângă fereastră.

- Lena mi-a spus că te doare capul. Ai luat ceva?

- Ţi-a spus? Ei bine, da, dar mi-a trecut.

- Ai mâncat ceva?

Jane dădu din cap.

- Neal mi-a sugerat să mergem să mâncăm ceva, dar m-am gândit că te vei supăra dacă ies în oraş noaptea.

- Adică chiar n-ai mâncat nimic? întrebă David, încruntându-se.

- Nu prea mi-a fost foame.

- Trebuie să mănânci ceva. Eu mă duc după colţ, la un restaurant indonezian. Pune ceva pe tine şi hai şi tu. Te aştept în hol.

După ce închise uşa, se îmbrăcă repede şi ieşi după el.

David vorbea cu recepţionerul când apăru Jane. Auzise uşa liftului deschizându-se şi se întoarse să-i zâmbească. O trecură fiorii. Când o privea astfel...

- Unde e doamna Harris? întrebă ea când ajunseră în stradă.

- S-a hotărât să facă o vizită unor prieteni care stau aici.

Restaurantul era pe o alee întunecoasă, între două
depozite. Un neon roşu lumina intrarea. Dar înăuntru, lămpi discrete luminau mesele şi totul părea foarte curat şi comfortabil. Un chelner i-a condus la o masă mai retrasă, lângă nişte plante tropicale. Mai erau doar două cupluri în restaurant.

- Cât de mult m-am schimbat! Mă simt dezbrăcată fără machiaj, spuse Jane, după ce David comandă pentru amândoi.

Se uită la ea gânditor câteva momente.

- Să ştii că puteai cina cu Neal. Ai şi tu dreptul la puţină relaxare.

- îmi pare mai bine că sunt aici. Ce loc drăguţ. Cum l-ai găsit?

- M-au adus aici nişte prieteni. Mâncarea indonezian' e preferata mea. Ei bine, ce părere ai despre Amsterdam?

- Nu e ca Londra, spuse încet. Presupun că are şi părţi mai puţin frumoase, dar eu n-am văzut nici una până acum. Arată mai mult ca un orăşel de provincie în care se simte peste tot mirosul de mare.

- Ti-e dor de mare?

- Da, uneori, dar nu de Starmouth. Doar de mare.

După ce au mâncat au comandat cafea, iar Jane

îşi aminti că Heather o avertizase că vor fi două zile de coşmar. Dar în acel moment, se simţea ca-n rai. Era o legătură specială între ea şi David. Şi deşi n-au vorbit prea mult în timpul mesei, parcă şi tăcerea lor spunea câte ceva.

în seara asta, prima după multe săptămâni, simţi că bărbatul o tratează din nou ca pe o fiinţă reală şi nu ca pe o investiţie.

David îşi termină ţigara parcă prea devreme şi ceru nota de plată. Afară, pe aleea întunecoasă, Jane spuse:

- Mă simt prea ghiftuită ca să merg direct la culcare. Crezi că ne-am putea plimba până la chei şi înapoi?

- Da, dacă vrei.

O pisică neagră trecu în viteză pe lângă picioarele ei şi umbra se proiectă pe una din clădiri. Jane se sperie şi se agăţă de David. O altă pisică apăru şi avu loc o scurtă bătaie, după care se îndepărtară.

- îmi cer scuze, murmură Jane, după un moment. Inima îi bătea cu putere, dar nu pentru că o speriase pisica. îşi dăduse seama că şi David o cuprinsese cu braţele.

Timp de câteva secunde, nici unul dintre ei nu s-a mişcat. Apoi, uşa din spatele lor s-a deschis şi câteva persoane au ieşit din restaurant. Imediat, David i-a dat drumul şi s-a îndepărtat puţin.

- Eşti în regulă, acum? întrebă el încet.

- Da... sigur. Porni în tăcere pe marginea aleii, cu faţa în flăcări.

David reacţionase mult mai bine ca ea. Oare îi văzuse faţa? Oare ştia că ar fi vrut s-o sărute?

Când au ajuns în stradă, el zise:

- E frig acum şi e aproape unsprezece. Mai bine ne-am întoarce la hotel.

îşi dăduse seama. Altfel, de ce tonul să-i fi fost răstit? Se simţise stânjenit de ceea ce văzuse în ochii ei. Fireşte, lui nu-i trecuse prin cap s-o sărute. Acum, probabil o credea genul de fată pe care toată lumea o sărută.

Pe drumul de întoarcere, se simţi rău. Cum de nu s-a putut stăpâni? Chiar dacă nu i-a văzut faţa, trebuie să fi simţit ce dorea ea să se întâmple. Ar fi trebuit să-l îndepărteze imediat de lângă ea.

Când au ajuns la hotel, s-au întâlnit cu Neal, care cobora din taxi.

-Jane, am crezut că te duci să te culci, spuse el, surprins.

- M-am răzgândit, spuse ea scurt.

Neal plăti şoferul şi merse cu ei.

- Ce ziceţi de-o băutură, înainte de culcare? sugeră el.

- Nu şi pentru mine. Noapte bună, Neal. Noapte bună, David. Mulţumesc pentru cină.

Fără să se uite la vreunul dintre ei, Jane se grăbi să traverseze holul ca să ajungă la lift.

***

în dimineaţa următoare, au mers cu toţii pe insula Marken, unde trăia o comunitate mică de pescari.

- Ransome pare cam melancolic azi, îi şopti Neal lui Jane, când erau pe drumul de întoarcere la Amsterdam. S-a întâmplat ceva aseară?

- La ce te referi? întrebă fata.

- Parcă erai puţin supărată când te-ai întors cu el. M-am gândit că poate ţi-a făcut avansuri şi a trebuit să-l calmezi.

- Bineînţeles că nu, spuse ea cu răceală.

- Nu te înfuria, dulceaţă. Se putea întâmpla. Mi s-a spus că acţionează repede.

- Şi tu la fel, i-o întoarse Jane, amintindu-şi de sărutul de la hotel.

- Da, dar eu nu sunt nici pe departe un Casanova. Sunt doar un băiat simplu de fermier. Când te voi revedea, Jane? Eşti liberă vreo zi din săptămâna următoare? Poţi să-mi dai numărul tău de telefon?

- Da, dacă vrei. Dar nu prea am timp liber. Majoritatea serilor mi le petrec pregătindu-mă pentru ziua următoare.

-Trebuie să te relaxazi şi tu cândva. O să te sun într-o seară.

în avion, Jane îl întrebă pe Neal:

- De ce l-ai comparat pe David cu un Casanova? Nu pare deloc...

- Genul lui? continuă Neal. Ei, poate am exagerat. Dar când un tip împlineşte treizeci de ani, fără să aibă soţie şi copii, ori e genul singuratic, ori trăieşte ca să-şi satisfacă plăcerile. De ce eşti interesată? Nu s-a întâmplat nimic, nu?

- Deloc. Doar că lucrez destul de mult cu el, răspunse calm.

Neal păru convins de tonul ei sincer.

- Ei, hai să uităm de Ransome şi să vorbim despre noi.

Trei săptămâni mai târziu, Jane trebui să se pregătească pentru o altă călătorie, de data asta în Bermude. De când venise de la Amsterdam, ieşise cu Neal de câteva ori, iar pe David îl văzuse doar în sudio.

Mergea şi el cu ea, în Bermude. Dar cum mai veneau şi alte modele, precum şi managerul care organiza totul, ştia că nu va avea nici o clipă liberă cu el.

- Mă întreb dacă frumoasa Margot va veni, spuse Heather cu o noapte înainte de plecare.

- Cine e Margot? înrebă ea.

- Margot Chase. A fost prima descoperire a lui David - şi singura fată care a reuşit să-i intre pe sub piele, adăugă fata. Dar el nu prea era cunoscut pe

atunci, iar Margot era genul de fată care căuta sponsori. Aşa că s-a căsătorit cu un milionar din Bermude, care era destul de bătrân încât să-i fie bunic. S-a gândit că în curând va fi o văduvă bogată.

- Ce oribil! Şi David chiar era... îndrăgostit de ea?

- O iubea la nebunie. Când a aflat vestea, a turbat de furie. Nu cred că i-a trecut nici acum. Oricum, ea petrece mai tot timpul în America, aşa că sunt slabe şanse s-o întâlneşti. Numele ei este Frensham, acum.

- Când s-au întâmplat toate astea? întrebă Jane.

- Oh, acum patru ani. Imediat după ce am început să lucrez pentru David. Din nefericire pentru Margot, bărbatul ei nu era atât de bolnav, şi încă mai trăieşte.

- Dar David nu pare genul care să alerge după fete care se vând astfel.

- Nu ştiu ce să zic, spuse Heather gânditoare. Nu încetezi să iubeşti pe cineva doar pentru că se poartă urât. Iar Margot e o frumuseţe răpitoare. Nici măcar femeile care o văd nu-şi pot lua ochii de la ea. Dumnezeu ştie de ce-a ales să se mărite cu un bătrân, pentru c-ar fi făcut avere din modă. Dacă e în Bermude, sigur va dori să-l vadă pe David. Aş da orice să-i văd reaţia.

***

Două zile mai târziu, pe când Jane lucra alături de alte fete pe terasa unui hotel luxos din insule, o

maşină sport mică, de culoare argintie, parcă la intrare.

- O! Ia priveşte! exclamă Paula Carr, de lângă balustrada albă.

Linda şi Jane se ridicară de pe şezlonguri şi veniră la balustradă.

Şoferul ieşise deja din maşină. Coborî o femeie, îşi scoase eşarfa pe care o aruncă pe bancheta din spate, apoi îşi luă geanta albă.

Se întoarse şi începu să urce scările încet. Era o femeie foarte frumoasă, îmbrăcată într-un costum alb, bine croit. Deşi avea nişte ochelari fumurii, Jane ştiu imediat cine era. înainte să plece de la Londra, răsfoise nişte reviste mai vechi. Femeia în alb era, fără îndoială, Margot Frensham.

- Cine-o fi? întrebă Linda.

Jane se uita la David care se afla şi el lângă ele, cu ochii la femeie.

Dar pe faţa lui nu se putea citi nimic. Pe cale să intre în hotel, Margot îi văzu şi schimbă direcţia.

- David, ce mai faci? Am auzit că eşti aici de câteva zile şi am venit să te văd. Oh, David, ce bine că eşti aici! Vocea îi era mieroasă. îşi lăsă geanta pe un scaun şi întinse mâinile spre el, zâmbind. Nu te-ai schimbat deloc, spuse ea.

- Bună, Margot. Am crezut că eşti în America, zise David rece.

- M-ai sunat? Servitorii nu mi-au spus nimic. Da, am fost în Florida. M-am întors abia aseară şi primul lucru pe care l-am auzit a fost că eşti aici. Cât mai stai? Munceşti la fel de mult ca pe vremuri? Trebuie să ai şi tu puţin timp liber. Avem atâtea de discutat.

- Mai stăm trei zile aici, dar avem multe de făcut, spuse David tăios. Se întoarse spre fete: doamna Frensham a fost model, le explică el. Lasă-mă să-ţi prezint pe trei dintre urmaşele tale, Margot.

Dădu mâna cu fiecare dintre ele.

- Bănuiesc că abia mai aveţi timp să vă trageţi sufletul, spuse ea cu simpatie. Am o idee grozavă. Sunteţi toate libere diseară?

Paula şi Linda răspunseră afirmativ.

- Oh, minunat. Atunci, trebuie să veniţi la mine acasă pentru cină, spuse Margot.

O să facem o petrecere din asta. O să chem nişte bărbaţi atrăgători cu care să puteţi dansa, în timp ce eu şi David vom depăna amintiri.

- Sună minunat, spuse Paula, entuziasmată. E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă Frensham.

- Oh, vă rog, spuneţi-mi Margot. Nu trebuie să plecaţi din Bermude fără să vă relaxaţi puţin şi să vă bucuraţi de nisip şi de apă. Nu eşti de acord, David? Acum, trebuie să mă grăbesc să pregătesc totul. Ne vedem cu toţii diseară, pe la opt. Pa! Pa!

O urmăriră cu privirea până plecă.

- Ce drăguţ din partea ei să dea o petrecere pentru noi! exclamă Linda. E cumva căsătorită cu vreun bărbat bogat, David?

Jane fu cea care tresări la auzul întrebării. David rămase impasibil.

- Da, spuse el scurt. Haideţi, fetelor, trebuie să ne grăbim.

- Imaginaţi-vă că aţi putea lenevi la soare tot anul, spuse Paula, visătoare. Aş putea rămâne aici pentru totdeauna. Poate voi pune ochii pe unul dintre tipii ăia pe care ni i-a promis. O casă pe plajă şi câţiva servitori ar fi tot ce mi-aş dori.

- Dar, până atunci, trebuie să munceşti, spuse David ironic, făcând o grimasă.

Oh, David, nu se poate să mai ţii încă la ea. Nu şi după tot ce ţi-a făcut. Nu după patru ani, gândi Jane.

Capitolul 1

Erau cel puţin zece maşini parcate în faţa vilei lui Margot când fetele au ajuns acolo în acea seară. Se înserase, dar casa era luminată puternic. Grădina era plină de plante exotice, iar casa era de vis, cu flori peste tot.

Un valet îi conduse într-o cameră mare, unde se aflau invitaţii. Când intrară fetele, toată lumea se opri din vorbit şi le sorbiră din ochi cu nesaţ. Gazda veni să-i salute. Purta o rochie simplă, fără mâneci, care-i evidenţia corpul frumos. Dar nu simplitatea ei o făcu pe Jane s-o privească admirativ, ci ochii, care erau de un verde ieşit din comun, acoperiţi de gene dese, naturale.

- Ah, iată-vă, în sfârşit! Toată lumea abia aşteaptă să vă cunoască, dar haideţi să beţi ceva, mai întâi. Toate sunteţi atât de drăguţe, dar trebuie să fi avut un agent bun când v-aţi lansat. Ştiu cât de pretenţios e David, spuse ea zâmbindu-i acestuia.

Peste cinci minute, Jane vorbea despre sporturi nautice cu un tânăr într-un costum alb, numit Guy Anstey. Şi celelalte fete aveau parteneri de discuţie, iar David şi Margot se aflau în celălalt capăt al camerei.

- Care este domnul Frensham? întrbă ea, curioasă să-l vadă pe bărbatul pentru care-l părăsise Margot pe David.

- Bătrânul de acolo, lângă femeia în roşu, spuse Guy.

Fata se uită în direcţia indicată şi constată că nu era doar
bătrân, ci şi respingător - era scund, gras şi chel. Ţinea cu nişte degete groase o cupă de şampanie, iar în cealaltă mână - un trabuc.

Dezgustul trebuie să i se fi putut citi pe faţă, pentru că Guy adăugă:

- Frumoasa şi bestia, nu?

Jane nu spuse nimic. Acum era sigură că nici un bărbat, cel puţin nu unul ca David, n-ar putea iubi o fiinţă care s-ar vinde astfel.

Dar, mai târziu, când dansa cu Guy, îi văzu pe David şi Margot ieşind în grădină şi din nou nu mai ştiu ce să creadă.

Margot era atât de frumoasă. Parcă te hipnotiza. Poate că astfel putea face un bărbat să uite de restul lumii din jurul lui.

De ce, dacă nu-i mai păsa de ea, David plecase alături de Margot? Ce aveau de vorbit în singurătate?

Dintr-o dată, Jane simţi că nu mai rezistă la petrecere. După o zi încărcată şi după emoţiile simţite, dorea cu disperare să rămână singură.

- Domnule Anstey, mă tem că mă doare capul. Cred că mai bine iau un taxi până la hotel şi mă duc să mă culc, spuse.

- Oh, chiar trebuie? De ce nu iei o pastilă? Nu poţi pleca atât de repede, spuse el supărat.

- Cred că aşa trebuie. Nu sunt aici în vacanţă. Am o zi plină mâine şi nu vreau să mă trezesc obosită.

- Atunci, te voi conduce eu. Insist.

în drum spre ieşire, Jane o căută pe Linda şi-i spuse că pleacă.

- Oh, ce păcat! Dar, dacă te simţi obosită, cel mai bine e să dormi, fu Linda de acord. Nu ştiu la ce oră ne vom întoarce noi, dar vom încerca să nu te trezim.

Guy avea o maşină sport, decapotabilă. Când ajunseră aproape de hotel, îi spuse:

- Ştiu un bar drăguţ în apropiere. Ce zici, dac-am bea ceva înainte de culcare?

Dar, deşi era foarte convingător, Jane îl refuză. Scuzându-se din nou, îi mulţumi că o adusese înapoi şi-i spuse noapte bună.

în cameră, se dezbrăcă şi se demachie. Apoi îmbrăcă un costum de baie, se înfăşură într-un prosop şi coborî să înoate în piscina hotelului. Dar, când văzu marea atât de aproape, se duse pe plajă, lăsă prosopul, după care se avântă în larg. La un moment dat făcea pluta, privind stelele, când un sunet ciudat o trezi din visare. Un bărbat tăia valurile, apropiindu-se vertiginos de ea.

- David! exclamă cu uimire.

- Ce Dumnezeu cauţi aici? întrebă el furios.

- înot. De ce eşti aici?

- Linda mi-a spus că ai plecat de la petrecere. M-am întors să văd dacă eşti bine, dar nu erai în cameră. Un chelner mi-a spus că eşti pe plajă. E o nebunie să vii la ora asta aici. Dacă ţi se face rău?

- De ce să mi se facă rău? protestă ea. Apa nu e rece şi n-am mâncat nimic greu. în Starmouth înotam mereu singură.

- Da, dar nu noaptea. Parcă te durea capul.

- A fost doar o scuză. Nu mă simţeam bine la petrecere şi l-am rugat pe domnul Anstey să mă aducă înapoi. Nu trebuia să te deranjezi să mă urmăreşti. Nu mai sunt un copil, spuse cu hotărâre.

- Nu, dar te porţi foarte des ca unul.

- Oh, nu poţi să-ţi vezi de treburile tale? izbucni, exasperată.

înainte ca el să-i răspundă, Jane se scufundă şi înotă câţiva metri pe sub apă. Şi deşi se grăbea din răsputeri să ajungă la plajă, el înotă în urma ei şi, când ieşi la suprafaţă, o prinse de mână şi-i spuse aspru:

- După ce te schimbi, vreau să vorbesc cu tine.

Stătea pe un prosop, fumând o ţigară, când Jane se întoarse din cameră.

- Acum, mă duc la culcare. Mai bine te-ai întoarce la petrecere, sugeră ea.

- Deja mi-am luat la revedere de la gazde, spuse,

fără s-o privească. Linda şi Paula vor mai sta puţin. Aşază-te, Jane.

Fata luă loc pe nisip, lângă el.

- Ei bine?

David se întoarse spre ea, cu o expresie impenetrabilă pe faţă.

- Eşti mai fericită acum decât atunci când erai la Starmouth? întrebă el pe neaşteptate.

- Bneînţeles, spuse ea repede.

- Serios? Nu mi se apre că eşti întotdeauna.

- Nimeni nu poate fi fericit mereu, spuse ea calm, mirându-se de ce o întreabă asta. Dintr-o dată, se gândi la ce va urma. Vrei să-mi spui că te-ai răzgândit? Vrei să mă întorc acasă?

- Nu fi absurdă, o linişti el. Te descurci foarte bine. Dar dacă ai succes, nu înseamnă că eşti şi fericită.

Observă ceva ciudat în vocea lui şi se întrebă dacă venise după ea doar ca să vadă de ce a plecat de la petrecere.Poate că s-a întâmplat ceva între el şi Margot când au rămas singuri, şi din cauza asta, el n-a mai rămas.

Oh, la naiba cu ea, gândi Jane. De ce i-a ieşit în cale? A ales de patru ani destinul.

Au tăcut cât a fumat David. Apoi, după ce a terminat, s-a ridicat şi i-a întins mâna ca s-o ajute.

- Mai bine te-ai duce acum, Jane. Noapte bună.

- Noapte bună, spuse ea rece.

N-au mai văzut-o pe Margot din nou, iar restul timpului petrecut în insule n-a mai rămas nici o clipă singură cu David.

întoarsă la Londra, cariera ei se dezvoltă spectaculos. Fu chemată la şedinţe foto prin toată Anglia şi se părea că David avusese dreptate în privinţa ei, pentru că banii începeau să curgă.

Realiză toate astea într-o dimineaţă, la coafor, când răsfoia o revistă de modă în care se vedea pe aproape fiecare pagină.

Am reuşit, gândi ea, bucuroasă. Şi, din acel moment, nu se mai gândi că era un vis care avea să se sfârşească la un moment dat.

Din acel moment, se hotărî să aibă răbdare în relaţia cu David. Acum nu-l mai vedea decât când trebuia să lucreze împreună. Mereu aştepta-n zadar ca el s-o invite la cină sau în apartamentul lui. Dar credea că avea să aştepte la nesfârşit. Era evident că trebuia să facă ceva ca să-l facă s-o vadă ca femeie, nu ca pe o investiţie. Chiar şi cu încrederea pe care o avea acum în forţele proprii, îi trebui o săptămână să se decidă cum să acţioneze.

într-o dimineaţă, cât Heather pregătea micul dejun, luă telefonul şi se închise în camera ei. Formă numărul lui David.

Răspunse doamna MacDonald şi, cât aşteptă să vină David la telefon, Jane se gândi ce scuză ar fi mai

potrivită pentru că-l sunase.

- Jane? S-a întâmplat ceva? întrebă el repede.

- Nu, nu... îmi cer scuze că te-am deranjat de la masă, înghiţi ea în sec, umezindu-şi buzele. David, mă întrebam, dacă eşti cumva liber diseară, şi ai putea veni să cinezi cu mine aici, în apartament.

- în seara asta? Făcu o pauză. Da, pot veni. La ce oră?

- Oh, pe la opt, dacă e bine.

Făcu din nou o pauză înainte de a răspunde.

- Da, la opt e bine. Abia aştept.

- Oh, bine, atunci. Pe curând. Puse repede receptorul în furcă, simţind că pierde din puteri.

Fusese mai uşor decât crezuse.

Nu întrebase cu ce motiv fusese invitat. Şi nici nu părea surprins.

îşi luase după-amiaza liberă, în principal pentru a se pregăti pentru călătoria de a doua zi, în Scoţia. Dacă planurile pentru seara aceea nu vor ieşi cum trebuie, cel puţin nu va mai da ochii cu David până când va reveni la Londra.

Heather pleca direct de la serviciu la o petrecere la una dintre prietenele ei, care stătea în partea opusă a oraşului, aşa că, pe la ora şase, Jane pregătise totul pentru sosirea lui David. Pregătise masa şi o ornase cu flori şi lumânările. O sticlă de vin aştepta la rece, un pui se cocea la foc mic în

cuptor şi un album cu Nat King Cole era pus în combină.

Jane umplu cada şi stătu cam douăzeci de minute în apa în care pusese săruri pentru relaxare. Dar mai era încă o oră până la sosirea lui şi se simţea deja emoţionată.

Cumpărase o rochie special pentru această ocazie. Pe umeraş, păreau câteva bucăţi de material cusute bine. Dar când era îmbrăcată...

Când o probase pentru Heather, fata rămăsese uimită:

- Oh! Sper că ai permis pentru aşa ceva. Arăţi foarte sexy.

Luând-o pe ea, după ce se machie şi-şi aranjă părul, Jane se
gândi dacă avea să se facă de râs peste câteva minute. începu să se simtă rău. Dacă David, după ce o privea, începea să râdă? Nu, nu va râde. Doar va ridica din sprâncene şi va zâmbi discret. Şi ea va simţi că vrea să intre în pământ.

La opt fără zece, auzi soneria. Jane, care se foia de colo-colo, rămase acum nemişcată, neştiind ce să facă. Apoi, respiră adânc şi se forţă să se calmeze. Se duse la uşă şi deschise.

- Am venit prea devreme? Pot să mă mai plimb puţin dacă vrei, spuse David.

- Nu, sigur că nu. Chiar mă bucur că ai reuşit să

apari mai devreme. Ce mai faci?

După ce închise uşa şi Jane îl conduse, fata îşi dădu seama că zâmbise prea mult şi că se purtase prea oficial. Trebuia să facă mai mult de-atât.

David adusese o sticlă de vin şi un buchet de flori pe care i-l dărui.

Conştientă că-l surprinsese cu rochia, Jane se grăbi să ia florile.

- Mulţumesc. Sunt foarte drăguţe. Pune-ţi un pahar până le pun eu în apă, da? Vin în câteva secunde.

Ieşind din bucătărie, căută o vază în care puse florile. Nu se aşteptase la un asemenea gest din partea lui, dar probabil că proceda aşa cu toate femeile. Le aranja în vază, când David veni în spatele ei cu câte un pahar cu lichior în fiecare mână.

- Ceva miroase tare bine, spuse el cu ochii la aragaz.

- Nimic exotic, mă tem. Doar pui la cuptor. N-am multă experienţă în bucătărie ca să risc să încerc şi altceva.

îi dădu unul din pahare şi puse întrebarea la care Jane se aştepta.

- Ai vreun motiv anume pentru care m-ai invitat aici, în seara asta?

Avea răspunsul pregătit, dar nu era în stare să-l privească în ochi.

- Da, de fapt, da. N-avem niciodată timp la studio să... să vorbim. Doream să-ţi mulţumeasc pentru tot ce-ai făcut... Să-ţi arăt cât de mult apreciez munca ta.

- Acum ştii c-am avut dreptate în privinţa ta, nu? Nu mai ai îndoieli.

- Nu.

- Ei bine, lucrul ăsta chiar merită sărbătorit, spuse el zâmbind. Să bem pentru asta. Pentru succesul unei alegeri bune.. şi pentru şi mai multe lucruri bune pe viitor.

îl privi în ochi, şi, când ciocneau paharele, se mai linişti puţin.

Se schimbase, îşi dădu ea seama. în seara asta, se purta altfel... la fel cum se purtase când s-au întâlnit prima oară. O apropiere prietenească. Nu mai era rezervat şi rece. Dintr-o dată, bariera pe care o pusese între ei de când venise la Londra, dispăruse. în sfârşit, o privea fără s-o critice.

- Hai să ne întoarcem în sufragerie, da? sugeră ea. Am programat cina pentru opt şi jumătate, în caz că întârziai. Heather s-a dus la o petrecere. Cred că ţi-a spus, nu?

- Da, şi mi-a mai spus că mâine dimineaţă pleci în Scoţia.

în sufragerie, Jane aşează vaza cu floi pe o măsuţă.

- Da, la o prezentare de haine pentru colecţia de

toamnă. Apoi, la întoarcere mă opresc în York, pentru o altă colaborare cu revista "Mode", după care trebuie să trec prin Norfolk, pentru un spectacol caritabil. Mă cam sperie toate astea. Nu prea sunt obişnuită cu celebritatea. Oricum, sunt plecată cam zece zile. Dar tu? Ai ceva programat?

David mai umplu o dată paharele. Stăteau pe canapea, lângă foc.

- Nu, nimic deosebit. De fapt, m-am hotărât să-mi iau o săptămână liber. în perioada în care eşti tu plecată.

E posibil să nu mai am timp după.

- Unde vrei să pleci?

- In Franţa. Dar nu într-un loc anume. O să mă opresc unde voi crede de cuviinţă. Iţi pot aduce un parfum de acolo, dacă vrei. Poate un Arpège, sau altceva?

- Iţi place cel cu care m-am dat acum? In mod intenţionat, se apropie de el, dându-şi părul după ureche.

După câteva secunde, David spuse:

- Foarte mult. Ce e?

- Scanal de la Lanvin. Cred că mi se potriveşte mai bine decât Arpège. Dar tu ştii mai bine. Si-i aruncă o privire, aşa cum o învăţase el să pozeze uneori, un amestec de jovialitate şi ironie.

Era prima oară când îndrăznise să-l tachineze şi

se simţi tensionată pentru o clipă. Dar el îi zâmbi şi Jane se relaxă.

- Mai bine mă duc să văd ce face puiul, spuse. Nu, stai liniştit, mă descurc.

Se întunecase afară când au terminat de mâncat. Singurele lumini din cameră erau lumânările de pe masă, care făcea încăperea să pară mai mică şi mai intimă.

Jane strânse masa şi, refuzându-l pe David care se hotărâse s-o ajute la spălătul vaselor, se duse să pună de cafea şi să-şi refacă machiajul.

- Nu trebuie să te ţin trează prea mult. La ce oră pleci mâine? întrebă David când se întoarse cu tava.

Se întreba dacă-şi dăduse seama ce voia să facă.

- Oh, după unsprezece, şi cred că Heather va veni acasă spre dimineaţă, spuse ea uşor.

- Pot fuma?

- Sigur. Puse cafeaua în ceşti şi-i aduse un chibrit.

- Mulţumesc.

Devreme, prea devreme, cafeaua fusese băută şi nu mai era nimic de discutat. Jane se temea că tăcerea stânjenitoare îl va face pe David să plece.

Poate că doar se amăgise că o vedea în seara aceea într-o lumină nouă. închise ochii şi se sprijini de canapea. Oh, te rog, Doamne, fă să se întâmple ceva.

Şi se întâmplă. David o luă în braţe. Jane deschise

ochii. Inima îi bătea cu putere.

- încerci să-mi faci avansuri, Jane? o privea ironic. încercă să se desprindă din braţele lui şi să se ridice, dar el o strânse mai tare şi o împinse în pernele canapelei. Vrei să fii sărutată? Plăcerea va fi de partea mea. îşi plimbă buzele pe bărbia şi pe gura ei. încetase să mai fie un joc. O luă în braţe şi o sărută cu patimă.

Un moment, atitudinea lui schimbată a speriat-o. Ştia că de la ea pornise totul, dar acum nu mai ştia ce să facă. Trebuia să fi simţit că opunea rezistenţă. Se opri şi-i privi faţa îmbujorată. Apoi, pentru că ea dorea, îi dădu drumul, iar momentul de panică trecu. Ăsta era David. Bărbatul pe care-l iubea.

Timidă, i-a atins cu mâna bărbia.

Când soneria a sunat prima oară, nici unul din ei n-a reacţionat. Apoi, când a mai sunat o dată, s-au îndepărtat unul de altul, iar David începu să bombăne:

- Cine naiba poate fi?

- Nu ştiu, poate proprietara. Când s-a mai auzit o dată soneria, Jane se ridică nervoasă, îşi aranjă părul şi se hotărî să se ducă să deschidă.

Dar nu făcu mulţi paşi, că David o prinse de talie şi-i şopti:

- Nu sta mult. Şi o sărută.

Nu era proprietara, ci Heather. Imediat ce Jane

deschise, fata fugi repede spre baie.

După zece minute, Jane se întoarse în sufragerie şi-l găsi pe David fumând lângă foc.

- Ce se întâmplă?

- Era Heather. îi e rău, spuse Jane îngrijorată. Cred că de la mâncare. Trebuie s-o duc în pat.

- Chemi un doctor?

- Nu în seara asta.

E deja târziu şi nu cred că poate face multe. Dacă nu se simte mai bine dimineaţă...

- Te ajut cu ceva?

- Cred că mai bine ai pleca, David. îmi cer suze pentru toate astea.

El se apropie şi puse mâinile pe umerii ei.

- Uite ce e, nu te pot vedea mâine, pentru că am multe de făcut. Dar când te întorci... mai vorbim. Se aplecă şi o sărută pe obraz. Noapte bună, Jane. Abia pe la ora unu, Jane se putu duce la culcare, dar lăsă uşa deschisă spre camera lui Heather ca să audă dacă îi mai era rău. Fata dormea acum, după ce vomase tot ce mâncase.

Dar, deşi era obosită, nu putu adormi imediat. Se gândi la ce se întâmplase înainte de venirea lui Heather.

Tot ce-şi dorise era să fie sărutată de David. Chiar şi amintirea acelor clipe îi făcu pulsul mai rapid. Şi, amitindu-şi cum se abandonase îmbrăţişărilor lui, se

îmbujoră.

Oh, dacă Heather nu s-ar fi întors devreme acasă! Dacă ar putea amâna călătoria în Scoţia! Dar era imposibil. Poate că David nu va pleca în Franţa decât după revenirea ei. Zece zile! I se vor părea zece ani.

Dimineaţa următoare, Heather se simţea mai bine. Era tot palidă şi slăbită, dar nu mai avea greţuri.

- Cred c-a fost din cauza plăcintei cu carne pe care-am mâncat-o ieri, la prânz, spuse când Jane îi aduse nişte lapte cald şi câţiva biscuiţi.

îmi pare rău că a trebuit să stai trează până târziu pentru mine.

- Nu fi prostuţă, şi tu ai fi făcut la fel pentru mine. Trebuie să stai toată ziua în pat, spuse Jane hotărâtă.

- Da, aşa cred că voi face. Vrei să-l suni pe David pentru mine?

- Ştie deja. Aseară era aici, aşa că nu se aşteaptă să vii azi la muncă.

- Serios? Ce Dumnezeu făcea aici la ora aia? întrebă Heather, surprinsă.

- Vorbeam. Se auzi soneria şi Jane se duse repede să deschidă. Poate e chiar el, să vadă cum te simţi, spuse ea grăbită.

Dar era doamna MacDonald.

- Bună dimineaţa, dragă. Am venit să-ţi dau o mână de ajutor cu domnişoara Heather. Domnul

David mi-a spus că i-a fost rău aseară. Ai chemat doctorul?

- Nu, se simte mult mai bine azi, doamnă MacDonald, încercă Jane să-şi mascheze cu un efort dezamăgirea.

- Da? Oh, asta e bine. Oricum, dacă tu tot pleci mai târziu, mai bine stau cu ochii pe ea. Nu e bine să fii singur când ţi-e rău.

- Oh, ar fi bine. Mulţumesc foarte mult, spuse Jane, recunoscătoare.

Mai târziu, când termină de împachetat pentru călătorie, o auzi pe Heather strigând-o.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Jane venind spre ea.

- Citeşte. Heather îi dădu ziarul de dimineaţă în care-i arătă un articol.

- "Milionarul moare în avion", spuse ea nedumerită. Apoi citi.

"Lucas Frensham, milionarul în vârstă de şaptezeci de ani, a suferit un infarct în cursa New York - Bermude, noaptea trecută. A fost un om care a muncit din greu pentru a strânge avere, a fost căsătorit de patru ori, dar n-a avut copii. Era căsătorit în prezent cu fostul model Margot Chase, alături de care trăia într-o vilă luxoasă din insulele Bermude."

Când Jane îi dădu ziarul lui Heather, aceasta spuse:

- Pun pariu că vine direct la Londra, să-l

recucerească pe David.

- Poate încerca, dar nu cred că va reuşi, zise Jane înveninată.

Se întoarse să ascundă un zâmbet. Când Heather va afla adevărul...

în seara aceea, Jane o sună pe Heather dintr-un hotel din Edinburgh.

- A venit David să te vadă? întrebă ea după ce fata îi spusese că acum se simţea complet refăcută şi se putea întoarce la serviciu în dimineaţa următoare.

- Nu, are treabă până mai târziu, spuse fata. Mulţumesc că ai sunat, răţuşco, dar nu-ţi face griji. Vezi ce faci pe-acolo.

După ce au terminat convorbirea, Jane se pregăti pentru a doua zi. Ştia că David n-avea cum s-o sune în seara aceea, pentru că nu-i dăduse adresa, dar va suna cu siguranţă în seara următoare, pentru că va afla adresa de la Heather.

Dar el nu sună nici în a doua şi nici în a treia seară. începea să piardă din încrederea pe care o avea în sine.

în cea de-a cincea şi ultima seară petrecută în Edinburgh se hotărî să-l sune, dar n-o făcu.

Următoarele zile fură chinuitoare. Ştia că întrecuse măsura în ultima lor seară împreună. îl invitase pe David s-o sărute... de fapt, aproape că-l obligase. Poate că abia acum îşi putea da seama cât de naivă era.

Dar începu să nu mai dorească să ajungă la Londra, ci să amâne pe cât posibil întoarcerea. Ştia că dacă David plecase deja în Franţa, toate speranţele ei se spulberau.

Capitolul 8

Jane ajunse în apartament după-amiază târziu. Despachetă, făcu o baie, apoi aşteptă să sosească Heather.

Făcuse un ibric de ceai şi prăjea nişte şuncă şi cârnăciori, când îşi auzi prietena urcând scările.

- Oh, eşti acasă. Credeam că vii mai târziu. Cum a fost? întrebă fata.

- Bine, spuse Jane repede. Cum mai sunt lucrurile pe aici? înainte ca Heather să poată răspunde, spuse repede: cina e gata.

- Oh, răţuşco, îmi pare rău, dar trebuie să te las singură în seara asta. Am întâlnire. Dar putem vorbi după ce fac repede un duş.

- Cine-i norocosul? întrebă Jane, când fata era gata să se îmbrace.

- îl cheamă Bill Lancing. E cel care m-a adus acasă de la petrecere când mi-a fost rău. E pilot şi e plecat cam tot timpul, spuse Heather în timp ce se machia.

- Se pare că te-ai îndrăgostit, zise Jane, privind-o.

- Ei bine, nu chiar, dar nu mi-e indiferent. Stai să-l cunoşti, răţuşco. Va trebui să recunoşti că e superb.

Jane întrebă, precaută:

- Când se întoarce David din Franţa?

- N-a mai plecat. S-a răzgândit. Nu ghiceşti? Ti-am spus ce se va întâmpla. Margot e deja în oraş.

- Nu se poate. N-au trecut nici două săptămâni de

când i-a murit soţul.

- Şi ce dacă? Crezi că i-a păsat de el vreun moment? Poartă negru doar pentru că-i stă bine. N-ai citit ziarele? A anunţat că revine la modeling. Arăţi cam răvăşită, Jane. N-ai călătorit bine? întrebă Heather văzând-o palidă.

- Nu prea. Deci, David şi-a anulat călătoria înainte ca Margot să vină aici?

- Da, dar după ce a aflat că milionarul a murit. Şi de atunci, e într-o dispoziţie foarte dificilă. Margot a sunat la studio imediat ce a ajuns la Londra. Stă la Mayfair Hotel - cred că în cel mai scump apartament. N-am rezistat tentaţiei de a asculta convorbirea.

- Şi? întrebă Jane, făcându-şi de lucru la aragaz.

- Margot l-a invitat pe David la cină şi el a acceptat.

Nu foarte exuberant, dar, trebuie să recunosc, încă mai are putere asupra lui. Dac-aş fi fost în locul lui, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să fac aşa ceva.

- Ei, dar asta nu e treaba noastră, nu? spuse Jane repede. Mai bine te-ai grăbi, să nu te găsească Bill în papuci.

- Bine, mă duc să mă îmbrac. Dacă vine, pofteşte-l înăuntru, da?

Bill sosi, iar lui Jane nu i se părea atât de frumos precum îl descrisese Heather, şi nici atât de sociabil.

După ce plecară, Jane îşi pierdu controlul, se duse

în camera ei, se aruncă pe pat şi izbucni în plâns.

O oră mai târziu, îşi călca o bluză, când cineva sună la uşă. Se demachiase deja. Crezând că era proprietara care venea după chirie, puse un halat pe ea, luă banii şi se duse să deschidă.

- Bună, Jane. Era David, care-i zâmbea. Pot să intru? întrebă când o văzu dezorientată.

Venindu-şi repede în fire, spuse:

- Te rog, intră în sufragerie.

Vin şi eu într-un minut.

Se duse şi-şi mască ochii înroşiţi de plâns cu puţin fard, apoi reveni.

- Cum a fost călătoria?

- Obositoare. Vrei să bei ceva?

David răspunse afirmativ şi Jane umplu două pahare.

- Mulţumesc. Când luă paharul din mâna ei, degetele li se atinseră.

Contactul scurt îi dădu fiori. Dar faţa îi rămase inexpresivă.

- Aşază-te, te rog. Ce te aduce aici?

- Eşti surprinsă să mă vezi? întrebă el, nedumerit.

Jane ignoră întrebarea şi deschise o cutie de ţigări pe care le ţineau pentru musafiri. David o refuză, dar ea luă una.

- Când ai început să fumezi? întrebă el încruntat.

- Fumez câte una din când în când, spuse ea

neconvingătoare. Sper că n-ai nimic de obiectat, nu?

- Cred că nu, atâta timp cât nu devine obicei.

Jane se aşează pe canapea, punându-şi picioarele sub ea, ca să-l împiedice să se aşeze lângă ea. încercă să ascundă o grimasă în timp ce trăgea din ţigară.

- Ce mai e prin Londra? întrebă senină.

-Nu prea multe. Am vrut să-ţi scriu. Dar nu cred că aş putea spune multe astfel.

Uite ce e Jane, în legătură cu seara aceea...

- Care seară? i-o tăie ea, părând să nu ştie despre ce vorbea.

- Noaptea când am cinat aici.

Era prima oară când vedea că David nu ştia ce să mai spună. îl ura în acele momente. De ce trebuia să se scuze? De ce trebuia să spună că-i părea rău pentru ce se întâmplase data trecută?

- Oh, acea seara! Nu-mi spune că încă te mai gândeşti la ea. Sau poate te temi că m-am îndrăgostit de tine? Ce absurd! Acum nu mai sunt o fată din provincie, să ştii. Mi-a plăcut momentul , dar nu l-am luat în serios. Am fost sărutată de mulţi bărbaţi. Asta nu înseamnă nimic.

Şi mai trase nepăsătoare din ţigară.

- Chiar vorbeşti serios? Vocea lui era neaşteptat de furioasă.

Jane se forţă să-l privească în ochi.

- Bineînţeles că da, spuse ea liniştit. De fapt, din vina mea s-au întâmplat toate, nu? Eu te-am provocat.

- Pot să te întreb de ce-ai făcut-o?

Dar ea nu zise nimic. Se ridică după o scrumieră şi rămase în picioare, nepăsătoare.

Da, pentru tine o fi uşor să respingi pe alţii, dar cum te simţi când eşti şi tu respins? gândi ea nervoasă.

- Oh, a fost doar un impuls, presupun, spuse tare. Poţi să-i spui şi provocare, dacă vrei.

- înţeleg, spuse el, tensionat. Cu alte cuvinte, încă unul pe lista ta.

încercă să se abţină să nu izbucnească într-un râs isteric.

- Pari indignat. Eşti cumva şocat? Nu văd de ce.

El se ridică repede în picioare, veni spre ea şi o prinse de umeri.

- Pentru că impulsul tău putea să ducă la mai mult, spuse cu amărăciune.

Accesul lui neaşteptat de furie o sperie. îl văzuse trecând prin mai multe stări, dar niciodată aşa. Părea nemilos, capabil de orice. Degetele îi intrară în carne.

- îmi pare rău, spuse ea nepregătită. N-aveam de unde să ştiu că vei face o dramă din asta. Te rog, David, mă doare.

Un moment, chiar a vrut să-i facă rău. Apoi,

conştientiză gestul şi-i dădu drumul. Avea faţa împietrită.

- Noapte bună, spuse rece.

Şi, înainte să mai spună ceva, plecase. După ce uşa se închise în urma lui, Jane se aşeză pe un scaun şi începu să plângă.

Doamne, dacă se înşelase? Dacă noaptea aceea chiar însemnase ceva pentru el? Dacă nu era aşa, atunci de ce acum era atât de furios? Din vanitate? Era oare posibil aşa ceva?

Ce-o făcuse să se poarte aşa? Putea să nu ducă lucrurile aşa departe... să nu ajungă să fie dispreţuită de David.

Din fericire, Jane nu mai trebui să lucreze cu David în perioada următoare. Doar gândul că mai devreme sau mai târziu avea să-l revadă, îi făcea rău.

Heather îi raporta că Margot îl suna regulat, dar că, din câte ştia ea, nu se mai întâlniseră.

- A fost într-o dispoziţie proastă în ultimele zile, spuse ea, într-o noapte, la o săptămână după întoarcerea lui Jane. Poate că Margot încă mai are putere asupra lui, iar el se luptă să-i reziste.

-Acum e din nou liberă. De ce să-i mai reziste? întrebă Jane calm.

- Ei bine, cred c-ai avut dreptate când ai zis că de data asta nu va mai reuşi să-l recucerească. David nu e prost. Nu-şi face iluzii în privinţa lui Margot. Ştii, n-

aş fi surprinsă dacă, în cele din urmă, s-ar însura cu o fată fără sare şi piper, care să ştie să facă doar copii şi să ţină casa. N-ai observat şi tu că cei mai atrăgători bărbaţi au nişte neveste banale? Cred că se satură de cele frumoase. Cred că aşa s-a întâmplat şi cu David.

Când Jane a trebuit să lucreze din nou cu el, s-a simţit rău cu câteva ore înainte. A ajuns la studio, el i-a dat un bună ziua formal şi i-a zâmbit. Era o zi călduroasă şi ea trebuia să pozeze îmbrăcată în blănuri. Dar el nu mai vorbi nimic cu ea, decât pentru nişte instrucţiuni.

Oricât încerca să găsească o modalitate să repare lucrurile între ei, lui Jane nu-i venea nimic în minte.

Iar el se purta cu ea indiferent.

Heather, care acum avea o relaţie serioasă cu Bill Lancing, era prea preocupată cu viaţa ei ca să înţeleagă ce se petrecea cu Jane.

Tânăra făcea cât de mult putea, dar îşi pierduse pofta de viaţă şi dormea din ce în ce mai rău.

într-o zi, când au lucrat la o campanie publicitară, David o întrebă din senin:

- Putem lua prânzul împreună, Jane?

- Da, bineînţeles, încercă ea să nu pară surprinsă.

Când se duse să se schimbe, simţi cum inima îi bătea cu putere. De ce voia să mănânce cu ea? Tonul pe care lansase invitaţia nu era chiar formal.Aşa că

nu înţelegea ce se întâmplase.

O duse la un restaurant de pe colţ, frecventat de oameni de afaceri. N-au prea vorbit până s-au aşezat la masă. El a comandat pentru amândoi, fără s-o întrebe dacă era de acord, şi au mâncat în tăcere.

- O ţigară? întrebă când veni cafeaua.

Jane luă una, iar când se aplecă spre el să i-o aprindă, îl atinse din greşeală cu piciorul. El nu reacţionă în nici un fel, ea, în schimb, se îmbujoră.

David se lăsă pe spate şi spuse:

- Sper că-ţi dai seama că viaţa pe care-o duci acum are efecte negative asupra înfăţişării tale, nu?

- La ce te referi? întrebă ea, surprinsă.

- Ti-am mai spus, la început, că nu trebuie să consideri o joacă meseria asta. Să nu crezi că dac-ai ajuns sus atât de uşor poţi să şi rămâi acolo fără nici un efort. Nu poţi, şi în stilul ăsta, vei decădea rapid. Ai slăbit prea mult. N-o să mai ai nici o formă dacă vei continua aşa. La ce oră te-ai culcat aseară?

- N-am fost plecată.

- Ei bine, după privirea ta, aş putea jura că ai venit abia dimineaţă. Lucrurile astea nu mă interesează pe mine. Vreau doar să te avertizez.

- Mulţumesc, spuse ea rece. Mai ai vreun comentariu de făcut? Dacă nu, mai bine mă grăbesc să ajung la următoarea întâlnire. Mulţumesc pentru prânz. La revedere, David.

- Jane, stai, nu fi proastă.

Dar Jane era deja în picioare, gata să iasă din restaurant. Urcă în primul taxi care-i ieşi în cale şi încercă să-şi oprească lacrimile care riscau să-i strice machiajul.

Cât de crud era David s-o pedepsească astfel pentru faptul că părea în căutare de plăceri nocturne. Dac-ar fi ştiut adevărul!

Era o zi frumoasă, iar din maşină vedea fetele de vârsta ei care se grăbeau să ajungă la serviciu după pauza de masă. Probabil că erau toate mai fericite decât ea şi cu siguranţă mergeau mai des la întâlniri. Dacă o vedeau, poate o invidiau şi n-ar fi crezut niciodată că un model de succes ar putea avea o viaţă atât de singuratică şi de amară.

Oh, Doamne, era mai fericită în Starmouth. Ce încurcate erau acum lucrurile!

Câteva săptămâni după aceea, nu l-a mai văzut pe David. Dar trebuia să meargă împreună cu el pentru o colaborare la Paris.

Simţea că trebuie să ia o vacanţă, sau va claca complet, aşa că aranjă să mai stea o săptămână la Paris, după cea de muncă. Se gândea să încerce să-şi găsească un serviciu la o casă de modă şi să se lase de modeling. Ştia că acolo nu va mai câştiga la fel de mulţi bani şi că viaţa nu era la fel de agitată ca la Londra, dar cel puţin avea toate şansele să-l uite pe

David.
***

în ultima zi de muncă la Paris, poza pe un bulevard aglomerat, alături de un manechin.

- Jane! şoferul ieşi din maşină şi veni spre ea. Ce surpriză! Ce mai faci? îi luă mâinile şi i le sărută.

- Yves! exclamă ea.

Uitase de el şi nici nu se gândea că era posibil să-l întâlnească în Paris.

- Minunat! Am crezut că nu ne vom mai revedea vreodată şi acum, iată-te, eşti aici. Spune-mi, cât stai?

înainte ca Jane să-i poată răspunde, David interveni:

- Din păcate, nu e momentul pentru asta, domnule St. Cyr, i-o tăie el. Lucrăm.

- Ah, Ransome, la fel de drăguţ ca întotdeauna. Yves dădu mâna cu el. Da, văd că eşti ocupată acum. O să aştept în cafeneaua de acolo. Chiar doar s-o privesc pe Jane de la distanţă, îmi va face mare plăcere. Zâmbindu-i, traversă şi luă loc la una din mesele din faţa cafenelei.

David mai făcu câteva fotografii, după care îi spuse lui Jane:

- Acum, eşti liberă. Eu mă întorc la hotel.

Jane se duse la Yves.

- îmi pare rău, David nu ne poate însoţi, spuse ea

tristă.

- Oh, ce păcat! Sunt dezolat, zise el cu ironie. Apoi comandă două băuturi.

Au vorbit aproape o oră, după care Yves o conduse la hotel, ca să se schimbe pentru seară. A fost încântat când a aflat că va mai rămâne în Paris încă opt zile şi că era liberă să facă ce dorea.

- Am atâtea să-ţi arăt, spuse ajutând-o să coboare din maşina luxoasă. Multe dintre frumuseţile Parisului nu sunt văzute de turişti. Dar ştii cum se spune. Ca să vezi Parisul, trebuie să fii îndrăgostit.

După o oră, auzi maşina în faţa hotelului şi coborî în stradă. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoarea şampaniei, fără mâneci, cu părul prins într-o coadă simplă.

- Ce frumoasă eşti! Yves îi luă mâna şi i-o sărută.

Când se trezi a doua zi, era aproape de ora douăsprezece. Asta pentru că abia la ora două noaptea Yves o adusese la hotel. îşi aduse aminte că trebuia să-l întâlnească pentru prânz, aşa că se hotărî să se dea jos din pat.

Apoi, îşi mai aminti ceva. David era probabil deja în drum spre Londra. Era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Se îmbrăcă şi coborî să vadă dacă era la recepţie vreo scrisoare de la Heather.

- Bună dimineaţa, domnişoară, spuse bărbatul de la recepţie, care vorbea o engleză perfectă. V-aţi

distrat, aseară?

- Da, mulţumesc. E vreo scrisoare pentru mine, vă rog?

- Nu azi, domnişoară.

Jane se întoarse şi dădu cu ochii de David, care venea spre
ea.

Bărbatul continuă:

- Ce bine e să fii tânăr! Nu-i aşa, domnule? Dumneavoastră v-aţi dus la culcare cu două ore înainte de domnişoara aceasta. Dar, vedeţi, nu e deloc obosită. Atât de tânără şi atât de frumoasă... Oh, ce frumoasă e tinereţea!

- Da, spuse David rece, apoi ieşi din hotel, fără s-o privească pe Jane.

Ea îl urmă în stradă.

- Parcă azi te duceai acasă.

- Nu, mai rămân câteva zile, răspunse el răstit. Dar stai liniştită, nu-ţi voi strica planurile cu St. Cyr.

- David te rog...

- Ce e? aşteptă el.

Ce-i putea spune?

- Oh, nimic, adăugă ea.

- Distracţie plăcută. Plecă, lăsând-o în stradă.

Jane nu-l mai văzu pe David vreo patru zile după aceea, timp în care încercă disperată să şi-l scoată din minte şi să se bucure de frumuseţile Parisului.

în prima zi, David o duse să vadă Panteonul dimineaţa.

Apoi, seara, cinară într-un restaurant din Turnul Eiffel, de unde văzu tot Parisul noaptea. Au mers la Montmartre şi la Fontainebleau. Sâmbătă, s-au plimbat în piaţa cu porumbei, apoi au prânzit într-un restaurant cu mâncare specifică, şi au petrecut după-amiaza la un festival.

Apoi s-au plimbat prin magazine şi Yves i-a cumpărat două perechi de mănuşi din piele. Au văzut grădinile din Luxemburg, au trecut pe lângă fântâna Medici şi au văzut un teatru de păpuşi.

în cea de-a patra seară, o ducea la cină într-un restaurant faimos. Până să ajungă la destinaţie, Yves îi arătă Pont du Carrousel, cel mai frumos pod de pe Sena.

S-au aplecat peste parapet amândoi. Era aproape seară, iar briza unduia faldurile rochiei lui Jane.

- Numim asta "ora albastră", îi spuse Yves la ureche. Apoi o sărută.

Era un sărut uşor, iar ea nu-i răspunse. O luă de mână:

- Hai să mergem să mâncăm.

în timp ce Yves discuta cu un chelner despre vin, Jane aruncă o privire prin sală şi recunoscu multe celebrităţi: doi actori americani, un ministru englez,un pictor şi alţii. Privirea i se aţinti asupra unei

doamne care purta una din rochiile pe care le îmbrăcase şi ea la o prezentare. Femeia părea tânără, dar privirea o trăda. Probabil că-şi făcuse o mulţime de operaţii. Pe Jane o trecu un fior.

- Ce e draga mea, ţi-e frig? întrebă Yves.

Răspunse că nu, şi arătă persoana care-i atrăsese atenţia.

- Te sperie că ai putea ajunge cândva aşa? întrebă el curios.

- Nu m-am gândit niciodată la asta.

- Eşti o fată ciudată, Jane, spuse privind-o cu atenţie. N-am mai întâlnit niciodată o femeie atât de frumoasă ca tine, care să nu fie conştientă de farmecul pe care-l are.

Tonul şi felul în care o privea, o făcură să roşească puţin. Timp de patru zile a fost un ghid şi-un însoţitor extraordinar, dar nu simţea nimic mai mult în privinţa lui. Pe pod, o sărutase. Iar acum era sigură că se gândea că va urma mai mult.

- Asta pentru că nu m-ai văzut dimineaţa, la prima oră, răspunse ea uşor, ferindu-se de privirea lui.

O atinse cu genunchii pe sub masă.

- Nu încă.

Jane simţi că intră în panică.

- Ce privelişte minunată! spuse el. Din restaurant se vedea Sena, luminată de lună.

Yves se aplecă către ea, şi-i şopti la ureche:

- Cred că eşti mult mai fermecătoare când dormi. Mi-ar plăcea la nebunie să te trezesc dimineaţa cu un sărut, draga mea.

Ea se îmbujoră instantaneu.

Un chelner aduse vinul şi-l turnă în pahare. Yves îl ridică pe-al lui şi zise:

- Pentru cea mai frumoasă femeie din Paris! în seara asta nu vom dansa. Doar vom... vorbi.

în timp ce mâncau, mai intră un cuplu în restaurant, iar când Jane ridică privirea să vadă cine era, rămase înmărmurită. David venise însoţit de o domnişoară drăguţă şi se aşezase cu spatele la ei.

Yves se părea că nu-şi dăduse seama de venirea lui, dar Jane îl vedea pe bărbat cum vorbeşte cu fata respectivă, făcând-o să râdă.

La un moment dat, ea şi Yves au plecat, iar fata era sigură că David nu-i văzuse.

Yves ar fi putut-o ajuta să-l uite. Dacă ea îl lăsa.

A condus maşina pe bulevardele Parisului şi a oprit lângă pădurea întunecată Boulogne.

- Hai să ne plimbăm pe lângă lac, vrei? sugeră el.

Coborâră scările care înconjurau lacul şi Yves îşi scoase haina şi o puse pe trepte, ca să poată sta.

Se aşeză lângă ea, dar, spre surprinderea ei, aprinse o ţigară şi începu să-i povestească ceva. în lumina lunii, văzu că are ochi frumoşi şi că e tânăr şi atrăgător.

îşi dorea s-o ia în braţe şi s-o facă să uite de restul lumii.

Dar, după ce-şi termină ţigara, simţi că se nelinişteşte puţin.

- Am mai fost în Londra de două ori după ce ne-am cunoscut, spuse întorcându-se spre ea. Dar n-am încercat să te văd. Ştii de ce?

Jane dădu din cap.

Yves îi luă o mână în a sa.

- Au trecut multe femei prin viaţa mea, spuse el încet. Dar tu eşti diferită, Jane. Am ştiut asta de la început. Am decis să nu te văd din nou, decât dacă se va întâmpla să ne întâlnim. Acum, nu mai am ce face. înţelegi?

Ea nu zise nimic şi după un moment, continuă:

- Pentru prima dată în viaţă, sunt îndrăgostit. Vreau să te căsătoreşti cu mine.

Apoi, înainte să poată răspunde, o luă în braţe, şi începu s-o sărute. Jane închise ochii şi încercă să se gândească la ce să-i răspundă.

După un moment, Yves spuse:

- Deschide ochii, frumoasa mea, îi şopti, ţinându-i faţa în mâini. Deschide ochii şi uită-te la mine.

Jane îşi flutură genele şi oftă adânc.

- Atunci, ne-am înţeles? întrebă el în şoaptă.

înainte ca ea să-i poată răspunde aşa cum dorea, el îi luă ezitarea drept afirmaţie şi adăugă:

- Acum, trebuie să ne întoarcem.

A ajutat-o să se ridice şi-a luat şi haina pe care stăteau.

- Yves... stai puţin..., începu ea nesigură.

Fluturând jacheta, zise:

- Dacă mai rămânem, s-ar putea să uit de bunele maniere. E mai bine să ne întoarcem printre oameni.

- Dar, nu înţelegi...

El îi pecetlui tăcerea cu un sărut, luând-o în braţe şi ţinând-o strâns lipită de el.

- Vezi, zise el după un moment. Eşti ca o tărie care mi se urcă la cap. Mâinile i se plimbară pe spate, mângâind-o cu ardoare. Apoi, cu fermitate, o îndepărtă de el.

- Acum, trebuie să mergem să bem nişte şampanie, pentru viitor.

A dus-o într-un club micuţ, unde nu exista ring de dans, doar un pian la care cânta un negru.

Chelnerul a adus şampanie într-o frapieră. Când s-a retras, Jane a spus repede:

- Te rog, Yves, trebuie să mă asculţi. Nu ştiu dacă mă pot căsători cu tine.

- De ce nu? întrebă el, perplex.

- Nu mi-am imaginat niciodată că m-ai putea iubi pe mine..., spuse cu voce joasă. Am crezut că doar... te distrai.

- Te supără faptul că au trecut şi alte femei prin

viaţa mea?

- Nu, nu. Nu e asta. Mi-e greu să-ţi explic fără să te fac să suferi.

I-a luat mâinile într-ale lui.

- Spune-mi, e altcineva?

- Da... într-un fel..., se fâstâci ea. Dar a ieşit prost totul şi încerc să trec peste asta.

- E căsătorit?

- Nu.

- Atunci, care e problema? Să nu-mi spui că nu te place. Nu pot să cred aşa ceva.

- Te rog, să nu mai vorbim despre asta. E de domeniul trecutului, spuse ea tristă.

- în cazul ăsta, eşti liberă să te măriţi cu mine.

- Oh, Yves, cum să fac asta? Nu sunt îndrăgostită de tine. Aş vrea să fiu, dar nu sunt.

După o pauză, adăugă:

- Ştii ce fel de viaţă ai avea alături de mine? întrebă el.

- Da, dar nu asta e ideea. Eu te-aş iubi şi dacă n-ai avea nici un ban.

- Cred că spui adevărul. Eşti o fată cum rar se întâlneşte în viaţă. Nu, ascultă-mă, te rog, spuse când ea vru să vorbească. Cel puţin, lasă-mă să încerc, frumoaso. Uite ce e, am un plan. înainte să te întâlnesc a doua oară, organizam o călătorie cu iahtul meu prin insulele greceşti. De ce nu vii cu mine? Ne

vom simţi excelent. Vor mai veni câţiva prieteni de-ai mei.

- Nu, n-aş putea face aşa ceva, spuse ea repede. Chiar dacă mi-aş găsi de lucru la Paris, tot trebuie să mă întorc la Londra, să-mi termin toate programările. Nu pot dezamăgi oamenii. Yves, lasă-mă să mă duc acasă şi să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat în seara asta. Dă-mi un timp să-mi pun lucrurile în ordine.

El ezită puţin.

- Foarte bine, dar nu prea mult timp. Sunt un bărbat nerăbdător. Nu sunt obişnuit să aştept. Şi nu te pot face să mă iubeşti dacă nu sunt aproape de tine. îţi dau o săptămână, draga mea.

Apoi, voi veni la Londra să-ţi aud răspunsul. Nu e o decizie finală, mă înţelegi. Dar consimţi o legătură între noi. După asta, ţine de mine să-ţi fiu pe plac.

- Foarte bine, dar în cazul ăsta, mai bine aş pleca acasă mâine, Yves. Nu mă pot hotărî în Paris.

El protestă, dar Jane rămase fermă. Deja se hotărâse să petreacă ultimele zile de concediu în afara Londrei, undeva în provincie. Departe de Yves şi de David, putea vedea lucrurile mai clar.

Când Yves ajunse din nou la hotel, opri maşina şi-o îmbrăţişă.

- Ţi-a plăcut când te-am sărutat? şopti el la ureche.

Ea dădu din cap afirmativ. Apoi, el îi luă bărbia în mâini şi-o sărută din nou.

- Voi avea grijă să te fac să mă iubşti la fel de mult cât te iubesc eu, spuse el cu pasiune.

în cele din urmă o lăsă să plece, spunându-i că trebuie s-o ia în dimineaţa următoare devreme, pentru a aranja tot ce trebuie pentru plecare.

- în seara asta aţi venit devreme, domnişoară, remarcă recepţionerul când intră în hotel. în noaptea aceasta, colegul dumneavoastră e cel care nu are somn. Poate s-a dus să se distreze. Noapte bună, domnişoară.

în cameră, Jane se demachie. Era foarte cald, aşa că deschise una din ferestre, care dădea într-un balcon micuţ, cu vedere spre grădina interioară a hotelului. în camerele celelalte nu era nici o lumină.

Se îmbrăcă în pijama şi trase un scaun pe balcon, pe care se aşeză, gândindu-se la Yves.

"Voi avea grijă să te fac să mă iubşti la fel de mult cât te iubesc eu", îi promisese el, iar când o sărutase simţise fiori pe şira spinării.

Dar ce însemna asta? Ar fi fost ciudat dacă n-ar fi trezit nici un răspuns în ea. Era un bărbat atrăgător şi experimentat. Ce fată ar fi putut rămâne nepăsătoare la atingerile lui?

Poate dacă David n-ar fi sărutat-o niciodată, s-ar fi putut crede îndrăgostită de Yves. Dar David o

sărutase şi era o diferenţă ca de la cer la pământ între cele două săruturi.

La unsprezece şi jumătate, stătea tot pe balcon, când cineva ciocăni în uşă.

Era David.

- Am văzut lumină. Pot să intru? Vreau să vorbesc cu tine, spuse el rece.

- Tocmai voiam să mă culc. Nu poate aştepta?

- Nu.

Conştientă că nu era îmbrăcată adecvat, strânse mai mult halatul pe ea.

- Foarte bine, spuse ea nervoasă, revenind în cameră.

David închise uşa şi se rezemă de ea.

- Te-am văzut în seara asta cu Yves St. Cyr. Cei cu care eram îl cunoşteau şi nu cred că vrei să afli ce gândeau despre relaţia voastră.

Jane luă nişte cremă dintr-o cutiuţă şi începu să-şi maseze mâinile.

- Şi? întrebă ea nepăsătoare.

- Nu-ţi pasă de reputaţia ta? Vrei să-ţi vezi numele prin toate ziarele de scandal?

- Nu, dar nu văd de ce s-ar întâmpla aşa.

- Atunci, înseamnă că eşti naivă, spuse el acid. St. Cyr a avut întotdeauna de-a face cu presa de scandal. E un client fidel.

- Posibil, dar eu n-am nicio legătură cu asta.

Suntem doar prieteni, răspunse încet.

David râse.

- Şi te aştepţi ca lumea să creadă asta?

- Poate nu, dar ăsta e adevărul. De ce te preocupă lucrul ăsta, David? Mi-ai spus, nu de mult, că nu-ţi mai pasă ce fac.

- încă mă simt responsabil pentru tine. Eu te-am adus în Londra. Eu am început toate astea.

- încă nu sunt un caz pierdut, adăugă ea rece.

- Vei fi, dacă vei continua să te întâlneşti cu St. Cyr. Sper că nu-ţi imaginezi că e serios, nu? Chiar nu-ţi dai seama ce vrea, prostuţo?

Tonul lui o făcu să se îmbujoreze.

- Ba da, ştiu. Vrea să se căsătorească cu mine, spuse furioasă. Dacă te interesează să ştii, mi-a cerut mâna în seara sta.

Câteva clipe, s-au uitat tăcuţi unul la altul.

în cele din urmă, David spuse:

- înţeleg. în cazul ăsta, îţi datorez nişte scuze. N-am crezut niciodată că ai putea reuşi unde atâtea fete au dat greş. Te-am subestimat. Felicitări, Jane. Ai tras lozul cel mare.

înainte ca ea să-i spună că încă nu i-a acceptat propunerea, David deschise uşa şi ieşi.

A stat câteva momente blocată, apoi a ieşit în hol să-l cheme înapoi. Dar el era deja în lift, închizând uşa, şi nu se putea duce după el în halat.

Capitolul 9

Jane a aşteptat până târziu după miezul nopţii ca David să se întoarcă în camera lui, din capătul holului, dar el nu apăru, aşa că se culcă.

A dormit până la opt şi jumătate, când s-a trezit cu o durere de cap. S-a spălat şi s-a îmbrăcat rapid. Dar când a bătut la uşa lui David, o cameristă i-a spus că plecase cu o oră în urmă.

La nouă, a sosit Yves. Deja îi rezervase un loc la cursa de la prânz.

- Nu ştiu dacă e bine să te las să pleci, spuse încruntându-se cât timp ea împacheta. Pe celălalt bărbat... îl vei revedea la Londra?

- Mă îndoiesc, spuse ea convinsă. Yves, sper că n-ai să te superi dacă am să spun nu. în momentul ăsta sunt atât de confuză, încât nici nu ştiu ce vreau.

- Eşti obosită. Munceşti prea mult. O îmbrăţişă. Dar dacă te căsătoreşti cu mine, toate astea se vor schimba. Ne vom petrece iernile în Bahamas. Te voi învăţa schi nautic. Primăvara vom reveni în Europa şi-ţi vei putea alege haine de la Dior şi Givenchy. Voi da bijuteriile de familie la curăţat. N-au mai fost purtate de când trăia mama. Vei fi cea mai frumoasă şi mai elegantă femeie din societatea pariziană. Dacă vrei, vom cumpăra un apartament şi în Londra. Vara avem iahtul şi vilă în Corsica. O să-ţi dăruiesc tot ce doreşti, frumoasa mea Jane.

- Yves, ne cunoaştem de foarte puţin timp. Cum poţi fi sigur că sentimentele tale pentru mine vor dura? Cum poţi şti că nu te vei plictisi de mine?

- Ah, crezi că nu mă pot schimba. Dar n-am iubit niciodată pe nimeni cum te iubesc pe tine, draga mea. Asta va dura toată viaţa, promit. N-am fost niciodată mai sigur de ceva.

în Anglia, Jane şi-a lăsat câteva bagaje la aeroport, iar pe celelalte le-a luat cu ea, în Easterbourne. A stat acolo trei zile, s-a plimbat şi a privit marea.

Când s-a întors la apartamentul din Londra, a găsit-o pe Heather radiind de fericire şi purtând un frumos inel de logodnă.

- Oh Jane, nu mi-a venit să cred. Sunt atât de fericită!

- Când te căsătoreşti? întrebă Jane.

- Cât mai repede posibil. Cât de repede găsim unde să locuim.

- De ce nu locuiţi aici? Sau poate vreţi să întemeiaţi o familie imediat?

- Nu, nu acum. Am vrea să locuim în afara Londrei. Bill crede că viaţa la ţară e mai bună pentru copii. Dac-o să mai lucrez şi eu câţiva ani, ne vom permite o casă. Dar una modestă, desigur.

- Ei, atunci ce e în neregulă cu apartamentul, ăsta pentru început? Eu pot găsi repede ceva. Dar pentru

un cuplu nu e aşa uşor. Făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton normal: s-ar putea ca şi eu să mă căsătoresc în curând.

- Să te căsătoreşti? Tu? Cu cine? întrebă Heather, uimită.

Jane îi povesti despre Yves.

- Dar să nu răspândeşti ştirea. S-ar putea să mă răzgândesc în orice moment, sfârşi ea.

Lui Heather i-au trebuit câteva momente să-şi revină din uimire.

- Oh, Jane, e minunat! Eu vorbesc de o căsuţă la ţară, iar tu vei rătăci prin propriul castel. Oricum, nu l-aş schimba pe Bill nici pe o mie de francezi drăguţi. Dar tu şi Yves St. Cyr... incredibil! Adică, are de toate! Bani, frumuseţe şi putere. E visul oricărei femei. Povesteşte-mi tot.

- Nu prea mai sunt multe de zis. Ne-am întâlnit din nou, s-a oferit să-mi arate împrejurimile şi apoi m-a cerut de nevastă.

- Şi de ce nu i-ai spus da de la început?

- Oh, Heather, după doar câteva zile? Aş fi fost nebună. Mi-a trebuit timp să mă gândesc. De asta m-am dus în Easterbourne.

- Şi spui că încă nu ştii ce să faci?

- E oare cineva pe deplin convins de ceea ce trebuie să facă?

- Eu sunt.

- Da, dar tu ai avut mai mult timp să-l cunoşti. Şi Bill nu e ca Yves. N-a avut sute de aventuri.

- Da, cred că ai dreptate. Dar se spune că bărbaţii aventurieri sunt cei mai buni soţi. Şi-n plus, nici măcar n-a mai fost căsătorit înainte. Asta chiar te-ar fi putut pune pe gânduri.

în fiecare zi, după întoarcerea lui Jane la Londra, au început să sosească darurile: flori, ciocolată, o eşarfă de la Dior, o sticlă de vin şi multe altele.

- Doamne! Asta numesc eu să curtezi o fată, spuse Heather când văzu cadourile. Dac-aş fi în locul tău, m-aş speria.

- Ce vrei să spui? întrebă Jane.

- Ei, e o prostie. Eu cred că nimeni nu poate avea tot ce-şi doreşte în viaţă. Dar cred că dacă te-ai căsători cu Yves, chiar vei avea totul.

Nu chiar totul, nu voi avea dragoste, se gândi Jane.

Aştepta şi nu aştepta să audă veşti de la Yves. Dar nu mai auzi nimic de el până în ziua când trebuia să se ducă să-l ia de la aeroport.

Cu o oră înainte ca avionul său să aterizeze, tot nu ştia ce răspuns să-i dea.

Era o zi mizerabilă, rece şi ploioasă, aşa că luă o pelerină şi-şi puse o eşarfă pe cap. Aveau să fie cu siguranţă fotografi la aeroport şi nu dorea să fie văzută că-l aşteaptă pe Yves.

- Jane, săptămâna asta mi s-a părut atât de lungă! spuse el, când o văzu.

în taxi, zise:

- îţi mulţumesc pentru toate lucrurile drăguţe pe care mi le-ai trimis, Yves.

- Oh, n-ai pentru ce. Câteva flori, o cutie cu ciocolată. Apoi, deschizându-şi haina, scoase din buzunarul de la piept o cutiuţă.

Asta e ceea ce doresc să-ţi dau.

Ştia că era un inel în acea cutiuţă, dar nu ştia că-i pregătise unul cu un smarald imens, înconjurat de diamante multicolore.

- O să-l porţi, Jane? o întrebă încet.

Ea se holbă la inelul care strălucea puternic şi se sperie, pentru că-şi dădu seama că întregul ei viitor atârna de un singur cuvânt.

Apoi, respiră adânc şi spuse:

- Da... da, Yves, mă căsătoresc cu tine, promise ea.

în mai puţin de patruzeci şi opt de ore, vestea se răspândi şi toate ziarele scriau despre ştire.

Fără să le mai pese de ştirile cu adevărat importante, ziarele scriseră despre povestea lor, studiind-o din toate punctele de vedere şi înflorind-o cu detalii mincinoase, lucru care o enervă teribil pe Jane.

- Jumătate din poveştile astea sunt minciuni, îi

spuse furioasă lui Yves, când citise că fugise de mică din Starmouth şi trăise în condiţii necorespunzătoare până o descoperise David şi o lansase.

Dar Yves era obişnuit cu publicitatea, mai ales acum, când i se publicase şi o listă cu toate cuceririle. Dar era nepăsător la toate astea.

- Nu citi ziarele, dacă te supără, draga mea. Vor uita de noi imediat cum va apărea ceva mai interesant.

Nu trebuie să te enerveze toate astea.

Dar pe Jane chiar o deranjau, şi foarte mult. Ziarele o făceau să pară o fată uşoară, care-ar fi făcut orice să-l prindă în mreje pe Yves. Oare David citea poveştile astea? Oare credea şi el tot ce se scria?

- Când ne vom căsători? întrebă Yves la un moment dat, sărutând-o. Munceşti mereu. Te văd doar la prânz şi seara. Vreau să fii cu mine tot timpul, dragostea mea.

- Trebuie să respect programările. Nu va mai dura mult, îi promise Jane.

Yves i-a cucerit pe Heather şi pe Bill, oferindu-le vila lui din Ajaccio pentru luna de miere.

- Cred că e un loc de vis. E foarte drăguţ din partea lui, îi zise Heather lui Jane într-o seară, când ieşiră cu toţii în oraş.

Jane zâmbi, încercând să ascundă ceea ce simţea.

Yves îi spunea tot timpul cât de drăguţă era şi cât de mult o iubea, lucruri care începuseră s-o sâcâie.

- Sper că-ţi dai seama că părul meu e de altă culoare şi că nu arăt la fel fără machiaj, îi zisese ea o dată.

Dacă m-ai fi cunoscut cu un an în urmă, nu m-ai fi privit şi a doua oară.

El râsese şi-i spusese să nu se mai gândească la lucruri fără sens. O iubea şi pentru el nu mai conta altceva.

După ce-a petrecut în Londra aproape trei săptămâni, Yves a trebuit să plece la Paris o perioadă.

într-o zi, când era plecat, Jane se duse în pauza de prânz la un local micuţ.

Se simţea uşurată că acum putea mânca hamburgeri şi bea cafea într-un loc modest, pentru că Yves o ducea la cele mai scumpe restaurante.

Barul nu era departe de studioul lui David, dar el era acum la Viena. Nu mai lucrase cu el de când se întorsese la Paris, dar ştia că avea să-l revadă la nunta lui Heather, care era peste doar două săptămâni.

Când şi-a terminat gustarea, a plătit chelneriţei şi, văzând că mai era timp până la următoarea programare, se hotărî să meargă puţin pe jos. Când se apropie de uşă, văzu o femeie pe cealaltă parte a

străzii, traversând prin faţa unui camion. Din direcţie opusă venea în viteză o maşină sport. Jane văzu faţa îngrozită a şoferului de camion care încerca din răspueri să cotească. Maşina sport urcă pe bordură şi intră în cafenea prin geamul de sticlă.

S-au auzit nişte ţipete şi o explozie scurtă. Jane simţi o durere puternică în obraz şi apoi o bubuitură în cap o făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Yves ajunse repede la Londra, după ce fusese anunţat de Heather, şi o mută pe Jane într-o clinică privată. Dar ei nu-i păsa unde se afla. Voia doar să doarmă.

De câte ori deschidea ochiul drept, cel stâng era acoperit cu bandaje, iar Yves era mereu lângă ea, ţinând-o de mână.

- Nu-ţi face griji, micuţo, ai avut un mic accident. Dar în curând vei fi bine. Nu-ţi face griji pentru nimic.

Dar el părea cel mai îngrijorat, îşi zise ea adormind din nou.

în curând, însă, începu să se simtă mai bine. Se trezea mai des şi nu mai dormea atât de profund. Sunete şoptite se auzeau în jurul ei. Ţinu ochii închişi şi stătu nemişcată, dar nu reuşi să adoarmă.

- De cât timp sunt aici? întrebă când nu mai putea să ascundă faptul că nu mai putea dormi.

Ca de obicei, Yves stătea lângă ea, şi credea că era a treia zi după accident.

- De opt zile. Dar nu te speria. Ai suferit un şoc. Cred că nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat. O să-ţi explic totul când te vei însănătoşi. I-a mângâiat cu blândeţe obrazul nebandajat.

- îmi amintesc. O maşină a intrat în cafenea. A mai fost cineva rănit?

- Nu, doar tu, draga mea. Dar nu e nimic. O lovitură la cap şi câteva zgârieturi. Nu mai vorbi, Odihneşte-te din nou.

- Bietul de tine, pari atât de bosit. îmi pare rău că sunt aşa o pacoste.

- Prostuţo. N-o să fii niciodată o pacoste pentru mine.

Veni o asistentă şi-l scoase din cameră.

- Am faţa tăiată? întrebă ea, îngrijorată.

- Nu vă faceţi griji, domnişoară Baron. Aveţi o tăietură pe obraz, dar se va vindeca în curând. Nu e nimic serios.

Jane ştia că minte, dar n-o contrazise.

în dimineaţa următoare, doctorul veni s-o vadă.

- Am auzit că vă simţiţi mult mai bine, domnişoară Baron, spuse el zâmbind.

îi examină tăieturile de pe picioare, apoi îi ceru asistentei să-i scoată bandajul de pe faţă.

- îmi daţi o oglindă? Pot să văd? întrebă Jane.

- Nu acum, domnişoară Baron.

- De ce nu?

- Pentru că obrazul va arăta mult mai bine peste câteva zile. Doctorul încercă să-i distragă atenţia, întrebând-o dacă a avut cumva greţuri sau dureri de cap.

Jane aşteptă până fu din nou bandajată, apoi spuse:

- Doctore, ştiu că am o tăietură urâtă. Aş vrea să-mi spuneţi adevărul. Nu voi face o criză de isterie, promit.

El o privi tăcut un moment. Apoi se aşeză pe un scaun de lângă pat.

- Bine, domnişoară Baron. Da, mă tem că e o tăietură urâtă. O bucată de sticlă v-a tăiat obrazul de aici până aici. Trasă o linie de la tâmplă până la bărbie. Dar se vindecă frumos, adăugă el repede, şi ar trebui să vă consideraţi norocoasă că nu v-a tăiat şi ochiul.

- îmi va lăsa o cicatrice permanentă?

- Nu una permanentă. în timp, va deveni cu greu vizibilă.

- în cât timp?

- Ei bine, asta depinde. Unele tăieturi se vindecă mai repede ca altele. Vă înţeleg neliniştea, dar vă asigur că n-aveţi de ce să vă faceţi griji, da?

Jane se lăsă pe spate.

- N-ar fi contat mult dacă ar fi fost permanentă. Voiam doar să ştiu adevărul. Mulţumesc.

Mai târziu, intră Yves.

- Oh, Jane, mă bucur atât de mult să te văd mai bine. Se aşează lângă ea, pe pat şi o sărută blând. Ce s-a întâmplat? întrebă, când o văzu neliniştită. Te doare capul? Poate că n-ar trebui să te ridici încă.

- Sunt bine, Yves, dar vreau să-ţi spun ceva.

- Să-mi spui ceva? repetă el, nedumerit.

- Mă bucur că s-a întâmplat accidentul, spuse Jane cu voce scăzută. Acum văd lucrurile mai clar. Nu mai sunt nesigură de ceea ce simt. Mă urăsc pentru că te fac să suferi, Yves. Nu pot să mă căsătoresc cu tine, îi zise cu regret.

Câteva clipe, o privi uimit. Apoi o prinse de umeri.

- Dar nu înţeleg, draga mea. Nu cred că spui adevărul. Nu se poate.

- Ba da, şi tu trebuie să te conformezi, Yves. Crede-mă, îmi pare rău, nespus de rău.

- Spui asta din cauza feţei. Ti-e teamă că nu mă voi mai uita la tine dacă ai semnul ăsta. Dar doctorul m-a asigurat...

- Nu, n-are legătură cu asta, începu ea. Te rog, ascultă-mă, Yves. Lasă-mă să-ţi explic.

- Nu, nu, n-o să ascult nimic. Eşti deprimată. Nu eşti tu.

Dar în zilele care-au urmat, Yves trebui s-o asculte.

- Dar trebuie să te căsătoreşti cu mine. Ce altceva

ai mai putea face? izbucni cu disperare, încercând s-o facă să se răzgândească. Nu-ţi poţi relua cariera. Vor trece luni până când cicatricea va dispărea. Apoi îşi dădu seama că făcuse o gafă. Scuză-mă, n-am vrut să spun asta. Exageram.

- Să nu-ţi pară rău de ce-ai zis, Yves. Ştiu că s-a terminat cariera mea ca model. Se ridică de pe scaun şi se duse la oglindă. Cred că e timpul să văd cicatricea.

- Nu, te rog, protestă el, când ea dădu jos bandajul.

Tăietura nu arăta la fel de rău cum se aşteptase ea. Era o
dungă subţire care abia se mai vedea.

Dar când s-a întors spre Yves, el s-a albit la faţă.

- La naiba! exclamă el.

Apoi intră o asistentă cu o tavă pe care era gata s-o scape când văzu ce făcuse Jane.

- Domnişoară Baron, de ce v-aţi scos bandajul? Nu e deloc frumos ce-aţi făcut.

Până când asistenta i-a refăcut bandajul, Yves şi-a mai revenit, dar Jane n-a uitat reacţia lui.

Ştia că o iubea, dar mai ştia că acum abia mai putea s-o privească. Izbucnirea lui spusese totul.

Seara, Heather veni s-o vadă. Dorise să amâne nunta până când îi ieşea din spital prietena. Dar Jane nici nu vru să audă una ca asta.

- Ştii când te externează? întrebă Heather când se pregătea de plecare.

- Curând, sper, m-am plictisit să stau închisă aici.

- Te cred, draga mea. Oricum, curând vei pleca şi tu în luna de miere.

Jane încercă să zâmbească. Nu voia să-i spună adevărul până ce ea şi Bill nu se întorceau din Corsica.

- David vine de la Viena mâine dimineaţă. Cred că va veni să te vadă, spuse Heather. Ochii i se înceţoşară. Mâine... ultima zi înainte de nuntă. Oh, Doamne, uite cât e ceasul. Trebuie să plec. O să trec mâine din nou pe aici. Pa, pa, rătuşco!

Capitolul 10

în dimineaţa următoare, Jane primi o scrisoare de la Yves.

"Draga mea,

Cu nespus regret, cred că trebuie să-ţi accept decizia. Nu pot să-ţi cred explicaţia că ai acceptat să te căsătoreşti cu mine din motive financiare. Te cunosc prea bine. Nu eşti genul ăla de fată. Sunt sigur că ai simţit ceva pentru mine. Poate că adevăratul motiv e că încă mai simţi ceva pentru acel bărbat despre care mi-ai povestit.

Să nu regreţi ce s-a întâmplat cu noi. Mă întorc la Paris imediat. Dacă te răzgândeşti, mă poţi găsi la adresa de mai jos. Crede-mă, te voi ajuta oricând vei avea nevoie.

Yves."

Mai târziu, doctorul veni s-o vadă şi-i zise că nu mai era nevoie să ţină bandajul pe obraz. Dar când l-a întrebat cât mai trebuie să stea în spital, i-a răspuns că mai erau necesare câteva zile.

- îţi vom da o cremă care va grăbi vindecarea tăieturii în câteva săptămâni. Şi după aceea, poţi folosi orice produs cosmetic, explică el.

Pe la ora trei după-amiază, Jane îşi făcea unghiile, când auzi un ciocănit în uşă. Se aştepta să fie Heather, aşa că fără să se uite în jur, spuse să intre.

Uşa din spatele ei se deschise şi apoi se închise.

Urmă un moment de tăcere, apoi, când se întoarse, văzu că era David.

- Bună, Jane, spuse el încet.

Din instinct, îşi duse repede mâna la obrazul tăiat şi dădu jos trusa de manichiură.

- Of, ce neîndemânatică sunt.

David veni în spatele ei şi o ajută să adune totul.

- îmi pare rău. Din vina mea s-a întâmplat. A pus totul în cutie şi apoi i-a dat-o. Ce mai faci?

- Oh, bine, mulţumesc. Ce faci tu? Heather mi-a spus că vii azi acasă, dar nu credeam că vei trece să mă vezi, sfârşi ea, îmbujorându-se. Apoi se forţă să lase mâna jos, ca el să poată vedea cicatricea.

S-a uitat la tăietură un moment, după care zise:

- Pot să mă aşez?

- Da, sigur. Se mai liniştise. N-ar fi putut suporta ca şi el să reacţioneze ca Yves.

Chiar dacă nu-i plăcuse ce vedea, nu i s-a părut deloc dezgustat.

- N-o să stau mult. Presupun că oboseşti repede, spuse el, luând celălalt scaun.

- Oh, nu, acum mă simt bine. Mă bucur foarte mult să te văd. în curând vor aduce ceaiul. îl bei cu mine?

- Nu aştepţi pe altcineva?

- Doar pe Heather. Dacă vrei, fumează, te rog. E o scrumieră lângă pat.

- Nu acum, mulţumesc. Când pleci de aici?

- Săptămâna viitoare.

- Te căsătoreşti imediat?

Jane dădu din cap că nu.

- Atunci, ce planuri ai?

Acum, trebuia să-i spună adevărul. îl minţise odată şi regretase amarnic totul. Nu l-ar mai putea minţi din nou.

- Nu sunt sigură, încă. Nu mă mai căsătoresc cu Yves. Dar, te rog, nu-i spune lui Heather. N-ar înţelege, iar eu nu vreau să-i stric ziua nunţii. N-o să-i spui, nu?

El nu zise nimic şi Jane nu putu citi nici un răspuns pe faţa
lui.

- Vrei să spui că St. Cyr te-a părăsit?

- Nu, ne-am despărţit de comun acord. Am ajuns la concluzia că nu ne potriveam. Te rog, promite-mi că nu-i vei spune lui Heather.

- Nu-i voi spune, dar... Doamne! Ce-aş mai vrea să-l strâng de gât. Se ridică în picioare, turbat de furie.

Nici măcar în seara în care-i rănise orgoliul, respingându-l, nu-l văzuse atât de furios.

- Nu înţelegi, începu ea.

- Ei, nu! M-am gândit eu că aşa se va întâmpla. La naiba cu

el!

- Am crezut că-ţi va face plăcere să auzi asta. Nu l-ai plăcut niciodată.

- Ştiam cum e el. Ştiam că n-are curaj, spuse furios. Cred că s-a uitat o dată la faţa ta şi asta a fost tot.

- Păi chiar nu arată aşa bine, nu?

Bombăni ceva apoi, încercând să-şi controleze furia, se aşeză lângă ea. îi puse mâna pe umeri. Ascultă, Jane, să fii rănit, face parte din viaţă. O să treci peste asta. Poate chiar te vei bucura mai târziu că s-a întâmplat una ca asta.

- Tot nu înţelegi. Nu mă simt rănită, David. Nu eram îndrăgostită de bietul Yves. E adevărat că s-a supărat când a văzut cicatricea, dar eu am fost cea care a rupt logodna. Nu trebuie să-l acuzi pe el. Eu sunt cea care l-a rănit.

- Ei bine, acum s-a treminat totul şi trebuie să uiţi asta. Şi nu-ţi face griji în privinţa slujbei. Poate că va mai dura puţin până vei putea lucra din nou, dar vei lucra.

- Mă tem că nu ca model.

- Prostii, spuse el repede.

Bineînţeles că vei fi din nou model. Am văzut tăieturi mai mari ca ale tale care s-au vindecat perfect în timp. Până în toamnă, abia va mai fi o dungă fină pe care o vei putea acoperi cu machiaj.

Asistenta aduse ceaiul şi sosi şi Heather.

Când ele au plecat împreună, el zise:

- O să trec mâine pe la tine ca să-ţi povestesc cum a fost totul.

Jane încuviinţă din cap şi zâmbi.

Dar pe dinăuntru se simţea din nou goală. Pentru o clipă, când l-a văzut atât de furios pe Yves, a crezut că grija lui e personală, dar când a plecat era un amalgam de milă şi prietenie.

Era firea lui să ajute pe oricine avea nevoie, chiar dacă nu agrea persoana respectivă.

în dimineaţa următoare, a fost externată din spital, după ce a aflat că toate cheltuielile fuseseră suportate de Yves.

Până la sfârşitul săptămânii, îi lăsă un bilet lui David, în care-i spunea că va pleca într-o scurtă vacanţă şi că va lua legătura cu el când se va întoarce.

A plecat într-un orăşel din Berkshire, unde a făcut cândva o prezentare de rochii de seară în parcul oraşului. A mâncat şi s-a cazat la un han ospitalier din localitate.

în ziua dinaintea sosirii lui Heather şi a lui Bill în apartamentul din Londra, le-a trimis o scrisoare în care le-a spus unde se afla, dar a omis să mai spună lucrul ăsta şi altcuiva.

Când a plecat din Londra, şi-a tuns scurt părul.

Acum, avea din nou culoarea naturală de castaniu deschis şi câteva şuviţe din vechiul blond.

îşi mai cumpărase şi câteva haine mai comode dintr-un magazin local.

în afară de cicatrice, nimeni n-o putea recunoaşte ca fiind vechiul model englez care ocupase atâtea săptămâni prima pagină a ziarelor.

Deşi mai avea destui bani cât să-i ajungă pentru câteva luni bune, începu să se gândească deja la ce va face pe viitor, aşa că se hotărî să urmeze cursuri de secretariat.

într-o seară, pe când se întorcea de la bibliotecă, îl văzu pe David stând pe o bancă, de vorbă cu un bătrânel.

Primul ei gând fu s-o ia pe alt drum spre han, dar se gândi că trebuie să fi fost un motiv întemeiat pentru ca David să vină după ea.

Merse spre el, străduindu-se să pară surprinsă.

- David, ce surpriză!

El se uită puţin la ea, nu-i răspunse, apoi se adresă localnicului:

- Vă rog să mă scuzaţi, domnule. Şi se ridică.

O clipă mai târziu, Jane era luată cu forţa în spatele hanului.

- îţi arăt eu surpriză!

Mi-ar plăcea să te bat până-ţi dai seama ce faci, spuse furios. Ce naiba crezi că rezolvi dacă fugi aşa?

- Doream să fiu pe cont propriu. Heather n-avea niciun drept să-ţi spună unde sunt, răspunse ofensată.

- N-a vrut, dar am obligat-o.

- Din ce motiv?

După tot ce-a fost între noi... de ce ai făcut asta? spuse Jane, după care se întoarse cu spatele la el, gata să izbucnească în plâns.

în spatele ei, David zise:

- Pentru că i-am spus că te iubesc, de aceea.

Simţi că îngheaţă.

- Ce i-ai spus?întrebă neîncrezătoare.

- I-am spus că te iubesc. Vocea îi era dură. I-am spus că am suportat cât am putut, dar trebuie să ştiu dacă eşti bine.

- Oh, David! Oh, dragule!

Se întoarse şi-l luă în braţe.

El îi răspunse la îmbrăţişare.

- Vrei să spui că şi tu simţi la fel?

Ea dădu din cap că da.

- Dintotdeauna... de la început. De-asta am venit la Londra.

Atunci o sărută, strângând-o tare în braţe. Simţea că-i va
frânge coastele, dar nu mai conta. O iubea. I-a mărturisit. Iar ea se simţea în al şaptelea cer.

- Ce s-a întâmplat?

Ce n-a mers bine? spuse el în cele din urmă. în noaptea aceea, în apartament, ai fost atât de dulce... dar când te-ai întors, parcă nici nu erai tu.

- N-ai sunat, n-ai scris. Şi a venit şi Margot.

- Margot? Ce legătură are ea cu toate astea?

- Oh, David, o iubeai. Şi m-am gândit...

- Dar asta a fost acum câţiva ani.

înainte să te cunosc pe tine. Cine ţi-a spus toate astea? Ah, Heather, presupun.

- N-a vrut să facă nimic rău. Nu ştia ce simt pentru tine. Şi apoi, când am văzut-o pe Margot în Bermude şi când am văzut cât de frumoasă e, eu...

- Ia ascultă, o întrerupse el.

N-am fost niciodată îndrăgostit de Margot. Am avut o relaţie cu ea, dar n-a fost nimic legat de dragoste. îi atinse obrazul tăiat cu degete fine.

Prima oară când m-am îndrăgostit a fost într-un adăpost din portul Starmouth.

- Oh, David, nu te cred.

Arătam ca un nimic pe atunci.

- Erai prima fată naturală pe care-o văzusem în cinci ani de zile. Purtai o pelerină ruptă şi aveai părul ciufulit, iar când îmi zâmbeai, parcă prindeam aripi.

Apoi te-am adus la Londra, te-am lansat şi totul s-a schimbat. Nu mai erai Jane a mea din Starmouth. Până în seara când m-ai invitat la cină.

- Dar după noaptea aia... de ce n-ai dat nici un

telefon, David? Aşteptam un telefon sau o scrisoare în fiecare zi. Eram atât de supărată că nu ştiam nimic de tine.

-A trebuit să-mi pun gândurile în ordine, spuse el încet. Te adusesem deja cu forţa într-o lume nouă şi regretam că am făcut-o. Erai atât de tânără şi de dulce. Lumea era cochilia ta, iubito. Iar eu nu eram pregătit să te împart cu ea.

- Dar eu nu voiam lumea. Te doream doar pe tine.

O îmbrăţişă din nou.

- Când te uiţi aşa la mine, mă gândesc ce prost am fost că n-am venit după tine în Scoţia. Hai să ne căsătorim mâine.

Ea începu să râdă.

- Putem?

- Ei bine, dacă nu mâine, atunci curând. Nu pot să risc să te pierd din nou.

în dimineaţa următoare, o conduse înapoi la Londra.

- Poţi să stai în apartamentul meu. Doamna MacDonald va avea grijă de noi oricât va fi necesar, spuse când ieşiră din orăşel.

După ce ne vom căsători, o s-o trimit în concediu, ca să avem casa doar pentru noi. Te deranjează dacă nu vom putea pleca în luna de miere?

- Nu mă deranjează nimic atâta timp cât sunt cu tine, răspuse Jane simplu.

Dintr-o dată, îşi aminti de previziunea lui Heather că David se va căsători cu o fată obişnuită, care n-are de-a face cu lumea modei.

Câtă dreptate avea! se gândi Jane zâmbind.

Ştia că nu-i vor lipsi niciodată lumina rampei şi podiumul.

De acum încolo, tot ce-şi dorea era să fie centrul vieţii lui David.

Sfârşit